

หลักการสัมภาษณ์ อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อการสอบสวน และการรวบรวมข้อมูล

พฤษภาคม 2564

สถาบันที่เข้าร่วม

association pour la prévention de la torture
asociación para la prevención de la tortura
association for the prevention of torture

UiO : Norwegian Centre for Human Rights
University of Oslo

หลักการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการสอบสวนและการรวบรวมข้อมูล

รับรองเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2564 โดยการสนับสนุนของ Anti-Torture Initiative, the Association for the Prevention of Torture, และ the Norwegian Centre for Human Rights, เข้าถึงได้จาก www.interviewingprinciples.com

The Anti-Torture Initiative (ATI) ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2555 ในฐานะโครงการหลักของศูนย์กฎหมายสิทธิมนุษยชนและกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ (Center for Human Rights & Humanitarian Law) ภายใต้วิทยาลัยกฎหมายแห่งมหาวิทยาลัยอเมริกันวอชิงตัน (American University Washington College of Law) เพื่อเผยแพร่การนำผลงานของอดีตผู้เสนอรายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการทรมาน นายฆวน เมนเดซ ไปใช้ในทางปฏิบัติ ATI มุ่งป้องกันการทรมานและการปฏิบัติอันโหดร้ายอื่นๆ ทั่วโลก โดยการผลักดันให้ผู้เสียหายจากการทรมานเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและความรับผิดชอบ การสร้างกระบวนการทางความคิดให้ปฏิเสธว่าการทรมานเป็นการปฏิบัติที่ชอบด้วยกฎหมาย และสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันต่างๆ หน่วยงาน และเครือข่ายทั่วโลกที่มีจุดมุ่งหมายในการจัดการทรมาน ATI ได้มีการเข้าร่วมในการวิจัยอย่างเป็นกระบวนการสนับสนุนอย่างมีเป้าหมาย การจัดอบรมเพื่อสร้างขีดความสามารถ และพยายามให้มีการดำเนินคดี ซึ่งทำให้มีผลลัพธ์ที่เป็นที่ประจักษ์ต่อความพยายามต่อสู้และป้องกันการกระทำทรมานและการปฏิบัติอันโหดร้ายอื่นๆ ทั้งยังทำให้การขับเคลื่อนเพื่อการป้องกันการทรมานระดับโลกมีความกว้างขวางมากขึ้น www.wcl.american.edu/impact/initiatives-programs/center/

สมาคมเพื่อการป้องกันการทรมาน (The Association for the Prevention of Torture “APT”) เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ ตั้งอยู่ที่กรุงเจนีวา โดยทำงานทั่วโลกด้านการป้องกันการทรมานและการปฏิบัติอันโหดร้ายอื่นๆ APT ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ.2520 โดยมีจุดมุ่งหมายให้มีการลดการกระทำความผิดและการปฏิบัติที่โหดร้ายโดยการสนับสนุนและส่งเสริมมาตรการเชิงปฏิบัติ เช่น การสังเกตการณ์สถานที่ควบคุมตัว การนำหลักประกันพื้นฐานมาใช้ในทางปฏิบัติ และการคุ้มครองผู้ถูกควบคุมตัวที่อยู่ในสถานการณ์เปราะบาง APT มีบทบาทสำคัญในการสร้างมาตรฐานระหว่างประเทศและกระบวนการต่างๆ ที่ป้องกันการทรมาน อาทิ พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ (OPCAT) และกลไกการป้องกันการทรมานระดับชาติ (National Preventive Mechanisms) APT มีภารกิจให้สังเกตปราศจากการทรมาน โดยดำเนินการในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ เพื่อสนับสนุนเครือข่ายต่างๆ ตั้งแต่เจ้าหน้าที่รัฐ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และภาคประชาสังคม www.apl.ch

The Norwegian Centre for Human Rights (NCHR) ก่อตั้งเมื่อพ.ศ.2530 เป็นศูนย์สหวิชาชีพแห่งมหาวิทยาลัย (University of Oslo) โดยดำเนินการด้านการวิจัย การสอน และการดำเนินโครงการระดับนานาชาติ คณะทำงานของ NCHR ประกอบด้วย ทนายความ นักรัฐศาสตร์ นักมานุษยวิทยาสังคม นักภูมิศาสตร์สังคม และนักปรัชญา NCHR มุ่งสร้างความเชื่อมโยงให้กับการเรียนรู้ทางงานวิจัยและการนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติ. www.jus.uio.no

เนื้อหาในเอกสารฉบับนี้อาจมีการอ้างอิงอย่างเป็นอิสระหรือมีการพิมพ์ซ้ำ ให้เครดิตกับแหล่งที่มา Principles on Effective Interviewing for Investigations and Information Gathering พฤษภาคม พ.ศ. 2564

นำข้อมูลมาจาก www.interviewingprinciples.com.

แปลโดย ณีฎฐา หงส์ชัชวาล

พิสูจน์อักษรโดย มนชญา ญาณกิตติกุล

ออกแบบเอกสารและภาพประกอบต้นฉบับโดย แมกดาลีนา คาสเตรีย พ.ศ.2564

ออกแบบเอกสารและภาพประกอบฉบับภาษาไทยโดย สวัสดิ์สตูดิโอ พ.ศ.2565

คำนำ

กรอบกฎหมายเชิงบรรทัดฐานที่ครอบคลุมซึ่งห้ามมิให้มีการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายในรูปแบบอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดและสถานที่ใด แม้แต่ในสถานการณ์ความขัดแย้ง ทางอาวุธหรือเหตุฉุกเฉินสาธารณะ ยังไม่ครอบคลุมไปถึงการจัดการทรมานในระหว่างการซักถามโดยเจ้าหน้าที่รัฐทั่วโลก รวมถึงยังไม่มีให้นำหลักประกันพื้นฐานมาใช้ในการคุ้มครองบุคคลที่ถูกกีดรอนเสรีภาพอย่างมีประสิทธิภาพในทางปฏิบัติ ย้อนกลับไปในตอนเช้าพเจ้าดำรงตำแหน่งผู้เสนอรายงานพิเศษ (special rapporteur) ว่าด้วยการทรมาน ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าการทรมานและการบังคับขู่เข็ญเกิดขึ้นบ่อยที่สุดในระหว่างการสอบปากคำผู้ต้องสงสัยและเพื่อวัตถุประสงค์ให้มีการรับสารภาพหรือคำให้การเกี่ยวกับบุคคลอื่น ด้วยเหตุผล ดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงยื่นรายงานเฉพาะเรื่อง (thematic report) ในปี 2559.¹ ต่อสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ โดยรายงานนี้กล่าวถึงประเด็นดังกล่าว และเสนอหนทางแก้ไขในภายภาคหน้า

รายงานดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงความพร้อมขององค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่มีขนาดใหญ่และเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งระบุว่าวิธีการสัมภาษณ์แบบอาศัยการสร้างความสัมพันธ์และไม่บีบบังคับนั้นมีประสิทธิภาพสูงสุดในการรวบรวมข้อมูล ในขณะที่เดียวกัน การวิจัยเชิงประจักษ์ที่หนักแน่นแสดงให้เห็นว่าการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่นๆ เป็นวิธีการซักถามที่ไร้ประสิทธิภาพและไม่ก่อให้เกิดผลใดๆ ในประเด็นนี้ รายงานได้เรียกร้องให้มีการพัฒนาชุดมาตรฐานสากลสำหรับการสัมภาษณ์ต่างๆ ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วจะรวมถึงการบังคับใช้หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายและกระบวนการโดยเจ้าหน้าที่ด้วย.

เอกสารนี้แสดงผลของข้อเรียกร้องในรายงานฉบับนั้น โดยหลักการเหล่านี้มาจากการกลั่นกรองประสบการณ์ของประเทศต่างๆ ที่นำหลักการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพมาใช้ในการบังคับใช้กฎหมายและการรักษาความมั่นคง ซึ่งนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดีขึ้น โดยได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ ข้อมูลที่รวบรวมด้วยวิธีการในลักษณะนี้ยังรักษาความซื่อสัตย์และความเป็นมืออาชีพของผู้สัมภาษณ์อีกด้วย รวมถึงช่วยเพิ่มความไว้วางใจของประชาชนต่อสถาบัน

หลักการที่เราแนะนำเสนอในเอกสารนี้ แท้จริงแล้วคือการยอมรับว่า ผลการสัมภาษณ์มีความเกี่ยวข้องกับการที่บุคคลในแต่ละขั้นตอนที่มีการติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานของรัฐ ได้ใช้สิทธิของตนอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะการติดต่อดังกล่าวจะเรียกว่าเป็นการสนทนา การสอบสวน การสัมภาษณ์หรือการซักถาม โดยเสนอการเลือกใช้หลักการนี้แทนวิธีการที่มีความเสี่ยงการคำให้การที่ได้มาด้วยการขู่บังคับและความโหดร้ายในการทรมาน ตลอดจนการรับรู้ว่าการวิธีเหล่านี้นำไปสู่การรับสารภาพเท็จ การพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรม และทำลายการบริหารกระบวนการยุติธรรมตามที่ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปได้กล่าวไว้ว่า ไม่มีระบบกฎหมายใดที่ยึดหลักนิติธรรมที่จะสามารถยอมรับหลักฐานซึ่งได้มาจากการทรมานได้ เนื่องจากกระบวนการพิจารณาคดีเป็นรากฐานที่สำคัญของหลักนิติธรรม และการทรมานสร้างความเสียหายต่อหลักนิติธรรมอย่างไม่สามารถแก้ไขได้²

1. A/71/298 Report of the Special Rapporteur on Torture วันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 2016 ดูเพิ่มเติม A/HRC/RES/31/31 Resolution of the Human Rights Council วันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 2016
2. European Court of Human Rights (ECtHR) คดี Ćwik v. Poland หมายเลข 31454/10 คำพิพากษา วันที่ 5 พฤศจิกายน ค.ศ. 2020

หลักการเหล่านี้ร่างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญในด้านการสัมภาษณ์ การบังคับใช้กฎหมาย การสืบสวน อาชญากรรม ความมั่นคงของชาติ การทหาร หน่วยข่าวกรอง จิตวิทยา อาชญาวิทยา และ สิทธิมนุษยชนจากทั่วโลก คณะกรรมการอำนวยการระหว่างประเทศ (Steering Committee) ซึ่งมีสมาชิกทั้งหมด 15 คน ได้วางแนวทางของกระบวนการนี้และมุ่งมั่นที่จะดำเนินงาน บนฐานการวิจัยเชิงประจักษ์ที่กว้างขวาง แนวปฏิบัติที่ดีซึ่งบันทึกไว้เป็นเอกสาร กฎหมาย ระหว่างประเทศที่จัดทำขึ้น และจรรยาบรรณวิชาชีพ ข้อความสุดท้ายเป็นผลจากการวิเคราะห์ และวิจัยเป็นเวลาสี่ปีโดยการหารือร่วมกับคณะที่ปรึกษา (Advisory Council) ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้เชี่ยวชาญมากกว่า 80 คนจากกว่า 40 ประเทศ นอกจากนี้ คณะกรรมการอำนวยการยังได้ ประโยชน์จากการปรึกษาหารือโดยตรงกับเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย อื่นๆ ในการประชุมที่จัดขึ้นในประเทศบราซิล ตุนิเซีย และไทย.

ถึงเวลาแล้วที่จะนำแนวปฏิบัติที่ดีเหล่านี้มาบังคับใช้เป็นหลักสากล รวมถึงเผยแพร่ระหว่างกัน ในหมู่พนักงานสอบสวนในคดีอาญา ในทุกวัฒนธรรมทางกฎหมาย และในหมู่ผู้เชี่ยวชาญ ที่ดำเนินการสัมภาษณ์ เพื่อวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกฎหมายอันหลากหลาย หลักการเหล่านี้ สามารถชี้แนะประชาคมระหว่างประเทศและจะช่วยพัฒนากรอบการทำงานเชิงบรรทัดฐาน สำหรับการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพ โดยหลีกเลี่ยงการละเมิดสิทธิมนุษยชน กล่าวคือการทรมาน และการปฏิบัติที่โหดร้าย ตลอดจนทำให้การสอบสวนและป้องกันอาชญากรรมมีประสิทธิภาพ และสม่ำเสมอมากขึ้น

ฆวน อี. เมนเดซ,
ประธานคณะกรรมการอำนวยการผู้เชี่ยวชาญร่วม

รายชื่อผู้มีส่วนร่วม

คณะกรรมการอำนวยการ

(เข้าร่วมในฐานะส่วนตัว)

ฆวน อี. เมนเดซ, ประธานคณะร่วม (อดีตผู้เสนอรายงานพิเศษ (special rapporteur) ว่าด้วยการทรมาน, ผู้อำนวยการคณะกรรมการตรากฎหมายต่อต้านการทรมาน วิทยาลัยกฎหมายแห่งมหาวิทยาลัยอเมริกันวอชิงตัน (American University Washington College of Law))

มาร์ค ทอมสัน, ประธานคณะร่วม (อดีตเลขาธิการสมาคมเพื่อป้องกันการทรมาน (สมาคมเพื่อการป้องกันการทรมาน (APT)))

เรย์ บัล (ศาสตราจารย์ด้านการสืบสวนสอบสวนทางอาญามหาวิทยาลัยดาร์บี้ (University of Derby), ศาสตราจารย์กิตติคุณด้านนิติจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเลสเตอร์ (University of Leicester))

มาร์ค ฟิลลอน (อดีตเจ้าหน้าที่พิเศษ/เจ้าหน้าที่ต่อต้านการก่อการร้าย, หน่วยสืบสวนคดีกองทัพอากาศ กระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกา, ผู้ร่วมก่อตั้งโครงการ Aletheia วิทยาลัยความยุติธรรมทางอาญาจอห์นเจย์ (John Jay College of Criminal Justice))

เวโรนิกา ฮีเนสโตรซา อเรนาส (ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ, อดีตทนายความอาวุโสเนติบัณฑิตยสภาระหว่างประเทศ สถาบันสิทธิมนุษยชนละตินอเมริกา)

ซาซ่า นาโม่ราตช (กรรมการกลุ่ม Open Society Justice Initiative สำนักงานกรุงเบอร์ลิน)

กาวิิน อ็อกซ์เบิร์ก (ศาสตราจารย์ด้านการพิสูจน์หลักฐาน มหาวิทยาลัยนอร์ธัมเบรีย (University of Northumbria) สหราชอาณาจักร, อดีตเจ้าหน้าที่สาขาสอบสวนพิเศษกองทัพอากาศ)

เปา เปเรซ ซาลซ์ (ผู้อำนวยการสถานพยาบาล ศูนย์ SiR กรุงมาดริด, หัวหน้าบรรณาธิการวารสารด้านการทรมาน)

อาชบยอร์น เรชลิ (เจ้าหน้าที่ตำรวจนอร์เวย์ระดับผู้กำกับการออสโล, นักวิจัยรับเชิญแห่งศูนย์สิทธิมนุษยชนแห่งนอร์เวย์ (Norwegian Centre for Human Rights))

เทเรซ ริดเตอร์ (ผู้อำนวยการด้านกฎหมาย องค์การ DIGNITY, รองประธาน คณะกรรมการเพื่อป้องกันการทรมานแห่งยุโรป (European Committee for the Prevention of Torture))

แมรี ซอลล์ม (ที่ปรึกษา, อดีตที่ปรึกษากรมตำรวจนิวซีแลนด์ และวิทยาลัยตำรวจสหราชอาณาจักร)

รีเบคคา เซฟเฟอร์ (ผู้อำนวยการด้านกฎหมาย การพิจารณาคดีด้วยความเป็นธรรมระหว่างประเทศ สหรัฐอเมริกา)

รูธ สคินดี (ผู้อำนวยการ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนอุกันดา)

ลิเลียม เอ็น. สไตน์ (ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยา Pontificia Universidade Católica do Rio Grande do Sul ประเทศบราซิล)

ฌอน เทต (ผู้อำนวยการ สภากำกับดูแลพลเรือนตำรวจแอฟริกัน)

สถาบันที่เข้าร่วม

association pour la prévention de la torture
asociación para la prevención de la tortura
association for the prevention of torture

UiO : Norwegian Centre for Human Rights
University of Oslo

คณะร่าง

(เข้าร่วมในฐานะส่วนตัว)

ไซโลมอน อาเรซ (นักกฎหมายและที่ปรึกษาด้านความมั่นคง อดีตผู้ตรวจการทั่วไปของตำรวจไนจีเรีย)

สตีเฟน เจ. บาร์เรลา (นักวิจัยอาวุโส Global Studies Institute มหาวิทยาลัยเจนีวา)

อเล็กซิส คอมนีโนส (ที่ปรึกษากฎหมาย สมาคมเพื่อการป้องกันการทรมาน (APT))

วาเนสซ่า ดรัมมอนด์ (รองผู้อำนวยการ Anti-Torture Initiative)

ลูอิส เอ็ดเวิร์ด (ผู้อำนวยการโครงการและการวิจัย African Policing Civilian Oversight Forum)

เวโรนิกา อินสโครซา อาเรนาซ

โจนาธาน โอโรวิทซ์ (อดีตนิติกรระดับสูง กลุ่ม Open Society Justice Initiative)

ซูซาน เคมป์ (กรรมาธิการ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน สก็อตแลนด์ (Scottish Human Rights Commission))

จีเซล ความวิก (หัวหน้าสำนักเลขาธิการ UNPOL, ศูนย์สิทธิมนุษยชนนอร์วีเจียน)

แอนน์ ลาร์ดี (ผู้ประสานงานกฎหมาย คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ, อดีตที่ปรึกษาด้านกฎหมายและการกักขัง สมาคมเพื่อการป้องกันการทรมาน (APT))

คริสเตียน ไมส์เนอร์ (ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยา Iowa State University)

แอนดรา นิโคเลสคู (ที่ปรึกษาด้านกฎหมายและนโยบาย อาวุโส สมาคมเพื่อการป้องกันการทรมาน (APT))

การ์วิน อ็อกซ์เบิร์ก

อัลคา ปราทาน (ที่ปรึกษาด้านสิทธิมนุษยชน the Guantanamo Bay Military Commissions, ผู้บรรยายด้านกฎหมาย มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย (University of Pennsylvania))

ออสบอร์น เรชลูว

เธรีซ ริทเทอร์

แมรีรี โชลล์ม

รูธ สคินดี

ฌอน เจท

ไวล์เดอร์ เทย์เลอร์ (หัวหน้า the National Preventive Mechanism ประเทศอูรุกวัย)

ประธานคณะบรรณาธิการ

สตีเฟน เจ. บาร์เรลา บรรณาธิการ

บาร์บารา เบอ์นาร์ (เลขาธิการ สมาคมเพื่อการป้องกันการทรมาน (APT))

อเล็กซิส คอมนีโนส

วาเนสซ่า ดรัมมอนด์

แอนดรา นิโคเลสคู

คณะที่ปรึกษา

(เข้าร่วมในฐานะส่วนตัว องค์กร คณะ ณ วันที่ 27 สิงหาคม 2564)

อูจ อากโม (กรรมการบริหาร การดำเนินการฟื้นฟูและ
สวัสดิการผู้ต้องขัง ประเทศไนจีเรีย)

ลอเรนซ์ อลิสัน (ประธานคณะนิติจิตวิทยาและการสืบสวน
จิตวิทยา มหาวิทยาลัย ลิวเวอร์พูล (University of Liverpool))

ราซิด อัลมานซูรี (กองนิติวิทยาศาสตร์และอาชญาวิทยา
สำนักงานตำรวจดูไบ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์, ศูนย์สัมภาษณ์ทาง
นิติเวช มหาวิทยาลัยพอร์ตสมัท (University of Portsmouth))

พอล อันกาแมน (ประธานสหพันธ์ปฏิบัติการนานาชาติ
คริสเตียนเพื่อขจัดการทรมาน (International Federation
of Action by Christians for the Abolition of Torture))

อิกอร์ อาเรห์ (รองศาสตราจารย์ด้านนิติจิตวิทยา
คณะมนุษยธรรมและความมั่นคงทางอาญา มหาวิทยาลัย
มาริบอร์ (University of Maribor) ประเทศสโลวีเนีย)

โรเมล เรกาลาโด บากาเรส (อดีตกรรมการบริหาร
ศูนย์กฎหมายระหว่างประเทศ ประเทศฟิลิปปินส์)

สตีเฟ่น เจ. บาร์เรลา

แกรี บาร์ (รักษาการผู้อำนวยการ (เกษียณอายุ) โครงการ
ICITAP กระทรวงยุติธรรมสหรัฐอเมริกา)

ราฟาเอล บาร์เรตตี โซซา (ผู้ประสานงานขั้นต้น โครงการพัฒนา
แห่งสหประชาชาติ ประเทศบราซิล และสภายุติธรรมแห่งชาติ,
นักวิจัย Universidade de Brasilia - LabGEPEN/UnB)

ซาร่าห์ เบรล (กรรมการบริหาร Justice Project
ประเทศปากีสถาน)

ยูรี เบลูซอฟ (หัวหน้าแผนกการต่อต้านการละเมิดสิทธิมนุษยชน
ในการบังคับใช้กฎหมายและโทษจำคุก สำนักงานอัยการ
สูงสุด ประเทศยูเครน, อดีตตำรวจยูเครน, อดีตหัวหน้า
กองกลไกป้องกันแห่งชาติของประเทศไทย)

เกร็ก บลือช (ศาสตราจารย์ด้านกฎหมายสุขภาพ นโยบาย
และจริยธรรม แห่ง Carmack Waterhouse มหาวิทยาลัย
จอร์จทาวน์ (Georgetown University))

ซูซาน แบรินดอน (อดีตผู้จัดการโครงการวิจัย, กลุ่มสอบสวน
ผู้ต้องขังระดับสูง (High-Value Detainee Interrogation
Group – HIG, U.S.A.))

อิลซ์ บรานด์ซ์ เคริช (รองเลขาธิการสหประชาชาติด้านสิทธิ
มนุษยชน นิวยอร์ก)

เอ็ด เคพ (ศาสตราจารย์กิตติคุณ University of the West
of England, Bristol)

แอนดรูว์ แคลปแฮม (ศาสตราจารย์ The Graduate
Institute เจนีวา)

จามิล ดูควัวร์ (ผู้อำนวยการ โครงการสิทธิมนุษยชน
American Civil Liberties Union)

ลูอิส เด็คมาร์ (ผู้บังคับบัญชา สำนักงานตำรวจ LaGrange
สหรัฐอเมริกา, อดีตประธาน IACP)

คาทาลีน่า เดวานตาช อากีลาร์ (เอกอัครราชทูตคอสตาริกา
ประจำสหประชาชาติในกรุงเจนีวา, อดีต ผู้เสนอรายงานพิเศษ
(special rapporteur) ว่าด้วยสิทธิของคนพิการ (Rights of
Persons with Disabilities))

สันทนี ดิชยบุตร (อัยการผู้เชี่ยวชาญ, ผู้อำนวยการ
สำนักเลขาธิการสถาบันนิติวัชร์ สำนักงานอัยการสูงสุด
ประเทศไทย)

เกรย์แอม ดอชเช็ท (อดีตผู้กำกับการตำรวจแห่งสหราชอาณาจักร, Visiting Fellow มหาวิทยาลัยเอสเซก (University of Essex Human Rights Centre))

เฟอร์นันดา ดอช คอสตา (รองผู้อำนวยการ แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล สหรัฐอเมริกา)

อลิซ เอ็ดเวิร์ดส์ (หัวหน้าสำนักเลขาธิการ Convention against Torture Initiative)

ฮาเต็ม เอสไซโฮม (กรรมการสิทธิมนุษยชนและสิทธิมนุษยชนว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและสิทธิมนุษยชน)

มัลคอล์ม อีแวนส์ (อดีตประธานคณะกรรมการป้องกันการทรมานแห่งสหประชาชาติ)

ไอวาร์ เอ. ฟาซิง (ผู้กำกับการสืบและรองศาสตราจารย์วิทยาลัยมหาวิทยาลัยตำรวจนอร์เวย์ (Norwegian Police University College))

ลอเรล อี. เฟลท์เชอร์ (ศาสตราจารย์คลินิกกฎหมายคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ (University of California, Berkeley, School of Law))

ซาบีน่า เฟรเดอริก (รัฐมนตรีความมั่นคงประเทศอาร์เจนตินา)

โยฮัน ฟรีชเทต (อดีตหัวหน้าฝ่าย สำนักเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันการทรมานแห่งยุโรป)

พีโอน่า แกบเบิร์ท (ศาสตราจารย์ วิทยาลัยโกลด์สมิท มหาวิทยาลัยลอนดอน (Goldsmiths College, University of London))

แอนดรูว์ กิลมัวร์ (อดีตรองเลขาธิการสหประชาชาติเพื่อสิทธิมนุษยชน, กรรมการบริหารมูลนิธิ Berghof)

มิโคลา นาทอฟสกี (อดีตประธานคณะกรรมการยุโรปเพื่อการป้องกันการทรมาน, ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติ Taras Shevchenko (Taras Shevchenko National University of Kyiv))

โรเบิร์ต โกลด์แมน (ประธานคณะกรรมการนักนิติศาสตร์สากล)

อาริสแทร์ เกรย์แอม (พนักงานสอบสวนอาวุโส ศาลอาญาระหว่างประเทศ)

แอนดี กริฟฟิซ (อดีตผู้กำกับการสืบตำรวจแห่งสหราชอาณาจักร, Visiting Research Fellow มหาวิทยาลัยพอร์ตสมัธ (University of Portsmouth), นักวิชาการร่วม มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก (University of New York))

กิซลี กูจอนสัน (ศาสตราจารย์กิตติคุณด้านนิติจิตวิทยา King's College London สถาบันจิตเวชศาสตร์ จิตวิทยาและประสาท)

จิลล์ ไฮน์เนอ Initial Editor (อดีตที่ปรึกษากฎหมายแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล)

ลิซ่า เฮนรี่ (เลขาธิการสภาฟื้นฟูระหว่างประเทศเพื่อเหยื่อการทรมาน)

โจเอล ฮานันเดซ (กรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน)

คริสตอฟ ไฮน์ส ซึ่งได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2564 (อดีตสมาชิกคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยพริทอเรีย (University of Pretoria))

ลอเรน โฮป (ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยพอร์ตสมัธ (University of Portsmouth))

ซิง-ยู หวง (ผู้บรรยาย มหาวิทยาลัยคิล (Keele University))

วินเซนต์ ลาโคปิโน (อดีตที่ปรึกษาการแพทย์อาวุโส โครงการแพทย์เพื่อสิทธิมนุษยชน, รองศาสตราจารย์แพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมินนิโซตา (University of Minnesota Medical School))

มารีนา อิลมินสกา (เจ้าหน้าที่นโยบายอาวุโส โครงการ Open Society Justice Initiative)

ซูซาน จาบัวร์ (ประธาน คณะอนุกรรมการป้องกันการ
ทรมานแห่งสหประชาชาติ, ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร
RESTART Centre for Rehabilitation of Victims of
Torture and Violence, ประเทศเลบานอน)

ทาร์กริด จาเบอร์ (ผู้อำนวยการภูมิภาคตะวันออกกลางและ
แอฟริกาเหนือ Penal Reform International- PRI)

สตีเฟน เอ็ม. ไคลน์แมน (พันเอก กองทัพอากาศสหรัฐ
(เกษียณอายุ), เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง สหรัฐอเมริกา)

เจียงเล่ย (ศาสตราจารย์ วิทยาลัยกฎหมายมหาวิทยาลัย
เหรินหมินแห่งประเทศจีน Renmin University of China
Law School)

ริชาร์ด เอ. ลีโอ (ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยซานฟรานซิสโก
(University of San Francisco))

อิวก์ เลโอนาร์โด (ประธาน Institute for the Defense of
the Right to Defense – IDDD ประเทศบราซิล)

มาซา ลิลิทโซนา (เจ้าหน้าที่บริหารอาวุโสฝ่ายกฎหมาย
Open Society Justice Initiative)

มาร์กัวร์เรต เมย์ แมคคอคเลย์ (กรรมาธิการ คณะกรรมาธิการ
ระหว่างอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน, อดีตผู้พิพากษาศาล
สิทธิมนุษยชนสากล)

ลูเซียนโน มาริช ไมอา (รองอัยการสูงสุด สำนักงานอัยการ
กลาง ประเทศบราซิล)

เดวิด มาร์แชล (ผู้บรรยายพิเศษ มหาวิทยาลัยกฎหมาย
เยล (Yale University Law School), ที่ปรึกษาด้าน
ความยุติธรรม, Global Affairs Canada)

โรเบิร์ต แมคฟาร์เดน (อดีตเจ้าหน้าที่สืบสวน หน่วยสืบสวน
คดีกองทัพเรือ กระทรวงกลาโหม สหรัฐอเมริกา)

นิลส์ เมลเซอร์ (ผู้เสนอรายงานพิเศษ (special rapporteur)
ว่าด้วยการทรมาน, ประธานสิทธิมนุษยชนแห่งเนีวา สถาบัน
กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศและสิทธิมนุษยชน)

รีเบก้า มิลน์ (ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยพอร์ตสมัธ
(University of Portsmouth))

เจนส์ มอดวิก (ผู้อำนวยการด้านการแพทย์ DIGNITY, อดีต
ประธานคณะกรรมการต่อต้านการทรมานแห่ง
สหประชาชาติ)

อาราเบล มูเชรี (Máster en criminología, Universidad
Nacional del Litoral, Santa Fe, Argentina)

มาโกะ นะกะ (ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยา มหาวิทยาลัยริทส์เมคัง
(Ritsumeikan University), ศาสตราจารย์กิตติคุณ
มหาวิทยาลัยฮอกไกโด (Hokkaido University)
ประเทศญี่ปุ่น)

มานเฟรด โนวัก (ผู้เชี่ยวชาญอิสระแห่งสหประชาชาติเรื่อง
เด็กที่ขาดเสรีภาพ; อดีต ผู้เสนอรายงานพิเศษ (special
rapporteur) ว่าด้วยการ Torture)

เซน โอ-มารา (ศาสตราจารย์การวิจัยสมองเชิงทดลอง
วิทยาลัยจิตวิทยาและสถาบันประสาทวิทยา วิทยาลัย ตรินิตี้
ดับลิน (Trinity College Dublin) มหาวิทยาลัยดับลิน
(University of Dublin) ประเทศไอร์แลนด์)

กุสตาโว ปาเมรี (ผู้อำนวยการ Universidad Nacional de
Lanus, สมาชิก National Preventive Mechanism of
Argentina)

เยเลน่า เพจิก (ที่ปรึกษากฎหมายอาวุโส คณะกรรมการ
กาชาดระหว่างประเทศ)

มาร์ติน โฟเวลล์ (ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยกริฟฟิธ
(Griffith University) ควีนส์แลนด์, ผู้ก่อตั้งศูนย์สัมภาษณ์
เชิงสืบสวน สถาบันอาชญาวิทยากริฟฟิธ)

เดวิกา ปราชาด (ที่ปรึกษาอาวุโส โครงการ 39A
มหาวิทยาลัยกฎหมายแห่งชาติเดลี (National Law
University Delhi) และ อดีตหัวหน้าโครงการปฏิรูป
ตำรวจของ โดย the Commonwealth Human Rights
Initiative)

ดินนา ปราโต ราฮาจา (อดีตผู้แทนคณะกรรมการสิทธิการระหว่าง
รัฐบาลอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน, รองศาสตราจารย์
มหาวิทยาลัยบีนุซ (Binus University) เวสต์ จาการ์ตา)

ซีมา ไซฟ์ (นักวิจัยพิเศษ มหาวิทยาลัยกฎหมายเพนซิลเวเนีย
(University of Pennsylvania Law School), อดีต
อัยการอาวุโสและผู้อำนวยการคลินิก โครงการ Innocence
Project)

มาร์ธา ซานโตซ ปายซ์ (อดีตผู้แทนพิเศษแห่งเลขาธิการ
สหประชาชาติด้านความรุนแรงต่อเด็ก (UN Secretary
General on Violence against Children))

மாகาร์เร็ด แซทเทอร์เวท (ศาสตราจารย์ ศูนย์สิทธิมนุษยชน
และความยุติธรรมสากล มหาวิทยาลัยกฎหมายนิวยอร์ก
(New York University School of Law))

สเตฟานี เซลก์ (อดีตที่ปรึกษาการต่อต้านการทรมาน,
OSCE, สำนักงานสถาบันประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน)

คริสตอฟ เซลลี (รองหัวหน้า Sûreté Police, Vaud
Cantonal Police ประเทศสวิตเซอร์แลนด์)

มันดรา ชาร์มา (ผู้ก่อตั้ง Advocacy Forum ประเทศเนปาล,
ที่ปรึกษาอาวุโสกฎหมายระหว่างประเทศคณะกรรมการ
นักนิติศาสตร์สากล)

ไมเคิล สเคเกอร์ (ศาสตราจารย์ โรงเรียนนายเรือ
สหรัฐอเมริกา)

รูเพิร์ต สกิลเบ็ค (ผู้อำนวยการ REDRESS)

เควิน สมิธ (National Vulnerable Witness Adviser,
Major Crime Investigative Support, National Crime
Agency สหราชอาณาจักร)

ศตารัฐลา ชูคารา (รองศาสตราจารย์นิติจิตวิทยา ภาควิชา
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนิกอเซีย (University of Nicosia)
ประเทศไซปรัส)

เจอร์ราร์ด สตาเบอร์็อค (เลขาธิการ องค์การต่อต้านการ
ทารุณกรรมโลก – OMCT)

มิเชล เซนต์-อีฟซ์ (นักจิตวิทยานิติวิทยาศาสตร์ Sûreté du
Québec, École Nationale de Police du Québec,
Université de Montréal)

นาตาเลีย โทบิน่า (ผู้อำนวยการ มูลนิธิ Public Verdict
Foundation ประเทศรัสเซีย)

เชร์รา เทคิน (ผู้บรรยายด้านจิตวิทยา มหาวิทยาลัย
London South Bank University)

มอร์ริส ทิตบอล-บิन्ธ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์คลินิกด้าน
นิติเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยโมนาร์ช (Monash
University) เมลเบิร์น, ผู้เสนอรายงานพิเศษ (special
rapporteur) ว่าด้วยการสังหารนอกกระบวนการยุติธรรม
(extra-judicial executions) หรือ การสังหารตามอำเภอใจ
(arbitrary executions))

โซเลดัด วิลลากรา เดอ บีเตอร์มานน์ (อดีตสมาชิกคณะ
ทำงานสหประชาชาติว่าด้วยการควบคุมตัวโดยพลกาล,
ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยคาทอลิกอาซุนซิออน
(Catholic University of Asunción) ประเทศปารากวัย)

ปีเตอร์ เวเดล เคสซิง (สมาชิกคณะกรรมการต่อต้านการ
ทรมานแห่งสหประชาชาติ, นักวิจัยอาวุโส The Danish
Institute of Human Rights)

มิกาเอล ซานเดอร์ (ศาสตราจารย์กิตติคุณด้านกฎหมาย,
London School of Economics)

สารบัญ

i	คำนำ
iii	รายชื่อผู้มีส่วนร่วม
1	บทนำ
6	หลักการที่ 1 - รากฐานของหลักการ
6	รากฐานทางวิทยาศาสตร์
10	รากฐานด้านกฎหมาย
14	รากฐานด้านจรรยาบรรณวิชาชีพ
15	หลักการที่ 2 - การนำไปปฏิบัติ
15	กระบวนการที่มีความครอบคลุม
16	ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้
16	หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมาย
17	ก่อนการสัมภาษณ์ - ตรวจสอบว่าสภาพแวดล้อมไม่มีการบีบบังคับ
23	ระหว่างการสัมภาษณ์ - การสร้างและรักษาความสัมพันธ์
26	บทสรุปการสัมภาษณ์ - การประเมินผลและการวิเคราะห์
27	หลักการที่ 3 - ความเปราะบาง
27	การสัมภาษณ์ในสถานการณ์เปราะบาง
28	บุคคลที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางเพิ่มขึ้น
29	การระบุและการจัดการสถานการณ์ที่มีความเปราะบางสูง
31	หลักการที่ 4 - การฝึกอบรม
31	การฝึกอบรมเฉพาะทาง
33	การพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง
34	หลักการที่ 5 - ความรับผิดชอบ
34	กระบวนการและการพิจารณาระดับองค์กร
35	การเก็บข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ
35	การป้องกันและการรายงาน
36	การกำกับดูแลโดยองค์กรภายนอกและการตรวจสอบอิสระ
37	การร้องเรียนและการสอบสวน
38	การเยียวยาและการชดเชยความเสียหาย
39	หลักการที่ 6 - การนำไปปฏิบัติ
39	กรอบกฎหมายภายในประเทศ
40	วัฒนธรรมและบทบาทหน้าที่เชิงสถาบัน
41	เจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ
41	การเผยแพร่

บทนำ

1. เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและหน่วยงานสอบสวนอื่นๆ รวมถึงสำนักข่าวกรองและทหาร ต่างมีบทบาทสำคัญในการให้บริการชุมชนและรักษาความมั่นคงสาธารณะด้วยการตรวจจับ การป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ตลอดจนการประกันสิทธิมนุษยชนในด้านต่างๆ ซึ่งในการดำเนินการของหน่วยงานดังกล่าวนี้ การซักถามและการสัมภาษณ์ถือเป็นหัวใจสำคัญของกระบวนการสอบสวนและรวบรวมข่าวกรอง
2. เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของเอกสารนี้ การสัมภาษณ์ คือ บทสนทนาที่บุคคลหนึ่ง (ผู้สัมภาษณ์) พยายามรวบรวมข้อมูลจากอีกคนหนึ่ง (ผู้ถูกสัมภาษณ์) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอบสวนหรือการดำเนินการเกี่ยวกับข่าวกรองใดๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ และเคารพสิทธิมนุษยชนในขณะเดียวกัน ทั้งนี้ เป้าประสงค์ของการสัมภาษณ์คือการแสวงหาข้อเท็จจริง มิใช่การสารภาพ

วัตถุประสงค์และเป้าหมาย ทำไมหลักการนี้จึงสำคัญ

3. การรับสารภาพเท็จ ตลอดจนความไม่น่าเชื่อถือของข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์อันเนื่องมาจากการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมนั้น ได้นำไปสู่การตัดสินใจที่ผิดพลาด การกล่าวโทษโดยมิชอบ และการตัดสินที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรงทั่วโลก โดยมีสาเหตุมาจากความเข้าใจผิดอย่างกว้างขวางว่า "การทรมานนำไปสู่ผลลัพธ์" การซักถาม โดยเฉพาะกับผู้ต้องสงสัย จึงเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงจากการข่มขู่ บีบบังคับ และการปฏิบัติอย่างทารุณโดยไม่สามารถแยกออกจากกันได้³ การใช้แนวทางปฏิบัติดังกล่าวระหว่างการสัมภาษณ์นั้น ไม่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพ และเป็นการขัดกับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์อีกด้วย โดยอาจสร้างความเสียหายให้กับเหยื่อ ผู้กระทำความผิด สถาบันต่าง ๆ และสังคมโดยรวม เมื่อการกระทำดังกล่าวเสมือนว่าเป็นการทรมาน การปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม (รูปแบบอื่นของการปฏิบัติที่โหดร้าย) จะถือว่าเป็นการกระทำต้องห้ามโดยเด็ดขาด ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ
4. การไม่นำแนวปฏิบัติต่างๆ ที่มีลักษณะของการกล่าวหา บีบบังคับ บิดเบือน และโน้มน้าวให้สารภาพ มาใช้กับวัฒนธรรมการตั้งคำถามเป็นเรื่องจำเป็นสำคัญ และมุ่งเน้นที่การสัมภาษณ์ที่เน้นการสร้างความสัมพันธ์เป็นพื้นฐาน ซึ่งรวมถึงการให้หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายและหลักประกันด้านกระบวนการพิจารณาตลอดกระบวนการสัมภาษณ์ ซึ่งช่วยลดความเสี่ยงด้านการปฏิบัติที่โหดร้าย สร้างข้อมูลที่เชื่อถือได้มากขึ้น และช่วยประกันผลการสืบสวนหรือการดำเนินการด้านข่าวกรองที่ถูกต้องตามกฎหมาย
5. หลักการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการสอบสวนและการรวบรวมข้อมูล ได้บูรณาการกฎหมายเข้ากับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่หนักแน่นและมีการพัฒนาไปข้างหน้า โดยเป็นการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการซักถามที่สามารถดึงเอาข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้จากผู้ถูกสัมภาษณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยหลักการนี้จะ
 - ก. ช่วยหน่วยงานในการพัฒนาปรับปรุงประสิทธิภาพ ความยุติธรรม และผลลัพธ์ของกระบวนการสอบสวนและการรวบรวมข่าวกรอง ในขณะเดียวกัน ยังช่วยปกป้องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิมนุษยชนของผู้ถูกสัมภาษณ์ ตลอดจนช่วยกำหนดแนวทางในการพัฒนานโยบายและส่งเสริมการดำเนินการตามกรอบการสัมภาษณ์อย่างมีจริยธรรมและมีประสิทธิภาพทั่วทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 - ข. ช่วยเจ้าหน้าที่และหน่วยงานในการปฏิรูปในระดับสถาบันแบบองค์รวม ตลอดจนปรับปรุงวิธีการเข้าหาและดำเนินการสัมภาษณ์ ซึ่งรวมถึงการวางแผน การฝึกอบรม การจัดหาทรัพยากร และการประเมิน
 - ค. ให้ข้อมูลเรื่องการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม คู่มือ และสื่อการเรียนการสอนอื่นๆ

5. ดำเนินการให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและเจ้าหน้าที่สามารถยกระดับทัศนคติและวัฒนธรรมองค์กรให้ไกลห่างจากแนวปฏิบัติที่เน้นไปที่การรับสารภาพเพียงอย่างเดียว และมุ่งเน้นไปที่การสัมภาษณ์ที่เน้นการสร้างความสัมพันธ์แทน
6. หลักการนี้ส่งเสริมแนวทางที่ประกันได้ว่าการเคารพและปฏิบัติตามหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ (presumption of innocence) การลงโทษผู้กระทำความผิด ผู้ที่ถูกกล่าวหาอย่างไม่ถูกต้องได้รับการปล่อยตัวตลอดจนเหยื่อและสังคมได้รับความยุติธรรมโดยทั่วกัน
7. หลักการทำให้เกิดการดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ โดยมีส่วนสนับสนุนการพัฒนาสังคมที่ยุติธรรม ปลอดภัย และครอบคลุม ร่วมกับสถาบันที่เข้มแข็งในลักษณะดังต่อไปนี้

การสัมภาษณ์

ดึงเอาข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ ออกมาได้มากขึ้นระหว่างการสัมภาษณ์

เสริมสร้างความสามารถ ประสิทธิภาพ และความเป็นมืออาชีพของผู้สัมภาษณ์

บริหารจัดการพินิจการซักถามด้วยการ चुប់บังคับ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่เกิดประสิทธิผล และไม่เกินไปตามวัตถุประสงค์

จัดหาวิธีการและวิธีปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จ ราคาไม่แพง และเข้าถึงได้ โดยใช้ทรัพยากรเพียงเล็กน้อย

ดำเนินการรวบรวมข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กระบวนการยุติธรรม

ส่งเสริมความไว้วางใจของประชาชน รวมทั้งความร่วมมือจากภาคประชาชน ต่อสถาบันความยุติธรรมทางอาญา ให้มากขึ้น

รักษาหลักนิติธรรม

ไม่นำหลักฐานที่ได้จากการทรมานและคำรับสารภาพเท็จเข้าสู่กระบวนการ

ลดข้อมูลที่ไม่น่าเชื่อถือ การตัดสินลงโทษโดยมิชอบ หรือการพินิจและการดำเนินคดีอาญาผิดพลาด

ประกันความเที่ยงธรรมของกระบวนการยุติธรรม และการบริหารงานยุติธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

สิทธิมนุษยชน

ประกันว่าไม่มีใครถูกบังคับ ทรมาน หรือได้รับการปฏิบัติที่โหดร้ายในรูปแบบอื่นๆ

คุ้มครองความสมบูรณ์ทางร่างกาย และจิตใจของทุกคนที่มีปฏิสัมพันธ์กับหน่วยงานของรัฐ

ปรับปรุงการเคารพสิทธิของบุคคลในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางสูง

ยกระดับการใช้มาตรการคุ้มครองและการรับประกันกระบวนการที่เหมาะสมกับผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทุกคน

ลดแรงจูงใจต่างๆ ที่ส่งผลให้ผู้ประกอบวิชาชีพด้านกระบวนการยุติธรรมพึ่งพากลวิธีแบบบีบบังคับ

ขอบเขตของหลักการ: สถานการณ์ใดบ้างที่จะนำหลักการมาปรับใช้

8. หลักการนี้ใช้กับการสัมภาษณ์ทั้งหมดโดยเจ้าหน้าที่ผู้รวบรวมข้อมูล เช่น ตำรวจ หน่วยข่าวกรอง ทหาร เจ้าหน้าที่ธุรการ หรือบุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติงานในฐานะเจ้าหน้าที่ โดยรวมถึงรูปแบบต่างๆ ของการซักถามโดยเจ้าหน้าที่ข่าวกรอง รวมถึง การซักถามเชิงกลยุทธ์และยุทธวิธี และการสอบสวนโดยเจ้าหน้าที่ทหารและหน่วยข่าวกรอง
9. แนวทางที่กำหนดไว้ในหลักการนี้เหมาะสำหรับทั้งการสัมภาษณ์แบบตรงไปตรงมาและซับซ้อน และสามารถนำไปใช้ซ้ำได้เรื่อยๆ เมื่อมีการสัมภาษณ์
10. สถานการณ์ที่หลักการถูกนำมาใช้บ่อยที่สุด คือ การสัมภาษณ์ผู้ต้องสงสัยในระหว่างกระบวนการสอบสวนทางอาญา อย่างไรก็ตาม หลักการนี้ยังถูกนำไปใช้กับการสัมภาษณ์พยานเหยื่อ หรือบุคคลอื่นที่มีส่วนได้เสีย (โดยไม่คำนึงถึงสถานะของผู้ถูกสัมภาษณ์) ซึ่งอย่างน้อยอาจมีความสำคัญเท่ากับการสอบสวนด้วยการสัมภาษณ์ผู้ต้องสงสัย จึงต้องใช้ทักษะและเทคนิคทางวิชาชีพเดียวกันในการสัมภาษณ์ผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกคน
11. หลักการครอบคลุมระยะเวลาตั้งแต่เจ้าหน้าที่รัฐติดต่อกับผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ในครั้งแรก ไปจนถึงบทสรุปของการสัมภาษณ์ทั้งหมด ในขณะเดียวกันนี้ การปฏิบัติตามหลักประกันพื้นฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพยังคงดำเนินต่อไป โดยอย่างน้อยที่สุด ผ่านบทสรุปกระบวนการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมด
12. สถานะทางกฎหมายและภาระหน้าที่ของผู้ถูกสัมภาษณ์ ตลอดจนหลักประกันพื้นฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอบถามของพวกเขาอาจแตกต่างกันไป โดยขึ้นอยู่กับประเภทของผู้ถูกสัมภาษณ์ว่าเป็นผู้ต้องสงสัยหรือผู้ต้องหาในคดีอาญา หรือเหยื่อ พยาน หรือบุคคลอื่นที่มีส่วนได้เสีย อาทิ ในบริบททางการทหารหรือสำนักข่าวกรอง ทั้งนี้ ความแตกต่างบางประการของลักษณะหรือการบังคับใช้หลักประกันพื้นฐานเหล่านั้น หรือข้อพิจารณาอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกสัมภาษณ์ประเภทใดประเภทหนึ่ง ซึ่งได้ระบุไว้ในหลักการนี้เช่นกัน
13. ในสถานการณ์ความขัดแย้งทางอาวุธ เมื่อมีการสอบปากคำบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (เช่น เพื่อการกำหนดคดีวิธีหรือกลยุทธ์ต่างๆ โดยเจ้าหน้าที่ทหารและสำนักข่าวกรอง) การบังคับใช้หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายบางอย่างอาจแตกต่างกันตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ กฎหมายสิทธิมนุษยชน และกฎหมายภายในประเทศ อย่างไรก็ตาม การสัมภาษณ์ควรเป็นไปตามแนวทางของหลักการเหล่านี้เสมอ
14. หลักการนี้พัฒนาขึ้นมาโดยเป็นที่ยอมรับกันว่า ทุกๆ รัฐ เขตอำนาจศาล และองค์กร ต่างมีความแตกต่างกัน และมีกฎหมาย นโยบาย และขั้นตอนปฏิบัติที่แตกต่างกันไป กลวิธีและกลยุทธ์ต่างๆ อาจเหมาะกับผู้ต้องสงสัย เหยื่อ พยาน และบุคคลที่มีส่วนได้เสีย และอาจแตกต่างกันไปบ้างขึ้นอยู่กับลักษณะและบริบทของการสัมภาษณ์ ด้วยเหตุนี้ หลักการจึงกำหนดแนวทางทั่วไปสำหรับการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพ และไม่ส่งเสริมรูปแบบใดเป็นการเฉพาะ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีความแตกต่างในด้านสภาพแวดล้อม ประเภท และเป้าประสงค์ของการสัมภาษณ์ แต่หลักการนี้ก็ถูกนำไปใช้ในการสัมภาษณ์ทุกครั้ง และตั้งอยู่บนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ กฎหมาย และจริยธรรมที่เกี่ยวข้องในทุกสภาพแวดล้อม

กลุ่มเป้าหมาย: หลักการนี้นำไปใช้กับใคร

15. หลักการนี้สร้างขึ้นมาเพื่อกำหนดนโยบายและหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องการออกแบบ ปรับใช้ และบังคับใช้นโยบายเกี่ยวกับการสัมภาษณ์และกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องเป็นหลัก ซึ่งรวมถึงผู้บริหารระดับสูง สมาชิกสภานิติบัญญัติ ผู้อำนวยการหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย สถาบันฝึกอบรม คณะกรรมการวินัย หรือหน่วยงานอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและนำกฎหมาย นโยบาย กรอบงาน หรือแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์บุคคลไปบังคับใช้
16. หลักการยังเกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์ด้วย รวมถึงการบังคับใช้กฎหมาย พนักงานอัยการ หรือหน่วยงานรวบรวมข่าวกรอง โดยไม่คำนึงถึงการกำหนดเขตอำนาจศาลใด ๆ⁴
17. หน่วยงานอื่นที่ทำงานร่วมกับบุคคลต่างๆ ตลอดกระบวนการสัมภาษณ์ เช่น ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย รวมทั้งผู้พิพากษา อัยการ และทนายความฝ่ายจำเลย จะพบว่าหลักการเหล่านี้มาใช้ได้จริง นอกจากนี้ ยังนำหลักการมาใช้เพื่อกำกับดูแลหน่วยงาน สมาชิกของภาคประชาสังคม ผู้ให้การสนับสนุนด้านสิทธิมนุษยชน และอื่นๆ ที่มีส่วนร่วมในการตรวจสอบสถานการณ์ที่กำลังปฏิบัติการ
18. รัฐควรดำเนินการตามขั้นตอนที่เหมาะสมทั้งหมดเพื่อกำหนดหลักการเหล่านี้ไว้ในกฎหมาย ข้อบังคับ เทคนิคการฝึกอบรม กระบวนการและแนวทางปฏิบัติภายในประเทศ ตลอดจนส่งเสริมการนำหลักการไปใช้ระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เพื่อเป็นการประกันว่า ไม่เพียงแต่ทุกคนที่ถูกสอบสวนได้รับการคุ้มครองที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เท่านั้น แต่ยังได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้มากที่สุดในการระหว่างการสัมภาษณ์อีกด้วย
19. รัฐภาคีในสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอาจมีพันธกรณีเฉพาะที่นอกเหนือไปจากแนวทางที่กำหนดไว้ในหลักการนี้ ในทำนองเดียวกัน รัฐทั้งหมดผูกพันตามมาตรฐานกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ รวมถึงผูกพันตามหลักกฎหมายบังคับเด็ดขาด เนื้อหาใดๆ ในหลักการนี้ไม่ควรถูกตีความในลักษณะที่เป็นการบรรเทาหรือเป็นข้อยกเว้นให้รัฐใดๆ ไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีของตนอย่างเต็มที่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศที่บังคับใช้

4. รวมถึงในเขตอำนาจศาลอื่นๆ ที่ใช้คำเรียกแตกต่างกันไปเพื่ออธิบายกระบวนการสัมภาษณ์ที่เป็นกลางระหว่างการสอบสวนทางอาญาหรือการรวบรวมข่าวกรอง ดังนั้น จึงมีความเกี่ยวข้องกับผู้เชี่ยวชาญที่ใช้ 'การสอบปากคำ' ซึ่งเป็นวิธีการที่ไม่มีการบีบบังคับ ในการรวบรวมข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ ดู A/71/298 เชิงอรรถที่ 1 (และเชิงอรรถที่ 3)

หลักการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อการสอบสวนและการรวบรวมข้อมูล

หลักการที่ 1 - รากฐานของหลักการ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพจะใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ กฎหมาย และจริยธรรมต่างๆ เป็นตัวชี้แนะ

หลักการที่ 2 - การนำไปปฏิบัติ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นกระบวนการที่ครอบคลุมการรวบรวมข้อมูลที่ถูกต้อง และเชื่อถือได้ ในขณะที่มีการให้หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หลักการที่ 3 - สถานการณ์ความเปราะบาง

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการระบุถึงและการจัดการกับความต้องการของผู้ให้สัมภาษณ์ในสถานการณ์ที่เปราะบาง

หลักการที่ 4 - การฝึกอบรม

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นการประกอบวิชาชีพแขนงหนึ่ง ซึ่งต้องมีการฝึกอบรมเฉพาะด้าน

หลักการที่ 5 - ความรับผิดชอบ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพต้องดำเนินการด้วยสถาบันที่โปร่งใสและตรวจสอบได้

หลักการที่ 6 - การนำไปปฏิบัติ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพต้องใช้มาตรการระดับชาติที่แข็งแกร่ง

หลักการที่ 1

รากฐานของหลักการ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพจะใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ กฎหมาย และจริยธรรมต่างๆ เป็นตัวชี้้นำ

20. ผลการศึกษาทางวิทยาศาสตร์เชิงประจักษ์พบว่า มาตรฐานทางกฎหมายระหว่างประเทศ และความรับผิดชอบทางวิชาชีพ ซึ่งมุ่งเน้นคุณค่าเป็นสำคัญ เป็นรากฐานของการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพ โดยเมื่อนำมาบูรณาการในทางปฏิบัติแล้ว องค์ประกอบพื้นฐานเหล่านี้ช่วยให้ผู้สัมภาษณ์รวบรวมข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือ ในขณะที่ปฏิบัติการด้านสิทธิมนุษยชนไปพร้อมกันได้

รากฐานทางวิทยาศาสตร์

งานวิจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติที่ไม่ได้ประสิทธิภาพ

21. งานวิจัยล่าสุดโดยผู้เชี่ยวชาญและผู้ปฏิบัติงานจากหลากหลายสาขาวิชา รวมถึงด้านจิตวิทยา อาชญาวิทยา สังคมวิทยา ประสาทวิทยา และการแพทย์ – แสดงให้เห็นหลักฐานสำคัญว่าการใช้วิธีการบีบบังคับ เป็นการส่งเสริมให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เกิดการต่อต้านในขั้นแรก และหากยังมีการบีบบังคับอย่างต่อเนื่อง จะนำไปสู่การให้ข้อมูลเท็จหรือสารภาพเท็จ⁵ ผลการประเมินในอดีตและกรณีศึกษาแสดงให้เห็นว่า การบีบบังคับก่อให้เกิดผลในทางตรงกันข้ามได้ โดยจะเป็นอุปสรรคต่อการรวบรวมข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง นอกจากนี้ การศึกษาทางประสาทวิทยาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่า วิธีการบีบบังคับจะขัดขวางและอาจทำลายความสามารถในการดึงข้อมูลหน่วยความจำของสมองได้⁶

5. G.H. Gudjonsson, *The Psychology of False Confessions: Forty Years of Science and Practice* (Hoboken, NJ, John Wiley & Sons ค.ศ. 2018); A. Vrij, C.A. Meissner, S.M. Kassin, A. Morgan III, R.P. Fisher, & S.M. Kleinman, “Psychological perspectives on interrogation”, *Perspectives on Psychological Science* ฉบับที่ 12 เล่มที่ 6 (กันยายน ค.ศ. 2017); S. O’Mara, *Why Torture Doesn’t Work: The Neuroscience of Interrogation* (Cambridge, Harvard University Press, 2015); S.M. Kassin, S.A. Drizin, T. Grisso, G.H. Gudjonsson, R.A. Leo, & A.D. Redlich, “Police-induced confessions: risk factors and recommendations” *Law & Human Behavior* ฉบับที่ 34 เล่มที่ 1 (กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2010)

6. ดู ตัวอย่างเช่น O’Mara, *Why Torture Doesn’t Work* (เชิงอรรถที่ 5); C.A. Morgan III, S. Southwick, G. Steffian, G.A. Hazlett, & E.F. Loftus, “Misinformation can influence memory for recently experienced, highly stressful events”, *International Journal of Law and Psychiatry* ฉบับที่ 36 เล่มที่ 1 (มกราคม/กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013); K. Young, W. Drevets, J. Schulkin, K. Erickson “Dose-dependent effects of hydrocortisone infusion on autobiographical memory recall”, *Behavioural Neuroscience* ฉบับที่ 125 เล่มที่ 5 (ตุลาคม ค.ศ. 2011)

22. ผลการวิจัยได้พิสูจน์ว่าข้อมูลที่เชื่อถือไม่ได้และการรับสารภาพเท็จซึ่งได้มาจากการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นบ่อยครั้ง และคาดการณ์ได้ว่าเป็นผลมาจากวิธีการสัมภาษณ์ที่ไร้ประสิทธิภาพ⁷ โดยวิธีการเหล่านี้นำไปสู่การกล่าวโทษโดยมิชอบ และข่าวกรองที่ผิดพลาดไปทั่วโลก จึงเป็นบ่อนทำลายเป้าประสงค์และประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมายและการรวบรวมข่าวกรอง⁸
23. หลักฐานทางวิทยาศาสตร์แสดงให้เห็นว่า การใช้วิธีการบังคับในการสัมภาษณ์มีแนวโน้มที่จะลดความไว้วางใจของผู้ถูกสัมภาษณ์ที่จะให้ความร่วมมือในระหว่างการสัมภาษณ์ และทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เกิดการต่อต้าน แม้ว่าผู้ถูกสัมภาษณ์อาจเลือกตอบคำถามก็ตาม⁹ ในกรณีที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ต้องเผชิญกับการปฏิบัติที่โหดร้ายตามความประสงค์ของผู้สัมภาษณ์ ข้อมูลที่ได้รับจะเกิดข้อสงสัยในเรื่องความน่าเชื่อถือ เนื่องจากผู้ถูกสัมภาษณ์มักให้ข้อมูลเท็จหรือทำให้เข้าใจผิดเพื่อให้ผู้สัมภาษณ์พอใจและเลี้ยงหรือหยุดการคุกคาม¹⁰
24. มีการนำเสนอว่าวิธีการซักถามเชิงบังคับทางจิตวิทยา เช่น การชักนำความคิดของผู้ถูกสัมภาษณ์ในเรื่องความรับผิดชอบ (เช่น ด้วยการนำเสนอหลักฐานเท็จ) หรือการให้ข้อมูลเรื่องผลของการสารภาพ (เช่น การพูดถึงผลที่ตามมาในการตัดสินใจว่ามีการกระทำความผิดทางอาญา โดยพูดให้ผลดังกล่าวรุนแรงน้อยลงหรือมากขึ้น การกล่าวเป็นนัยถึงการผ่อนผัน หรือการนำเสนอเหตุผลทางศีลธรรม) นำไปสู่การสร้างข้อมูลเท็จและอัตราการสารภาพเท็จที่เพิ่มสูงขึ้น¹¹ การคุกคามหรือการทำร้ายร่างกายผู้ถูกสัมภาษณ์ทำให้เกิดสภาวะความเครียดที่เพิ่มขึ้น ส่งผลให้การดึงข้อมูลหน่วยความจำบกพร่องและในทำนองเดียวกันก็นำไปสู่การเรียกคืนข้อมูลที่ถูกต้องหรือเชื่อถือได้น้อยลง¹²
25. การถามนำหรือการชักนำทำให้ความทรงจำของผู้ถูกสัมภาษณ์บกพร่องและทำให้ข้อมูลเรื่องราวที่ให้มาเสียหาย¹³ ในกรณีของผู้ต้องสงสัย วิธีการชักนำและชักนำดังกล่าวจะลดความน่าเชื่อถือของข้อมูล และเพิ่มโอกาสในการรับสารภาพเท็จและการกล่าวโทษโดยมิชอบในขณะเดียวกัน¹⁴
26. เมื่อผู้สัมภาษณ์ริเริ่มการสัมภาษณ์โดยมีเจตนาเพื่อให้ได้รับคำสารภาพ ผู้สัมภาษณ์มักจะได้รับอิทธิพลจาก 'ความลำเอียงเพื่อยืนยันความคิดของตนเอง (confirmation bias)' และพยายามตีความข้อมูลที่ยืนยันความเชื่อของตนในเรื่องความผิดมากกว่า นอกจากนี้ยังอาจทำให้การตีความหลักฐานทางกายภาพหรือการวิเคราะห์ข้อมูลอื่นๆ ของผู้สัมภาษณ์เสียหายโดยไม่ตั้งใจ ในทางปฏิบัติ กรณีเช่นนี้หมายความว่าผู้สัมภาษณ์มีแนวโน้มที่จะใช้คำถามนำหรือชักนำในระหว่างการสัมภาษณ์

7. ดู S.A. Drizin, & R.A. Leo, "The problem of false confessions in the post-DNA world", *North Carolina Law Review* ฉบับที่ 82 (2004); A.D. Redlich, & C.A. Meissner, "Techniques and controversies in the interrogation of suspects" in *Psychological Science in the Courtroom*, J.L. Skeem, K.S. Douglas & S.O. Lilienfeld, eds. (New York, NY, Guilford Press ค.ศ. 2009). ดูเพิ่มเติม J.W. Schieman, *Does Torture Work?* (Oxford, Oxford University Press ค.ศ. 2016)
8. ดู ตัวอย่างเช่น D. Starr, "The confession", *Science* (ค.ศ. 2019); B.L. Cutler, K.A. Findley & T.E. Moore, "Interrogations and false confessions: a psychological perspective" *Canadian Criminal Law Review* ฉบับที่ 18 เล่มที่ 2 (มิถุนายน ค.ศ. 2014); G. Lassiter & C.A. Meissner, eds., *Police Interrogations and False Confessions: Current Research, Practice, and Policy Recommendations*, (American Psychological Association, Washington DC ค.ศ. 2010)
9. Vrij et al. "Psychological perspectives on interrogation" (เชิงอรรถที่ 5); S.C. Houck & L.G. Conway, "Ethically investigating torture efficacy: a new methodology to test the influence of physical pain on decision-making processes in experimental interrogation scenarios", *Journal of Applied Security Research* ฉบับที่ 10 เล่มที่ 4 (ค.ศ. 2015); M.A. Costanzo, & E. Gerrity, "The effects and effectiveness of using torture as an interrogation device: using research to inform the policy debate", *Social Issues and Policy Review* ฉบับที่ 3 เล่มที่ 1 (ธันวาคม ค.ศ. 2009)
10. A.D. Bideman, "Social-psychological needs and 'involuntary' behavior as illustrated by compliance in interrogation", *Sociometry* ฉบับที่ 23 เล่มที่ 2 (มิถุนายน ค.ศ. 1960); D. Rejali, *Torture and Democracy* (Princeton, NJ, Princeton University Press ค.ศ. 2007); A. McCoy, *A Question of Torture: CIA Interrogation from the Cold War to the War on Terror* (New York, Metropolitan Books ค.ศ. 2007)
11. C.A. Meissner, A.D. Redlich, S.W. Michael, J.R. Evans, C.R. Camilletti, S. Bhatt, & S. Brandon, "Accusatorial and information-gathering interrogation methods and their effects on true and false confessions: a meta-analytic review", *Journal of Experimental Criminology*, ฉบับที่ 10 เล่มที่ 4 (ค.ศ. 2014); Kassin et al. "Police-induced confessions" (เชิงอรรถที่ 5)
12. R.S. Stawski, M.J. Sliwinski, & J.M. Smyth, "The effects of an acute psychosocial stressor on episodic memory", *European Journal of Cognitive Psychology* ฉบับที่ 21 เล่มที่ 6 (ค.ศ. 2009)
13. E.F. Loftus, "Intelligence gathering post-9/11", *American Psychologist* ฉบับที่ 66 เล่มที่ 6 (2011)
14. B.L. Garrett, "Contaminated confessions revisited", *Virginia Law Review* ฉบับที่ 101 เล่มที่ 2 (เมษายน ค.ศ. 2015); R.A. Leo, "Why interrogation contamination occurs", *Ohio State Journal of Criminal Law* ฉบับที่ 11 เล่มที่ 1 (ค.ศ. 2013)

เช่นเดียวกับกลวิธีบีบบังคับ ชักนำ และกดดัน เพื่อยืนยันสมมติฐานหรือความเชื่อที่มีอยู่ก่อนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมหรือความผิดของผู้ถูกสัมภาษณ์¹⁵ โดยมีการพิสูจน์แล้วว่า การคาดเดาความผิดก่อนล่วงหน้าดังกล่าวนำไปสู่การตัดสินลงโทษที่ผิดพลาด การตัดสินใจที่ผิดพลาด และการที่ผู้กระทำผิดตัวจริงไม่ต้องรับโทษ¹⁶ ผู้ถูกสัมภาษณ์บางคนมีความอ่อนไหวเป็นพิเศษต่อการตั้งคำถามเชิงชักนำ โดยลักษณะเฉพาะตัวของผู้ถูกสัมภาษณ์ เช่น อายุ ความบกพร่องทางร่างกาย หรือความบกพร่องทางสติปัญญา เพิ่มความเสี่ยงในการให้ข้อมูลที่ไม่น่าเชื่อถือหรือการสารภาพเท็จได้ โดยทำให้พวกเขาถูกชักนำได้ง่ายขึ้นและได้รับผลกระทบจากแรงกดดันในกระบวนการสืบสวน กลอุบาย และการหลอกลวง¹⁷ ผลการวิเคราะห์โดยใช้ข้อมูลการรับสารภาพเท็จที่มีอยู่ (Archival Analysis) ได้แสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า ในบรรดาบุคคลผู้รับสารภาพเท็จ พบว่าเป็นกลุ่มเยาวชนและผู้ถูกสัมภาษณ์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือทางสติปัญญาบ่อยที่สุด¹⁸

27. มีการกล่าวอ้างอย่างผิดพลาดบ่อยครั้งว่า เราสามารถตรวจจับได้อย่างแม่นยำเมื่อบุคคลใดกำลังให้การเท็จ โดยสังเกตจากภาษากายของบุคคลนั้น¹⁹ บ้างก็อ้างว่าการฝึกอบรมช่วยให้ผู้สัมภาษณ์แยกแยะได้ว่าผู้ถูกสัมภาษณ์กำลังพูดความจริงหรือไม่ โดยพิจารณาจากการตอบสนองทางอารมณ์ ภาษากาย หรือการตอบสนองทางสรีรวิทยาของผู้ถูกสัมภาษณ์ สิ่งเหล่านี้เป็นตัวบ่งชี้ถึงการให้ความเท็จที่ไม่สามารถเชื่อถือได้²⁰ นอกจากนี้ ผลการศึกษาทางวิทยาศาสตร์จำนวนมากได้ผลสรุปว่าเทคโนโลยี "การตรวจจับการโกหก" ไม่สามารถตรวจจับการโกหกได้อย่างแม่นยำ²¹ และหากนำมาใช้ อาจนำไปสู่การตัดสินที่ไม่ถูกต้องและการตัดสินที่ผิดพลาดได้²²

-
15. C.A. Meissner, & S.M. Kassin, "You're guilty, so just confess!": cognitive and behavioral confirmation biases in the interrogation room" in *Interrogations, Confessions, and Entrapment*, G.D. Lassiter, ed. (Kluwer Academic/Plenum Publishers ค.ศ. 2004)
16. F.M. Narchet, C.A. Meissner, & M.B. Russano, "Modeling the influence of investigator bias on the elicitation of true and false confessions", *Law & Human Behavior* ฉบับที่ 35 เล่มที่ 6 (ธันวาคม ค.ศ. 2011); A.A.S. Zuckerman, "Miscarriage of justice – a root treatment" *Criminal Law Review*, 323 (พฤษภาคม ค.ศ. 1992); K.A. Findley, M.S. Scott, "The multiple dimensions of tunnel vision in criminal cases", *Wisconsin Law Review* ฉบับที่ 2 (มิถุนายน ค.ศ. 2006).
17. A. Vrij, *Detecting Lies and Deceit: Pitfalls and Opportunities*, 2nd ed. (West Sussex, England, John Wiley & Sons ค.ศ. 2011); Vrij et al. "Psychological perspectives on interrogation" (เชิงอรรถที่ 5); Gudjonsson, *The Psychology of False Confessions* (เชิงอรรถที่ 5)
18. Drizin & Leo, "The problem of false confessions" (เชิงอรรถที่ 7) S.R. Gross, K. Jacoby, D.J. Matheson, N. Montgomery, & S. Patil, "Exonerations in the United States 1989 through 2003", *Journal of Criminal Law & Criminology* ฉบับที่ 95 เล่มที่ 2 (ค.ศ. 2005)
19. ดู ตัวอย่างเช่น F. Inbau, J. Reid, J. Buckley, & B. Jayne, *Criminal Interrogation and Confessions*, 5th ed. (Burlington, Mass., Jones & Bartlett Publishers, ค.ศ. 2011)
20. P.A. Granhag, A. Vrij, & B. Verschuere, eds., *Deception Detection: New Challenges and Cognitive Approaches* (Chichester, UK, John Wiley & Sons, ค.ศ. 2015)
21. J. Synnott, D. Dietzel, & M. Ioannou, M. "A review of the polygraph: history, methodology and current status", *Crime Psychology Review* ฉบับที่ 1 เล่มที่ 1 (ค.ศ. 2015); E. Rusconi & T. Mitchener-Nissen "Prospects of functional magnetic resonance imaging as lie detector", *Frontiers in Human Neuroscience* ฉบับที่ 7 เล่มที่ 594 (กันยายน ค.ศ. 2013); National Research Council, *The Polygraph and Lie Detection* (Washington, DC, The National Academies Press ค.ศ. 2003)
22. D. Church, "Neuroscience in the courtroom: an international concern", *William and Mary Law Review* ฉบับที่ 53 เล่มที่ 5 (ค.ศ. 2012); J.H. Marks, "Interrogational neuroimaging in counterterrorism: a 'no-brainer' or a human rights hazard?" *American Journal of Law & Medicine* ฉบับที่ 33 เล่มที่ 2-3 (ค.ศ. 2007)

งานวิจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ

28. การวิจัยที่หนักแน่นสนับสนุนความมีประสิทธิภาพของวิธีการรวบรวมข้อมูลในการสัมภาษณ์ การสร้างความสัมพันธ์และไม่ใช่วิธีการบังคับใดๆ เป็นวิธีการเชิงสนับสนุน ซึ่งมีเทคนิคต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพที่ผู้เชี่ยวชาญที่ผ่านการฝึกอบรมมาแล้วสามารถนำไปปรับใช้ เพื่อรวบรวมข้อมูลทางอาญาและข้อมูลข่าวกรองจากผู้ถูกสัมภาษณ์ ซึ่งรวมถึงผู้ต้องสงสัยในคดีอาญาเหยื่อ พยาน และแหล่งข่าวกรองได้สำเร็จ
29. การสร้างและรักษาสายสัมพันธ์เป็นทักษะการปรับตัวที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์ในการทำงานระหว่างบุคคลต่างๆ และช่วยให้การสื่อสารดียิ่งขึ้น²³ สามารถทำให้สำเร็จได้โดยผู้สัมภาษณ์อาศัยความไว้วางใจและการเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์²⁴ ทั้งนี้ การสร้างความสัมพันธ์ดังกล่าวต้องมีการแสดงความเห็นอกเห็นใจอย่างแท้จริง²⁵ และทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์มั่นใจว่าจะได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม
30. เทคนิคการสร้างความสัมพันธ์ช่วยให้ผู้สัมภาษณ์มีอิสระตัดสินใจในสิ่งที่ผู้ถูกสัมภาษณ์พูดออกไปหรือที่ไม่ได้พูด และเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์²⁶ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มโอกาสในการรวบรวมข้อมูลที่ถูกต้อง²⁷
31. วิธีการที่ผู้สัมภาษณ์ใช้ในการสร้างความสัมพันธ์รวมถึงพฤติกรรมต่างๆ เช่น การสร้างจุดร่วมในเรื่องความสนใจ อັลลักษณ์หรือทัศนคติต่างๆ ที่มีร่วมกัน โดยไม่เสแสร้ง ตลอดจนการใช้ทักษะการรับฟังอย่างตั้งใจ²⁸
32. ผลการวิจัยจำนวนมากเกี่ยวกับข้อสงสัยว่าหน่วยความจำของมนุษย์นั้นบันทึก จัดเก็บ และดึงข้อมูลออกมาอย่างไร ได้นำไปสู่วิธีการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพ ทั้งในส่วนการส่งเสริมให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ให้ข้อมูลอย่างละเอียดและแม่นยำ และการลดผลกระทบของปัจจัยที่อาจส่งผลต่อข้อมูลความทรงจำของผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยรวมถึงการใช้คำถามปลายเปิดซึ่งไม่เป็นการชี้นำใดๆ²⁹ และ

23. F. Gabbert, L. Hope, K. Luther, G. Wright, M. Ng, & G.E. Oxburgh, "Exploring the use of rapport in professional information-gathering contexts by systematically mapping the evidence base", *Applied Cognitive Psychology* (พฤศจิกายน ค.ศ. 2020); A. Abbe, & S.E. Brandon, "The role of rapport in investigative interviewing: a review" *Journal of Investigative Psychology and Offender Profiling* ฉบับที่ 10 เล่มที่ 3 (ค.ศ. 2013)
24. L. Brimbal, S.M. Kleinman, S. Oleszkiewicz, & C.A. Meissner, "Developing rapport and trust in the interrogative context: An empirically-supported and ethical alternative to customary interrogation practices" in *Interrogation and Torture: Integrating Efficacy with Law and Morality*, S.J. Barela, M. Fallon, G. Gaggioli, J.D. Ohlin, eds. (Oxford, Oxford University Press ค.ศ. 2020)
25. ความเห็นอกเห็นใจเป็นภาวะที่มีหลายมิติซึ่งประกอบด้วยกระบวนการรู้คิด (cognitive processes) และความสามารถทางอารมณ์ (หรือความรู้สึก) โดยเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าใจในมุมมองของผู้ให้สัมภาษณ์และสามารถรับเอาอารมณ์และความทุกข์ของอีกฝ่ายหนึ่งไว้ ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วจะเป็นภาวะที่เป็นไปโดยจิตก่อนสำนึก ไม่มีการรับรู้ล่วงหน้า และสามารถกระตุ้นหรือจัดจังหวะเมื่อมีสติรู้ตัว ดู ตัวอย่างเช่น G.E. Oxburgh, & J. Ost, "The use and efficacy of empathy in police interviews with suspects of sexual offences" *Special Edition of the Journal of Investigative Psychology and Offender Profiling* ฉบับที่ 8 เล่มที่ 2 (มิถุนายน ค.ศ. 2011); B. Baker-Eck, R. Bull, & D. Walsh, "Investigative empathy: a strength scale of empathy based on European police perspectives", *Psychiatry, Psychology and Law* ฉบับที่ 27 เล่มที่ 3 (ค.ศ. 2020)
26. R. Bull, & A. Rachlew, "Investigative interviewing: from England to Norway and beyond", in *Interrogation and Torture*, Barela et al., eds. (เชิงอรรถที่ 24); L.J. Alison, E. Alison, G. Noone, S. Elntib, & P. Christiansen, "Why tough tactics fail and rapport gets results: Observing Rapport-Based Interpersonal Techniques (ORBIT) to generate useful information from terrorists", *Psychology, Public Policy, and Law* ฉบับที่ 19 เล่มที่ 4 (ค.ศ. 2013)
27. C.E. Kelly, J.C. Miller, & A.D. Redlich, "The dynamic nature of interrogation", *Law and Human Behavior* ฉบับที่ 40 เล่มที่ 3 (มิถุนายน ค.ศ. 2016); J.M. Kieckhafer, J.P. Vallano, & N. Schreiber Compo, "Examining the positive effects of rapport building: when and why does rapport building benefit adult eyewitness memory?" *Memory* ฉบับที่ 22 เล่มที่ 8 (ค.ศ. 2014); U. Holmberg, & K. Madsen, "Rapport operationalized as a humanitarian interview in investigative interview settings" *Psychiatry, Psychology and Law* ฉบับที่ 21 เล่มที่ 4 (ค.ศ. 2014)
28. C.J. Dando, & G.E. Oxburgh, "Empathy in the field: towards a taxonomy of empathic communication in information gathering interviews with suspected sex offenders", *European Journal of Psychology Applied to Legal Context* ฉบับที่ 8 เล่มที่ 1 (มกราคม ค.ศ. 2016); Alison et al., "Why tough tactics fail" (เชิงอรรถที่ 26)
29. D. Walsh, & R. Bull, "What really is effective in interviews with suspects? A study comparing interviewing skills against interviewing outcomes", *Legal and Criminological Psychology* ฉบับที่ 15 (2010); M.B. Powell, R.P. Fisher, & R. Wright, "Investigative interviewing", in *Psychology and law: An empirical perspective*, N. Brewer, D. Kipling, & D. Williams, eds. (New York, NY, Guilford Press, 2005).

ปล่อยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้นึกถึงเหตุการณ์หรือข้อมูลจากความทรงจำของตนเองได้อย่างอิสระโดยผู้สัมภาษณ์ไม่เข้าไปขัดจังหวะ³⁰

33. การซักถามที่มีการวางแผนเชิงกลยุทธ์มาก่อนนั้น ทำให้การสัมภาษณ์สามารถมุ่งเน้นไปยังประเด็นสำคัญที่อยู่ระหว่างการพิจารณาเทคนิคนี้ยังช่วยให้ผู้สัมภาษณ์ทราบว่าข้อมูลที่ให้มานั้นสอดคล้องกับข้อมูลที่รวบรวมไว้ก่อนหน้านี้หรือไม่³¹
34. โดยพื้นฐานแล้ว ผลการวิจัยอย่างกว้างขวางแสดงให้เห็นว่าการสัมภาษณ์โดยใช้วิธีสร้างความสัมพันธ์และไม่บังคับผู้ให้ข้อมูลนั้น
 - ก. กระตุ้นการสื่อสารระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์
 - ข. ช่วยในการดึงความทรงจำกลับมา
 - ค. เพิ่มความแม่นยำและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ให้
 - ง. ช่วยให้สามารถสำรวจความจริงของข้อมูลที่ให้ไว้
 - จ. เพิ่มโอกาสในการได้รับคำรับสารภาพที่มีข้อมูลจำนวนมากและเป็นความจริง
 - ฉ. ลดความเสี่ยงในการได้รับข้อมูลเท็จหรือคำรับสารภาพเท็จ

รากฐานด้านกฎหมาย

36. กฎหมายระหว่างประเทศได้ยึดถือมาตรฐานทางกฎหมายขั้นพื้นฐานที่สนับสนุนหลักการนี้ไว้อย่างหนักแน่น โดยใช้บรรทัดฐาน กฎหมายบังคับเด็ดขาด (Jus cogens) แบบไม่มีข้อยกเว้น กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ พันธกรณีตามสนธิสัญญา และหลักกฎหมายในระดับระหว่างประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับชาติ มีการนำมาตรฐานทางกฎหมายเหล่านี้ไปใช้กับระบบกฎหมายทั้งหมด รวมถึงสามารถนำไปบังคับใช้กับระบบภายในประเทศได้อีกด้วย ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงความหลากหลายของขั้นตอนทางกฎหมายที่ต่างกันในแต่ละประเทศ
37. หลักการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพมีรากฐานมาจากกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ³² บรรทัดฐานทางกฎหมายดังต่อไปนี้มีความสำคัญยิ่งในการประกันการดำเนินการตามกรอบการสัมภาษณ์ อย่างมีประสิทธิภาพตามที่กำหนดรายละเอียดไว้ในหลักการดังต่อไปนี้
 - ก. เสรีภาพจากการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่น ๆ (สิทธิในการรักษาอย่างมีมนุษยธรรม)
 - ข. เสรีภาพจากการจับกุมและกักขังตามอำเภอใจ (สิทธิในเสรีภาพและความมั่นคง)
 - ค. สิทธิในการได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ (presumption of innocence)
 - ง. สิทธิในการที่จะไม่พูดและสิทธิในการที่จะไม่ให้การเป็นปฏิปักษ์แก่ตนเอง
 - จ. สิทธิที่จะได้รับการดำเนินคดีอย่างเป็นธรรม
 - ฉ. สิทธิในการไม่ได้รับการเลือกปฏิบัติ.

30. R.P. Fisher, & R.E. Geiselman, Memory enhancing techniques for investigative interviewing: The cognitive interview. (Springfield, IL, Charles C Thomas, Publisher, 1992); R. Paulo, P. Albuquerque, F. Vitorino, & R. Bull, "Enhancing the cognitive interview with an alternative procedure to witness-compatible questioning: category clustering recall" *Psychology, Crime, & Law* ฉบับที่ 23 เลขที่ 10 (2017); A. Memon, C.A. Meissner & J. Fraser, "The cognitive interview: a meta-analytic review and study space analysis of the past 25 years", *Psychology, Public Policy, & Law* ฉบับที่ 16 เลขที่ 4 (2010).

31. G. Nahari, & A. Vrij, "The verifiability approach: advances, challenges and future prospects" in *Handbook of Legal and Investigative Psychology*, R. Bull & I. Blandón-Gitlin, eds. (New York, NY, Routledge, 2019); P.A. Granhag & M. Hartwig, "The strategic use of evidence technique" in Granhag, Vrij & Verschuere, eds., *Deception Detection* (เชิงอรรถที่ 20); S. Oleszkiewicz, & S.J. Watson, "A meta-analytic review of the timing for disclosing evidence when interviewing suspects", *Applied Cognitive Psychology* ฉบับที่ 35 เลขที่ 2 (2020).

32. Particularly the Universal Declaration of Human Rights (UDHR), General Assembly resolution 217 A (III) of วันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1948; the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR), General Assembly Resolution 2200 A (XXI) วันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1966

38. หลักการห้ามทรมาน เป็นหลักการที่บังคับใช้อย่างเด็ดขาด มีผลผูกพันทุกรัฐ และมีผลบังคับใช้ในทุกกรณี³³ การสัมภาษณ์โดยใช้วิธีการบีบบังคับหรือการกระทำอื่นๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เสียเกียรติ กระตุ้นความกลัว เพื่อให้ได้ข้อมูล หรือบังคับให้สารภาพโดยใช้วิธีการข่มขู่หรือขู่เข็ญ หรือทำให้ความสามารถในการตัดสินใจของผู้ถูกสัมภาษณ์ลดลง อาจถือเป็นการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย³⁴
39. บทตัดพยานหลักฐาน (Exclusionary Rule) เป็นบรรทัดฐานกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศที่ไม่มีข้อยกเว้นปรากฏอยู่ในหลักการห้ามทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่นๆ บทตัดพยานหลักฐานกำหนดว่า การกล่าวอ้างข้อมูลหรือข้อความใดๆ รวมถึงคำรับสารภาพหรือการสารภาพผิดที่ได้มาจากการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่นๆ ถือเป็น การกระทำที่ผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นในขั้นตอนใดๆ ในกระบวนการทางกฎหมาย (เว้นแต่นำมาใช้เป็นหลักฐาน ในกระบวนการที่บุคคลใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด เพื่อพิสูจน์ว่าข้อความหรือข้อมูลที่เป็นที่ถกเถียงกันอยู่นั้น ได้มากจากการกระทำความผิดดังกล่าว)³⁵
40. กฎหมายระหว่างประเทศได้รับรองมาตรฐานเฉพาะดังต่อไปนี้ ซึ่งกำลังพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเป็นมาตรฐานเกี่ยวกับการประกันว่าบุคคลจะไม่ถูกทรมานหรือได้รับการปฏิบัติที่โหดร้ายหรือการกระทำที่ต้องห้ามโดยเด็ดขาดอื่น ๆ เช่น การบังคับให้สูญหายและการสังหารนอกกระบวนการยุติธรรม
- ก. การใช้กำลังในระหว่างการจับกุมหรือการจับกุมและการควบคุมตัวจะได้รับอนุญาตเฉพาะเมื่อจำเป็นอย่างเคร่งครัด และเฉพาะในกรณีที่วิธีการอื่นยังคงไม่ได้ผลหรือไม่มีแนวโน้มว่าจะบรรลุผลตามที่ต้องการ โดยการใช้กำลังต้องถูกกฎหมาย ได้สัดส่วน เพื่อวัตถุประสงค์ที่ชอบด้วยกฎหมาย และเคารพสิทธิในการมีชีวิตเสมอ³⁶
 - ข. ควรมีการประเมินและควบคุมการใช้อาวุธที่มีอันตรายน้อยกว่าอย่างรอบคอบเสมอ โดยห้ามใช้อาวุธปืน ยกเว้นในกรณีที่จำเป็นอย่างยิ่งเพื่อวัตถุประสงค์ที่ชอบด้วยกฎหมาย และเฉพาะเมื่อวิธีการที่รุนแรงน้อยกว่านั้นไม่เพียงพอที่จะบรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้³⁷
 - ค. การลงโทษทางร่างกายและการใช้อุปกรณ์ต่างๆ เช่น โซ่ ตรวน และเข็มขัดข้อต่อไฟฟ้า เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดและ/หรือเสื่อมโทรมลง และเป็นสิ่งต้องห้ามเสมอ³⁸
 - ง. การใช้เครื่องมือและวิธีการหน่วงเหนี่ยวต้องนำมาใช้เป็นทางเลือกสุดท้ายเท่านั้น โดยต้องขึ้นอยู่กับการประเมินความเสี่ยงของแต่ละบุคคล ในการใช้เครื่องมือและวิธีการหน่วงเหนี่ยวจะต้องลบล้างสิทธิของผู้อื่นให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์ด้านความปลอดภัยตามกฎหมาย นอกจากนี้ ควรมีกฎหมายควบคุมการใช้เครื่องมือและวิธีการหน่วงเหนี่ยวดังกล่าว และมีการบันทึกข้อมูลไว้ ตลอดจนห้ามนำมาใช้เพื่อลงโทษและต้องถอดออกหรือเลิกใช้โดยทันทีที่ไม่จำเป็นอีกต่อไป³⁹

33. Art. 7 of the ICCPR; art. 2 of the United Nations Convention against Torture and other Cruel, Inhuman and Degrading Treatment or Punishment (UNCAT); art. 3 common to the Geneva Conventions of 1949

34. Art. 16 of the UNCAT; A/71/298 §44 (เชิงอรรถที่ 3); ดู ตัวอย่างเช่น European Court of Human Rights (ECtHR) คดี Selmouni v. France เลขที่ 25803/94 คำพิพากษาวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 1999 §5102-105

35. Art. 15 of the UNCAT; Human Rights Committee, General Comment No. 20, Article 7, Prohibition of torture or cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, HRI/GEN/1/Rev.9 (Vol. I) 10 มีนาคม ค.ศ. 1992 §12; A/HRC/25/60, Report of the Special Rapporteur on Torture วันที่ 10 เมษายน ค.ศ. 2014; ดูเพิ่มเติม CAT/C/GC/2, Committee against Torture, General Comment No. 2, Implementation of Article 2 by States Parties 24 มกราคม ค.ศ. 2008 §6; ดู ตัวอย่างเช่น CAT/C/30/D/219/2002 §56 และ 10

36. Art. 2 of the ICCPR; Basic Principles on the Use of Force and Firearms by Law Enforcement Officials (Basic Principles) 1990; A/RES/34/169, Code of Conduct for Law Enforcement Officials 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979; Rule 82 of A/RES/70/175, United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners (Nelson Mandela Rules); A/HRC/RES/46/15, Resolution of the Human Rights Council 23 มีนาคม ค.ศ. 2021 §14; ดูเพิ่มเติม E/CN.4/2004/56, Report of the Special Rapporteur on Torture ค.ศ. 2003 §44

37. Basic Principles, 1990; A/RES/34/169; A/HRC/46/15, para. 12; see also CCPR/C/GC/36, Human Rights Committee, General Comment No. 36: Article 6, right to life วันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 2019 §14

38. Rules 43 and 47 of the Nelson Mandela Rules; Rule 67 of the A/RES/45/113, United Nations Rules for the Protection of Juveniles Deprived of their Liberty (Havana Rules) วันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1990

39. Rules 47 and 48 of the Nelson Mandela Rules; A/RES/43/173, Body of Principles for the Protection of All Persons under Any Form of Detention or Imprisonment (Body of Principles) วันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1998

- จ. การรวบรวมข้อมูลผู้ที่ถูกลิดรอนเสรีภาพอย่างเป็นระบบ ตลอดจนการรักษาข้อมูลทางทะเบียนและบันทึกอย่างเป็นทางการของผู้ที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ⁴⁰
- ฉ. การกักขังเดี่ยวต้องมีกฎหมายควบคุมอย่างเคร่งครัด ต้องใช้เฉพาะในกรณีพิเศษเป็นทางเลือกสุดท้าย ในระยะเวลาสั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และตามที่หน่วยงานที่มีอำนาจอนุญาตเท่านั้น ห้ามดำเนินการเกินกว่า 15 วัน ติดต่อกัน และห้ามนำมาใช้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย เด็ก และสตรีมีครรภ์หรือให้นมบุตร⁴¹
- ช. การลงโทษทางวินัยต้องสอดคล้องกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ถูกกฎหมายและได้สัดส่วน เป็นไปตามกระบวนการที่กำหนด และมีการบันทึกไว้อย่างเหมาะสม⁴²
41. สิทธิในเสรีภาพและความปลอดภัยส่วนบุคคล มีบทบาทพื้นฐานในการปกป้องความสมบูรณ์ทางกายและจิตใจของบุคคลทุกคน สิทธิในเสรีภาพกำหนดว่า บุคคลใดจะถูกจับกุมหรือกักขังโดยอำเภอใจมิได้ การปฏิบัติต่างๆ เช่น การบังคับบุคคลให้สูญหาย การกักขังลับ และการกักขังโดยไม่อนุญาตให้ติดต่อกับโลกภายนอก เป็นการกระทำโดยอำเภอใจและต้องห้ามโดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็ น ใด ภายใต้งกฎหมายระหว่างประเทศ⁴³
42. บุคคลที่ถูกสัมภาษณ์ในฐานะผู้ต้องสงสัยหรือถูกกล่าวหาในคดีอาญามักถูกลิดรอนเสรีภาพ เจ้าหน้าที่ต้องประกันว่าบุคคลดังกล่าวยังคงได้รับการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรม ตลอดจนได้รับการดูแลและอยู่ในสภาพแวดล้อมการกักขัง ซึ่งเป็นไปตามที่มาตรฐานกฎหมายระหว่างประเทศกำหนด ซึ่งรวมถึงข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง (ข้อกำหนดเนลสันแมนเดลลา (The Nelson Mandela Rules))⁴⁴
43. การจับ จับกุม หรือการลิดรอนเสรีภาพใด ๆ จะต้องชอบด้วยกฎหมายและดำเนินการตามเหตุและกระบวนการที่กำหนดไว้ อย่างชัดเจนในกฎหมายและสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น ตามหมายศาลหรือเมื่อมีเหตุอันควรสงสัย การเข้าจับกุมโดยทันทีและการลิดรอนเสรีภาพจะต้องมีความจำเป็น ได้สัดส่วน และเลือกใช้เป็นมาตรการสุดท้าย การสัมภาษณ์หรือการสอบสวนเพิ่มเติมเพียงประการเดียว ไม่อาจเป็นเหตุที่ชอบด้วยกฎหมายและเพียงพอสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ตุลาการในการลิดรอนเสรีภาพของบุคคลใด⁴⁵
44. การตัดสินใจจับกุมและกักขังบุคคลใด ๆ ต้องยึดการประเมินสถานการณ์เฉพาะของบุคคลนั้น รวมถึงเหตุผลที่สมเหตุสมผล และพิสูจน์ได้ อันทำให้เชื่อได้ว่ามีความเสี่ยงที่บุคคลนั้นจะหลบหนี ทำลายหลักฐาน โจมตีทนาย หรือก่ออาชญากรรมใหม่ เป็นหลักสำคัญ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพิจารณาว่าความเสี่ยงที่พบบน สามารถบรรเทาด้วยทางเลือกอื่นที่ไม่ใช่การคุมขังเพื่อลิดรอนเสรีภาพได้หรือไม่ การปล่อยตัวผู้ต้องสงสัยหรือผู้ต้องหาอาจขึ้นอยู่กับมาตรการที่จำเป็น ได้สัดส่วน และไม่เลือกปฏิบัติ ซึ่งมุ่งเน้นที่การป้องกันความเสี่ยงเฉพาะที่บุคคลนั้นจะก่อขึ้นได้ เช่น การยืนยันว่าจะไปขึ้นศาล หรือจะให้สัมภาษณ์ โดยอาจมีการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัว เช่น การประกันตัว แต่ควรจำกัดให้น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นเพื่อลดความเสี่ยงที่เฉพาะกรณีที่พบบน และต้องไม่เลือกปฏิบัติด้วย⁴⁶

40. Art. 17(3) of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance (Convention on Enforced Disappearance), 2007; A/HRC/RES/31/31, Resolution of the Human Rights Council วันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 2016 §9

41. Rules 37, 43, 44, 45 of the Nelson Mandela Rules; Human Rights Committee, General Comment No. 20, §6; A/66/268, Report of the Special Rapporteur on Torture, 2011; Rule 22 of A/C.3/65/L.5, United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders (the Bangkok Rules) วันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 2010; Rule 67 of the Havana Rules.

42. Rules 36 and 37 of the Nelson Mandela Rules; Principle 30 of the Body of Principles.

43. Art. 9(1) of the ICCPR; Art. 17 of the Convention on Enforced Disappearance; มาตรา 37(b) of the Convention on the Rights of the Child (CRC) วันที่ 20 พฤศจิกายน ค.ศ. 1989

44. Nelson Mandela Rules; A/HRC/RES/46/15, §6

45. Art. 9(1) of the ICCPR; Art. 17 of the Convention on Enforced Disappearance

46. A/RES/45/110, United Nations Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures (The Tokyo Rules) วันที่ 2 เมษายน ค.ศ. 1991; ดูเพิ่มเติม guideline 4 of the UNHCR Guidelines on the Applicable Criteria and Standards relating to the Detention of Asylum-Seekers and Alternatives to Detention ค.ศ. 2012; หน้า 17-24 of the UNODC Handbook on Basic Principles and Promising Practices on Alternatives to Imprisonment ค.ศ. 2007

45. หลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ (presumption of innocence) กำกับให้พิจารณาว่าผู้ต้องสงสัยหรือผู้ถูกกล่าวเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ามีความผิดในศาล ซึ่งหมายความว่า ภาระในการพิสูจน์ความผิดโดยปราศจากข้อสงสัยอันสมเหตุสมผลตกเป็นของพนักงานอัยการและในการพิสูจน์นั้น จะต้องดำเนินไปพร้อมกับการนำเสนอหลักฐานเพื่อยืนยันต่อศาลด้วย⁴⁷ ผ่านการดำเนินการหลักกฎหมายนี้ในทางปฏิบัติ โอกาสที่ข้อมูลและผู้สัมภาษณ์รวบรวมจะมีความถูกต้องและเชื่อถือได้เพิ่มขึ้นตามไปด้วย อีกทั้งยังเป็นหลักฐานที่ถูกต้องตามกฎหมายและนำไปใช้ในการพิจารณาคดีได้
46. แก่นแท้ของหลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ (presumption of innocence) คือ สิทธิในการที่จะไม่พูดและสิทธิในการที่จะไม่ให้การเป็นปฏิปักษ์แก่ตนเอง โดยเป็นสิทธิที่ประกันว่าบุคคลที่ถูกสอบสวนโดยเจ้าหน้าที่มีสิทธิในการปฏิเสธที่จะแสดงความคิดเห็นหรือให้คำตอบใดๆ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้การที่เป็นปฏิปักษ์แก่ตนเอง หรือด้วยเหตุผลอื่นใด การที่ผู้ต้องสงสัยหรือผู้ถูกกล่าวหาเลือกที่จะไม่พูด ไม่ควรมีผลต่อการพิจารณาความผิดหรือความบริสุทธิ์ในศาล และต้องไม่กระทบกระเทือนสิทธิในการได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ (presumption of innocence)⁴⁸
47. เจ้าหน้าที่ต้องประกันว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกคนมีสิทธิมนุษยชนโดยไม่มี ความแตกต่างในทางลบใดๆ และได้รับการปฏิบัติโดยไม่มี การเลือกปฏิบัติ⁴⁹ การใช้หลักการไม่ถูกเลือกปฏิบัติ (freedom from discrimination) อย่างมีประสิทธิภาพช่วยให้มั่นใจได้ว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกคนมีความเสมอภาคกันต่อหน้ากฎหมาย และได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพ และด้วยการพิจารณาอย่างเหมาะสมตลอดจนได้รับการคุ้มครองโดยเฉพาะเจาะจงสำหรับสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงที่พวกเขาอาจเผชิญอยู่
48. หลักการทางกฎหมายพื้นฐานที่ร่างไว้ในส่วนนี้ยังเป็นพื้นฐานให้สำหรับหลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายและกระบวนการสำคัญต่างๆ ซึ่งต่อต้านการทารุณกรรมและการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ หลักประกันพื้นฐานเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสัมภาษณ์ที่มีความครอบคลุม กล่าวคือ เมื่อนำไปบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว มาตรการคุ้มครองดังกล่าวจะถูกใช้เพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชนของผู้ถูกสัมภาษณ์⁵⁰ และเพื่อประกันความถูกต้องของข้อมูลที่ได้รับระหว่างการสัมภาษณ์ด้วย

47. Art. 14(3) of the ICCPR; CCPR/C/GC/32, Human Rights Committee, General Comment No. 32: Article 14, Right to equality before courts and tribunals and to a fair trial วันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 2007 § 30.

48. Art. 6(2) and 14(3) of the ICCPR; Article 55(2)(b) of the Rome Statute of the International Criminal Court วันที่ 17 กรกฎาคม ค.ศ. 1998; rule 111 of the Nelson Mandela Rules; principles 15 and 24 of the Body of Principles; ดูเพิ่มเติม ECtHR คดี John Murray v United Kingdom เลขที่ 18731/91 คำพิพากษาปี ค.ศ. 1996 §45

49. Art. 2(1) of the ICCPR; Human Rights Committee, General Comment No.18: Non-discrimination, adopted at the Thirty-seventh Session วันที่ 10 พฤศจิกายน ค.ศ. 1989

50. A/HRC/RES/31/31; ดูเพิ่มเติม R. Carver & L. Handley, Does Torture Prevention Work? (Liverpool, UK, Liverpool University Press ค.ศ. 2016)

รากฐานด้านจรรยาบรรณวิชาชีพ

49. ผู้สัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพควรปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมสูงสุด โดยระเบียบวิชาชีพสำหรับหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและหน่วยงานรวบรวมข้อมูลอื่น ๆ เช่น จรรยาบรรณหรือหลักปฏิบัติทางวิชาชีพ การกำหนดวัตถุประสงค์ ประสงค์ ค่านิยม และสิ่งที่คาดหวังจากการประพฤติปฏิบัติที่เหมาะสม⁵¹ มาตรฐานวิชาชีพเหล่านี้ควรกำกับหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในทุกๆ ด้านตามภาระผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงการสัมภาษณ์ด้วย
50. ผู้สัมภาษณ์ควรยึดข้อผูกพันว่าการสัมภาษณ์จะดำเนินการอย่างมีจริยธรรมเป็นแนวทาง ผู้สัมภาษณ์ไม่ควรสละหลักการเพื่อความสะดวกในการปฏิบัติการณ์แม้ว่าจะมีแรงกดดันสูงให้เลือกปฏิบัติด้วยวิธีการอื่น (อาทิ เนื่องจากเวลาจำกัด หรือความต้องการผลลัพธ์) การใช้อำนาจเมื่อมีการบังคับใช้กฎหมาย ผู้สัมภาษณ์ควรตั้งเป้าหมายเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจนและไม่สามารถแก้ต่างได้ ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้มานั้นจะหนักแน่นเพียงพอในการพิจารณาตามหลักจริยธรรม การพิจารณาที่ดี และการตรวจสอบโดยประชาชน
51. จรรยาบรรณวิชาชีพสำหรับเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการเคารพ ความยุติธรรม และความซื่อสัตย์ โดยเป็นหลักการพื้นฐานสำคัญในการสัมภาษณ์ทุกครั้ง
 - ก. การเคารพรวมถึงการเคารพกฎหมาย สิทธิและศักดิ์ศรีของบุคคล และความสมบูรณ์ของกระบวนการรวบรวมข้อมูล นอกจากนี้ยังรวมถึงการเคารพในอิสรภาพของแต่ละบุคคล รวมถึงสิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกคนในการเลือกว่าจะพูดหรือไม่
 - ข. ความเป็นธรรม หมายความว่าผู้สัมภาษณ์ปฏิบัติต่อผู้ถูกสัมภาษณ์อย่างยุติธรรม ปราศจากความลำเอียงหรือการเลือกปฏิบัติ โดยความเป็นธรรมสามารถทำได้ด้วยการควบคุมตนเองและรักษาความเป็นมืออาชีพตลอดเวลา แม้จะเผชิญกับสถานการณ์ยุ่งยาก รวมถึงละทิ้งความคิดเห็นส่วนตัวทั้งหมด
 - ค. ความซื่อสัตย์ หมายถึง การติดต่อกับผู้ถูกสัมภาษณ์อย่างจริงจังและตรงไปตรงมา ไม่นอมน้าวหรือหลอกลวง ผู้ถูกสัมภาษณ์ด้วยการโกหก บิดเบือนความจริง พุดเกินจริง เปิดเผยความจริงบางส่วน หรือวิธีการอื่นใด
52. เจ้าหน้าที่ต้องใช้อำนาจรัฐโดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นธรรม และมีความรับผิดชอบตลอดเวลา การกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมายใดๆ ที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่ถือเป็นการใช้อำนาจโดยมิชอบ การกระทำที่ผิดจรรยาบรรณ เช่น การโกหกและการยกยอก อาจเป็นการใช้อำนาจในทางที่ผิดได้
53. ผู้สัมภาษณ์มีหน้าที่ตามหลักจริยธรรมในการนำวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งคุ้มครองสิทธิและศักดิ์ศรีของผู้ถูกสัมภาษณ์ตลอดจนความสมบูรณ์ของกระบวนการ มาใช้ในการสัมภาษณ์ นอกจากนี้ ผู้สัมภาษณ์ยังมีหน้าที่ปฏิเสธการใช้วิธีบีบบังคับ เนื่องจากเป็นวิธีที่อันตรายต่อผู้ถูกสัมภาษณ์ ลดทอนวัตถุประสงค์ในการรวบรวมข้อมูลที่ถูกต้อง และอาจถึงขั้นละเมิดสิทธิมนุษยชนได้

51. ดู ตัวอย่างเช่น A/RES/34/169; International Association of Chiefs of Police (IACP), Law Enforcement Code of Ethics ตุลาคม ค.ศ. 1957; Southern African Regional Police Chiefs Co-operation Organisation (SARPPCO), Harare Resolution on the SARPPCO Code of Conduct for Police Officials วันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 2001; Rec(2001)10, The European Code of Police Ethics, Council of Europe วันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 2001

หลักการที่ 2

การนำไปปฏิบัติ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นกระบวนการที่ครอบคลุมการรวบรวมข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ ในขณะที่มีการให้หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กระบวนการที่มีความครอบคลุม

54. การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นกระบวนการ มิใช่เพียงการปฏิบัติเพียงขั้นตอนเดียว โดยครอบคลุมปฏิสัมพันธ์ทั้งหมดระหว่างหน่วยงานสอบสวนและหน่วยงานรวบรวมข้อมูล กับบุคคลที่จะถูกสอบสวน กระบวนการจะเริ่มต้นจากเวลาที่เจ้าหน้าที่กำหนดว่าต้องการรวบรวมข้อมูลของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ดำเนินต่อไปจนถึงการสัมภาษณ์ และสิ้นสุดเมื่อผู้สัมภาษณ์ได้ประเมินกระบวนการสัมภาษณ์และวิเคราะห์ถึงผลลัพธ์ การปฏิบัติต่อผู้ถูกสัมภาษณ์ตลอดกระบวนการไม่ว่าจะเป็นก่อน ระหว่าง และหลังการสัมภาษณ์ ต่างสำคัญต่อความสมบูรณ์ของกระบวนการ
55. การสัมภาษณ์เป็นกระบวนการที่ปรับแต่งได้และซับซ้อน ซึ่งเกี่ยวข้องกับมนุษย์ พฤติกรรมมนุษย์ และสิทธิมนุษยชน โดยสภาวะแวดล้อมต่างๆ จะส่งผลกระทบต่อกระบวนการดังกล่าว และการปฏิบัติของผู้สัมภาษณ์และหน่วยงานทั้งหมดที่เกี่ยวข้องจะมีอิทธิพลต่อผลลัพธ์ที่ได้ ดังนั้น เราจึงเน้นย้ำให้ผู้สัมภาษณ์มุ่งเน้นไปที่การรวบรวมข้อมูลมากกว่าการพยายามเพื่อให้ได้รับคำสารภาพ และรักษาแนวทางที่ยืดหยุ่นมากกว่าการใช้แนวทางที่กำหนดไว้ตายตัว ทั้งนี้ เพื่อดึงเอาข้อมูลที่เชื่อถือได้และถูกต้องออกมาได้สำเร็จ นอกจากนี้ การสัมภาษณ์ทุกครั้งมีความแตกต่างกันออกไป ดังนั้น ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้วิจารณญาณอย่างมีอาชีพในการตัดสินใจว่าจะดำเนินการอย่างไร ณ จุดใดจุดหนึ่ง แต่ยังคงต้องสอดคล้องกับหลักการเหล่านี้เสมอ
56. การสัมภาษณ์ไม่สามารถเกิดขึ้นโดยลำพังได้ การสัมภาษณ์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสืบสวนในวงกว้างหรือความพยายามในการรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์จะกำหนดจากวัตถุประสงค์ของปฏิบัติการที่ใหญ่กว่าและจากหลักฐานอื่นๆ ที่มีอยู่แล้ว ข้อมูลที่รวบรวมระหว่างการสัมภาษณ์อาจถูกนำไปใช้เพื่อปรับจุดมุ่งหมายและกลยุทธ์ของการสอบสวนในวงกว้าง หรือแม้แต่สร้างแนวคำถามใหม่ๆ ทั้งนี้ ข้อมูลที่ได้รับระหว่างการสัมภาษณ์มีความสำคัญเนื่องจากโดยทั่วไปข้อมูลเหล่านี้จะเป็นฐานสำคัญสำหรับการตัดสินใจเรื่องอื่นๆ ในภายหลัง เช่น จะดำเนินคดีหรือไม่ และอาจมีการนำเสนอเป็นหลักฐานสำคัญในกระบวนการทางกฎหมายหรือกระบวนการอื่นๆ
57. กระบวนการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพมักจะประกอบด้วยสิ่งดังต่อไปนี้
 - ก. การเตรียมการและการวางแผนอย่างละเอียดถี่ถ้วน
 - ข. จัดให้มีหลักประกันพื้นฐานที่เกี่ยวข้องตลอดกระบวนการ
 - ค. รับฟังความเห็น รวมถึงหลีกเลี่ยงการมีอคติ
 - ง. การสร้างสภาพแวดล้อมที่ไม่บีบบังคับ

- จ. การสร้างและรักษาความสัมพันธ์
- ฉ. การใช้เทคนิคการซักถามที่ถูกกฎหมายและมีหลักการสนับสนุนทางวิทยาศาสตร์
- ช. ตั้งใจฟังและทำให้ผู้สัมภาษณ์สามารถพูดได้อย่างอิสระและครบถ้วน
- ซ. การประเมินและวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมและขั้นตอนการสัมภาษณ์

ข้อมูลที่ต้องและเชื่อถือได้

58. วัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ทั้งหมด คือ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องและเชื่อถือได้จากผู้ถูกสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์ไม่สามารถยืนยันความเชื่อของผู้สัมภาษณ์ในสิ่งที่อาจเกิดขึ้นไปแล้ว หรือบังคับให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ให้ข้อมูล ข้อมูลที่ต้องและเชื่อถือได้เป็นพื้นฐานสำหรับการตัดสินใจอย่างถี่ถ้วนโดยหน่วยงานที่ดำเนินการสืบสวนและกระบวนการรวบรวมข้อมูล
59. การหาข้อมูลที่ต้องแม่นยำในการสัมภาษณ์ หมายถึง ผู้สัมภาษณ์ตั้งใจให้ได้มาซึ่งคำอธิบายของเหตุการณ์ต่างๆ โดยปราศจากข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องให้มากที่สุด ทั้งนี้ ความทรงจำอาจเปราะบาง ไม่สมบูรณ์ ไม่ครบถ้วน และอาจเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น ผู้สัมภาษณ์ควรพยายามรวบรวมและบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างเหตุการณ์ที่กำลังตรวจสอบ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงและสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่ตกหล่นหรือบิดเบือนใดๆ
60. การหาข้อมูลที่ต้องเชื่อถือได้ในการสัมภาษณ์ หมายความว่า เมื่อข้อมูลที่ได้รับมานั้น ผู้สัมภาษณ์ได้มาโดยไม่มีการขัดขวางหรือไม่มีการบังคับใด ๆ ข้อมูลนั้นมีแนวโน้มว่าเชื่อถือได้และใช้พิสูจน์ในการพิจารณาได้ เช่น ในกระบวนการทางกฎหมายต่าง ๆ ที่ตามมา

หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมาย

61. หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายและทางกระบวนการตามบรรทัดฐานกฎหมายระหว่างประเทศเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของกระบวนการสัมภาษณ์ การดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการสัมภาษณ์ โดยการประกันการเคารพสิทธิมนุษยชนและการสร้างความน่าเชื่อถือและคุณค่าของข้อมูลที่ได้รับให้มากขึ้น มีส่วนช่วยสนับสนุนความสำเร็จของกระบวนการสัมภาษณ์ การปฏิบัติดังกล่าวเพิ่มโอกาสที่การสัมภาษณ์จะดำเนินด้วยความมีมืออาชีพและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการปฏิบัติที่ด้วยความเป็นธรรมตลอดกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการพิจารณาคดี จึงเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต่างๆ รวมถึงผู้สัมภาษณ์ ในการประกันว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ได้รับการปฏิบัติโดยให้เกียรติและเป็นไปตามมาตรฐานทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากให้ผลลัพธ์ที่ต้องตามกฎหมาย
62. เจ้าหน้าที่ต้องประกันว่าตลอดกระบวนการสัมภาษณ์มีการปฏิบัติตามหลักประกันพื้นฐานดังต่อไปนี้⁵²
 - ก. สิทธิในข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิ
 - ข. สิทธิในการที่จะไม่พูด
 - ค. สิทธิที่จะได้รับรู้เหตุผลในการจับกุมและข้อกล่าวหาใด ๆ ในขณะที่จับกุม
 - ง. การเข้าถึงการตีความ
 - จ. สิทธิในการแจ้งให้ญาติหรือบุคคลภายนอกทราบถึงการกักขัง
 - ฉ. สิทธิในการเข้าถึงทนายความ รวมถึงกฎหมายที่ให้ความช่วยเหลือ
 - ช. สิทธิในการเข้าถึงแพทย์และการตรวจสุขภาพโดยแพทย์ซึ่งตรวจผู้ป่วยเป็นการเฉพาะ
 - ซ. สิทธิในการติดต่อกับโลกภายนอก
 - ฌ. การขึ้นทะเบียนผู้ต้องขัง
 - ฎ. การบันทึกการสัมภาษณ์แบบเต็ม

52. A/HRC/RES/31/31; A/HRC/RES/46/15 §54 และ 5.

๓. สิทธิในการตรวจสอบและลงนามในบันทึกการสัมภาษณ์
๔. สิทธิในการได้พบผู้พิพากษาหรือหน่วยงานตุลาการอื่น ๆ โดยทันที
๕. เข้าถึงกลไกการร้องเรียนและการกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพและเป็นอิสระ

ก่อนการสัมภาษณ์ – ตรวจสอบว่าสภาพแวดล้อมไม่มีการบีบบังคับ

63. การเคารพและการปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนตั้งแต่วินาทีแรกที่ผู้ถูกสัมภาษณ์และเจ้าหน้าที่ได้ติดต่อกัน มีความสำคัญต่อการสร้างสภาพแวดล้อมที่ไม่บีบบังคับ โดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย หน่วยข่าวกรอง หน่วยความมั่นคง หรือทหาร ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการรวบรวมข้อมูลที่ต้องการและเชื่อถือได้ในระหว่างการสัมภาษณ์ เพื่อให้เป็นไปตามพันธกรณีของรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ และเพื่อปกป้องสิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์
64. พฤติกรรมที่ผิดกฎหมายและไม่เป็นมืออาชีพ รวมถึงการขาดความรับผิดชอบในช่วงแรกของการติดต่อกัน อาจทำให้กระบวนการยุติธรรมโดยรวมเสื่อมเสียโดยไม่สามารถย้อนกลับได้
65. การเหมารวม (stereotype) และการมีอคติอาจส่งผลเสียต่อการสัมภาษณ์และลดทอนประสิทธิภาพของวิธีการเปิดใจและการสร้างความสัมพันธ์ซึ่งจำเป็นสำหรับการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลที่ต้องการซึ่งได้การสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ตระหนักรู้ในตนเองให้มากขึ้น เพื่อป้องกันการตัดสินจากสิ่งที่คุณสัมภาษณ์อุปทานไปเองเกี่ยวกับอัตลักษณ์ นิสัย หรือภูมิหลังของผู้ถูกสัมภาษณ์ ไม่ว่าจะในขณะที่ผู้สัมภาษณ์มีสติสัมปชัญญะหรือไม่ก็ตาม โดยป้องกันไม่ให้กระทบต่อการสอบสวนและการตีความข้อมูลที่ได้รับ
66. ไม่ควรมี ‘การพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ (informal talks)’⁵³ ซึ่งเสี่ยงต่อการหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการหรือไม่ให้มีหลักประกันพื้นฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เมื่อมีการตัดสินใจเข้าจับกุม เจ้าหน้าที่จะถามคำถามอื่นนอกเหนือจากการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการได้เฉพาะคำถามบางประเภทที่จำกัดไว้เท่านั้น เช่น ข้อมูลส่วนบุคคลหรือประวัติส่วนตัวที่จำเป็นสำหรับวัตถุประสงค์ในการจับกุมและดำเนินการตามขั้นตอนการรับผู้ต้องขัง
67. เมื่อมีการจับหรือจับกุม และในช่วงก่อนมาถึงสถานที่กักขังอย่างเป็นทางการ ความเสี่ยงในการปฏิบัติผิดกฎหมายและไร้มนุษยธรรมจะสูงเป็นพิเศษ ได้แก่ การใช้กำลังเกินความเหมาะสม การใช้เครื่องมือผู้คุมตีในทางที่ผิด การตั้งคำถามเชิงบีบบังคับอย่างกะทันหัน และการกักขังในยานพาหนะเป็นเวลานาน ซึ่งทั้งหมดนี้อาจเทียบเท่ากับการทรมาน⁵⁴
68. เมื่อมีการตัดสินใจให้บุคคลใดถูกกักขัง เจ้าหน้าที่ต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าบุคคลนี้ถูกนำตัวไปยังสถานที่กักขังที่ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการโดยไม่ชักช้า ทุกครั้งที่มีการเคลื่อนย้ายผู้ต้องขังไปยังหรือจากสถานที่คุมขัง (หรือสถานที่อื่น เช่น ศาล) เพื่อทำการสัมภาษณ์ การส่งตัวผู้ต้องขังต้องดำเนินการอย่างมีมนุษยธรรม มั่นคง และปลอดภัย กระบวนการการขนย้ายผู้ต้องขังอย่างปลอดภัยควรสนับสนุนด้วยกระบวนการเก็บรักษาบันทึกข้อมูลในทะเบียนของทางราชการอย่างสมบูรณ์และเหมาะสม ซึ่งบันทึกข้อมูลการคุมขังของแต่ละคน ตลอดจนบันทึกรายละเอียดต่างๆ เช่น เวลาที่มีการลิดรอนเสรีภาพบุคคลที่รับผิดชอบดูแล สภาพของบุคคลเมื่อเดินทางมาถึงและเวลาที่มาถึงสถานที่คุมขัง⁵⁵
69. ในช่วงเริ่มต้นนี้ หากมีการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมหรือสภาพแวดล้อมต่ำกว่ามาตรฐาน อาจส่งผลเสียต่อการสอบสวนและการสัมภาษณ์ในครั้งต่อไป ผู้ถูกสัมภาษณ์อาจไม่เต็มใจที่จะพูดคุยและอาจมีอาการเจ็บป่วยทางสมองและทางกาย ซึ่งทำให้ความสามารถในการทำความเข้าใจและใช้สิทธิของตนเองน้อยลง ตลอดจนความสามารถในการให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ การปกป้องสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีของผู้ถูกสัมภาษณ์ในช่วงเวลานี้ นอกเหนือจากเป็นหน้าที่ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่แล้วยังส่งผลต่อความสมบูรณ์ของกระบวนการที่ตามมาทั้งหมดอีกด้วย

53. ในที่นี้หมายถึงการสื่อสารใดๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่และผู้ต้องสงสัย พยาน เหยื่อ หรือผู้มีส่วนได้เสีย นอกจากการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ

54. ดู A/72/178, Report of the Special Rapporteur on Torture วันที่ 20 กรกฎาคม ค.ศ. 2017

55. Art. 17 of the Convention on Enforced Disappearance.

70. เมื่อบุคคลใดถูกกักขังก่อนหรือระหว่างการสัมภาษณ์ เจ้าหน้าที่ต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าบุคคลนั้นถูกกักขังในสภาพแวดล้อมที่เป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชน และได้รับการปฏิบัติอย่างมีศักดิ์ศรีตลอดเวลา ซึ่งรวมถึงการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานในเรื่องอาหาร น้ำ อุณหภูมิ และการพักผ่อนที่เพียงพอ⁵⁶
71. การสัมภาษณ์ไม่ควรยาวนานไปและดำเนินการในสภาพแวดล้อมที่ไม่มีการคุกคาม และเป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชน⁵⁷ โดยคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัย สภาพร่างกายที่เหมาะสมที่สุดกับผู้ถูกสัมภาษณ์ ช่วยส่งเสริมสมาธิ การให้ความร่วมมือ ยกระดับการสื่อสารให้ดียิ่งขึ้น และช่วยให้การนึกถึงเรื่องในอดีตเชื่อถือได้

ผู้ถูกสัมภาษณ์ต้องได้รับข้อมูลตลอดเวลา

72. ในการติดต่อผู้ถูกสัมภาษณ์ครั้งแรก การแสดงความห่วงใยเป็นโอกาสแรกในการสร้างความไว้วางใจและความสัมพันธ์ โดยหากอธิบายผู้ถูกสัมภาษณ์ให้เข้าใจอย่างชัดเจนแต่แรกกว่าทำไมถึงมีการซักถาม ซึ่งการอธิบายนี้ต้องนำระเบียบปฏิบัติมาใช้ด้วย รวมถึงแจ้งว่าการสัมภาษณ์จะดำเนินการอย่างไร มีแนวโน้มช่วยสร้างความไว้วางใจและความสัมพันธ์ได้มากกว่า การอธิบายขั้นตอนและกิจกรรมที่อาจเกิดขึ้น เป็นโอกาสแรกๆ ในการแสดงความจริงใจ ทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์คาดเดาสถานการณ์ได้ ให้เกียรติและเอาใจใส่ ตลอดจนสร้างความไว้วางใจด้วย⁵⁸
73. เมื่อมีการลิดรอนเสรีภาพของบุคคลใด หน่วยงานที่ดำเนินการเกี่ยวกับการคุมขังต้องอธิบายต่อบุคคลดังกล่าวให้ชัดเจนถึงการกระทำที่ดำเนินการอยู่ (เช่น การจับกุม) เหตุผลทางกฎหมายและข้อเท็จจริงที่เป็นข้อพิสูจน์การกระทำนั้น⁵⁹ และแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิของบุคคลนั้นให้ชัดเจน⁶⁰ ผู้มีอำนาจควบคุมควรใช้มาตรการทั้งหมดที่จำเป็นเพื่อประกันว่าบุคคลนั้นเข้าใจถึงเหตุผลและสิทธิตลอดกระบวนการ รวมถึงวิธีการเข้าถึงและใช้สิทธิของตนได้
74. สิทธิที่จะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเหตุผลในการจับกุมจากหน่วยงานที่ดำเนินการเกี่ยวกับการคุมขัง ต้องปฏิบัติตามโดยไม่คำนึงถึงลักษณะ หรือไม่ว่าการจับกุมนั้นจะดำเนินการตามขั้นตอนหรือไม่ ตลอดจนไม่คำนึงถึงสาเหตุของการลิดรอนเสรีภาพ การให้ข้อมูลเหตุผลในการจับกุมและข้อกล่าวหาใดๆ เป็นหลักประกันพื้นฐานในการจับกุมตามอำเภอใจ และทำให้บุคคลใดสามารถโต้แย้งความถูกต้องตามกฎหมายของการจับกุมและร้องให้ปล่อยตัวได้หากเชื่อว่าไม่มีมูลเหตุในการจับกุม การจับกุมไม่ถูกต้อง หรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งยังช่วยให้บุคคลสามารถโต้แย้งและพยายามแก้ไขสภาพแวดล้อมและการปฏิบัติอื่นใดที่ได้รับระหว่างการกักขัง
75. เมื่อมีการจับกุม การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์และวิธีการใช้สิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์ควรใช้วิธีสื่อสารด้วยวาจา ใช้ภาษาที่ชัดเจน ไม่ใช่ศัพท์เทคนิค และความหมายถูกต้อง และเมื่อมาถึงสถานที่กักขัง ผู้มีอำนาจควบคุมตัวควรจัดทำข้อมูลดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยภาษาและรูปแบบที่ผู้ถูกสัมภาษณ์เข้าใจ ข้อมูลสิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์ที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรนั้นจะต้องลงนามโดยผู้ถูกจับกุมและผู้ถูกจับกุมได้รับอนุญาตให้เก็บสำเนาเอกสารนั้นไว้ได้
76. ควรจัดให้มีล่ามมืออาชีพและอิสระสำหรับผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกคนที่ไม่ได้ใช้ภาษาหรือไม่เข้าใจภาษาที่เจ้าหน้าที่ใช้ รวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางประสาทสัมผัส เช่น การมองเห็น การได้ยิน และความบกพร่องอื่นๆ โดยควรจัดให้มีล่ามเพื่อแปล

56. Art. 16 of the UNCAT; A/HRC/RES/46/15, §6; ดูเพิ่มเติม CPT/Inf(2019)9, 28th General Report of the CPT, เมษายน ค.ศ. 2019 §80; African Commission of Human and People's Rights, the Guidelines on the Conditions of Arrest, Police Custody and Pre-Trial Detention in Africa (Luanda Guidelines) วันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 2016, Rule 4(e); Inter-American Commission on Human Rights, the Principles and Best Practices on the Protection of Persons Deprived of Liberty in the Americas, approved by the Commission during its 131st regular period of sessions, จัดขึ้นเมื่อวันที่ 3 มีนาคม -14 มีนาคม ค.ศ. 2008, principle XI.

57. A/HRC/RES/31/31 §12

58. C.J. Place & J.R. Meloy, "Overcoming resistance in clinical and forensic interviews", International Journal of Forensic Mental Health ฉบับที่ 17 เลขที่ 4 (ค.ศ. 2018).

59. Art. 9(2) of the ICCPR; A/HRC/RES/31/31 §6; A/HRC/46/15 §4

60. A/HRC/RES/31/31, para. 6; A/HRC/RES/46/15, para. 4; principle 13 of the Body of Principles.

ภาษาดังกล่าวทันทีและตลอดกระบวนการสัมภาษณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการอธิบายสิทธิของผู้ถูกจับและเมื่อผู้ถูกจับเลือกใช้สิทธิในการเข้าถึงทนายความและแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์⁶¹

การแจ้งครอบครัวหรือบุคคลที่สาม

77. หลักประกันพื้นฐานสำคัญสำหรับผู้ต้องขังคือสิทธิในการแจ้งให้สมาชิกในครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลอื่นทราบโดยทันทีเกี่ยวกับข้อเท็จจริง สถานที่ และสถานการณ์การกักขัง⁶² หน่วยงานที่ดำเนินการเกี่ยวกับการคุมขังมีหน้าที่รับผิดชอบจัดให้มีการสื่อสารกับบุคคลที่สามและบันทึกว่ามีผู้ใดบ้างที่ได้รับแจ้งและเวลาที่มีการแจ้งเกิดขึ้น การให้สิทธิดังกล่าวการอำนวยความสะดวกในการติดต่อกับโลกภายนอกนั้น นอกจากจะเป็นภาระผูกพันทางกฎหมายแล้ว ยังเป็นโอกาสในการสร้างความไว้วางใจและความสัมพันธ์กับผู้ถูกควบคุมตัวด้วย
78. เจ้าหน้าที่อาจเลื่อนให้ใช้สิทธิในการแจ้งบุคคลที่สามในภายหลังได้เฉพาะกรณีพิเศษเท่านั้น และเฉพาะเมื่อการเลื่อนนั้นเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดเอาไว้และจำเป็นเพื่อป้องกันความเสี่ยงในการสอบสวน (เช่น เพื่อป้องกันการทำลายหลักฐานหรือการหลบหนีของผู้สมรู้ร่วมคิด) สาเหตุของเลื่อนออกไปนั้นควรบันทึกไว้อย่างละเอียด และให้ที่ปรึกษาและผู้ถูกกีดรอนเสรีภาพสามารถเข้าถึงได้ รวมถึงต้องได้รับการอนุมัติจากพนักงานอัยการหรือผู้พิพากษาหรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ และต้องมีการพิจารณาถึงความจำเป็นและสัดส่วนของการเลื่อนให้ใช้สิทธิใดๆ ด้วย⁶³
79. ชาวต่างชาติที่ถูกจับกุมหรือถูกควบคุมตัวต้องได้รับแจ้งถึงสิทธิในการสื่อสารกับตัวแทนกงสุลหรือผู้แทนทางการทูตของประเทศตนเองโดยทันที และผู้ขออภัยควรได้รับแจ้งถึงสิทธิในการติดต่อหน่วยงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง⁶⁴ โดยการติดต่อจะต้องได้รับการอำนวยความสะดวกโดยหน่วยงานที่ดำเนินการเกี่ยวกับการควบคุมตัว

การเข้าถึงทนายความ

80. ผู้ถูกควบคุมตัวทุกคนที่ถูกสัมภาษณ์ มีสิทธิในการมีทนายความ รวมถึงสิทธิในการได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมาย ก่อนที่จะมีการสอบปากคำโดยเจ้าหน้าที่โดยไม่คำนึงถึงสถานะของผู้ถูกควบคุมตัวหรือการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ สิทธินี้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่มีการเริ่มกีดรอนเสรีภาพ⁶⁵
81. การเข้าถึงทนายมีความเชื่อมโยงโดยไม่สามารถแยกออกจากการคุ้มครองสิทธิ การป้องกันการทรมาน และการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่นๆ ได้ อีกทั้งช่วยคุ้มครองสิทธิในการที่จะไม่ให้เกิดการเป็นปฏิปักษ์แก่ตนเอง
82. ผู้ถูกสัมภาษณ์มีสิทธิในการเลือกทนายความของตนเอง หรือมีสิทธิได้รับการจัดหาทนายความให้โดยไม่มีค่าใช้จ่ายเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม⁶⁶ ผู้ถูกสัมภาษณ์มีสิทธิหารือกับทนายความของตนด้วยเวลาที่เพียงพอและในสภาพแวดล้อมที่เป็นความลับ ก่อนการสัมภาษณ์ เจ้าหน้าที่คุมขังต้องอำนวยความสะดวกให้ทนายความได้เข้าพบในเวลาที่เหมาะสมโดยประสานงานกับผู้สัมภาษณ์ (กรณีที่เป็นคนละคน)⁶⁷
83. เมื่อผู้ถูกสัมภาษณ์ร้องขอให้มิตทนายความ การสัมภาษณ์ หรือที่เรียกกันว่า 'การพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ (informal talks)' จะไม่สามารถดำเนินการได้ก่อนที่ผู้ถูกสัมภาษณ์จะได้พบกับทนายความของตน และไม่ควรมีการดำเนินการในขณะที่ไม่มีทนายความอยู่ด้วย

61. A/HRC/RES/31/31 §12(d); A/HRC/RES/46/15, § 4; rule 55(2) of the Nelson Mandela Rules; principle 14 of the Body of Principles; ดูเพิ่มเติม A/RES/67/187, United Nations Principles and Guidelines on Access to Legal Aid in Criminal Justice Systems (Principles and Guidelines on Legal Aid) วันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 2012 §42(d)

62. Art. 17(2)(d) of the Convention on Enforced Disappearance; A/HRC/RES/46/15 §5; principle 16 and 19 of the Body of Principles.

63. Principle 16.4 of the Body of Principles; Principles and Guidelines on Legal Aid § 43(e).

64. Art. 17(2)(d) of the Convention on Enforced Disappearance; A/HRC/RES/46/15 §4; principle 16.2 of the Body of Principles.

65. Art. 14(3)(d) of the ICCPR; principle 17 of the Body of Principles.

66. Art. 14(3)(d) of the ICCPR; Principles and Guidelines on Legal Aid.

67. Principles and Guidelines on Legal Aid §43(d); principle 18.3 of the Body of Principles; CCPR/C/GC/32 §34.

84. ผู้ถูกสัมภาษณ์สามารถละสิทธิในการมีทนายความได้ หากหรือเมื่อผู้ถูกสัมภาษณ์ตัดสินใจที่จะละสิทธิในการมีทนายความแล้ว การละสิทธินั้นจะต้องเป็นการตัดสินใจอย่างอิสระ ด้วยความสมัครใจ และได้รับการบันทึกไว้อย่างถูกต้อง และควรลงนามโดยผู้ต้องขัง ทั้งนี้ ควรมีการแจ้งให้บุคคลที่ละสิทธิมีทนายความทราบโดยชัดเจนว่า การละสิทธิดังกล่าวสามารถเพิกถอนได้ตลอดเวลา⁶⁸
85. การจัดให้มีทนายความถือเป็นกรณีบังคับสำหรับผู้ถูกควบคุมตัวที่เป็นเด็กซึ่งถูกสัมภาษณ์ในฐานะผู้ต้องสงสัย⁶⁹

การเข้าถึงการตรวจสุขภาพและการดูแลสุขภาพ

86. เจ้าหน้าที่มีหน้าที่ปกป้องสวัสดิภาพและสุขภาพของบุคคลทุกคนที่อยู่ในความดูแลของตน โดยต้องมีการประกันสิทธิของผู้ถูกควบคุมตัวอย่างชัดเจนในการเข้าถึงแพทย์และในการตรวจสุขภาพโดยผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพอิสระโดยไม่ชักช้า นับแต่เวลาที่มีการลิดรอนเสรีภาพ หน่วยงานที่ดำเนินการเกี่ยวกับการคุมขังมีหน้าที่รับผิดชอบให้ผู้ต้องขังสามารถเข้าถึงการรักษายาบาลได้ตลอดการกักขัง⁷⁰
87. ควรจัดให้มีการบันทึกข้อมูลสภาพร่างกายและจิตใจผู้ถูกจับกุมหรือผู้ถูกควบคุมตัวซึ่งเข้าไปในสถานกักกัน รวมถึงสัญญาณหรือข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการใช้กำลังเกินความเหมาะสมในระหว่างการจับกุมและการนำตัวส่งเข้าห้องขัง โดยการบันทึกควรทำแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์อื่นๆ ในกรณีที่ผู้ต้องขังร้องขอ หรือมีข้อสงสัยหรือข้อบ่งชี้ว่าผู้ถูกควบคุมตัวถูกละเมิดหรือได้รับการปฏิบัติที่โหดร้าย ควรจัดให้มีการตรวจสุขภาพโดยอิสระตามพิธีสารอิสตันบูลโดยไม่ชักช้า⁷¹ ทั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ที่ทำการตรวจไม่ควรอยู่ภายใต้หรือต้องพึ่งพาหน่วยงานที่ดำเนินการเกี่ยวกับการคุมขังหรือหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย และไม่ควรมีการสัมภาษณ์ใดๆ จนกว่าการตรวจสุขภาพจะเสร็จสิ้น
88. ควรจัดให้มีการตรวจสุขภาพโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพที่ได้รับการฝึกอบรมอย่างเหมาะสม เป็นกลาง และเป็นอิสระ เจ้าหน้าที่ควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้องในการตรวจสุขภาพ มีเพศตรงตามความต้องการของผู้ที่จะรับการตรวจ นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าผู้ต้องขังได้ให้ความยินยอมโดยได้รับข้อมูลที่เพียงพอและมีอิสระในการตัดสินใจตลอดระยะเวลาการตรวจ การทดสอบ หรือขั้นตอนการรักษา และควรใช้มาตรการพิเศษเพื่อประกันว่าคนพิการได้รับข้อมูลในลักษณะหรือรูปแบบที่ทำให้สามารถให้ความยินยอมโดยได้รับข้อมูลที่เพียงพอและเป็นอิสระในการตัดสินใจได้⁷²
89. เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายไม่ควรได้ยินหรือได้เห็นการตรวจสุขภาพทุกประการ เว้นแต่เป็นกรณียกเว้น โดยหากผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพร้องขอ อาจพิจารณาเตรียมการด้านความปลอดภัยพิเศษ เช่น ให้เจ้าหน้าที่อยู่ในบริเวณที่สามารถเรียกหาได้ หรืออยู่ในจุดที่มองเห็นได้ แต่เจ้าหน้าที่ยังคงไม่ดำเนินการตรวจนั้น ทั้งนี้ ควรบันทึกการเตรียมการดังกล่าวไว้ทั้งในบันทึกการตรวจสุขภาพและบันทึกการควบคุมตัว ควรหลีกเลี่ยงการใช้วิธีการผูกหรือมัดผู้รับการตรวจในระหว่างการตรวจร่างกาย และหากจะมีการใช้วิธีการดังกล่าว จะต้องมีการประเมินความปลอดภัยส่วนบุคคลโดยผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์เสมอ⁷³

68. Principles and Guidelines on Legal Aid §43(b).

69. Art. 37(d) and 40(2)(b)(ii) of the CRC; ดูเพิ่มเติม Committee on the Rights of the Child, CRC/C/GC/10, General Comment No. 10 (2007), Children's rights in juvenile justice วันที่ 25 เมษายน ค.ศ. 2007 §549-50

70. A/RES/34/169, art.; principle 24 of the Body of Principles; ดูเพิ่มเติม A/RES/37/194, Principles of Medical Ethics Relevant to the Protection of Prisoners Against Torture (ค.ศ. 1983) (Principles of Medical Ethics) ได้รับการรับรองโดย the United Nations General Assembly เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1982.

71. UN Office of the High-Commissioner for Human Rights (OHCHR), Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (Istanbul Protocol) ค.ศ. 2004, HR/P/PT/8/Rev.1.

72. Art. 25(d) of the CRPD; World Medical Association Declaration of Lisbon on the Rights of Patients (Lisbon Declaration), ได้รับการรับรองเมื่อเดือนกันยายน/ตุลาคม ค.ศ. 1981 แก้ไขเพิ่มเติมในเดือนกันยายน ค.ศ. 1995 แก้ไขบทบรรณาธิการในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2005 ยืนยันหลักการในเดือนเมษายน ค.ศ. 2015; Istanbul Protocol §563-64

73. Istanbul Protocol, §56 และ 82

90. ผลการตรวจสอบด้านสุขภาพทั้งหมด ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ควรจัดทำเป็นเอกสาร เผยแพร่ให้ผู้ต้องขังและทนายความของผู้ถูกควบคุมตัวทราบ และสามารถเข้าถึงได้หากจำเป็นสำหรับการดำเนินการทางกฎหมายในภายหลัง ผู้ถูกควบคุมตัวหรือผู้ต้องสงสัยมีสิทธิเข้าถึงบันทึกการตรวจร่างกายและการรักษาของตนเอง นอกจากนี้ การรักษาความลับข้อมูลทางการแพทย์ควรมีการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด และเจ้าหน้าที่ไม่ใช่แพทย์ไม่ควรเข้าถึงเวชระเบียนหรือรายงานการบาดเจ็บใด ๆ ยกเว้นในกรณีที่เป็นต้องรู้ข้อมูลเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ (need-to-know basis)⁷⁴
91. บุคคลที่จะให้สัมภาษณ์จะต้องมีความเหมาะสมทางร่างกายและจิตใจสำหรับการสัมภาษณ์ การมีสภาวะทางสุขภาพที่เหมาะสมช่วยทั้งการพัฒนาความสัมพันธ์และความไว้วางใจ ตลอดจนการดึงเอาข้อมูลจากความทรงจำอย่างมีนัยสำคัญ⁷⁵ การสัมภาษณ์ผู้ที่ดูคล้ายจะบอบช้ำ ทุกข์ใจ เหงื่อ มึนงง หรืออยู่ในสภาพที่อ่อนแอ อาจทำให้พวกเขาารู้สึกเจ็บปวดอีกครั้ง ทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์คล้อยตามมากขึ้น ได้ข้อมูลคุณภาพต่ำ และมีความเสี่ยงที่หลักฐานจะถูกโต้แย้งหรือปฏิเสธในกระบวนการทางกฎหมายที่ตามมา ผู้สัมภาษณ์ควรเลื่อนการสัมภาษณ์ออกไปชั่วคราว หากผู้ถูกสัมภาษณ์อยู่ในสภาวะที่ไม่เหมาะสม หรือหากผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์แนะนำว่าผู้ต้องขังไม่พร้อมสำหรับการสัมภาษณ์

การเตรียมการสำหรับผู้ถูกสัมภาษณ์

92. เมื่อมีการระบุตัวบุคคลที่หน่วยงานต้องการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ที่ได้รับการแต่งตั้งควรเริ่มเตรียมการอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยควรเริ่มต้นจากการกำหนดกลยุทธ์การสัมภาษณ์ที่ครอบคลุมเสมอ เพื่อจะได้พิจารณาการสัมภาษณ์ในบริบทของการตรวจสอบหรือการรวบรวมข้อมูลโดยรวม
93. การเตรียมพร้อมในทุกๆ ด้านจะช่วยให้ผู้สัมภาษณ์สามารถสื่อสารกับผู้ถูกสัมภาษณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และด้วยเหตุนี้ จึงเป็นการเพิ่มโอกาสที่จะได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ การพยายามวางแผนจะช่วยลดความเสี่ยงที่คดีจะถูกยกเลิกรับเป็นผลมาจากขั้นตอนหรือข้อผิดพลาดอื่นๆ ที่สามารถหลีกเลี่ยงได้
94. ก่อนเริ่มการสัมภาษณ์ สิ่งสำคัญคือต้องเพิ่มมูลค่าการสืบสวนและพยานหลักฐานของข้อมูลที่รวบรวมไว้แล้วให้ได้มากที่สุดภายในขอบเขตที่เป็นไปได้ ผู้สัมภาษณ์ควรได้รับ รวมถึงทบทวนหลักฐานหรือข้อมูลมากที่สุดเท่าที่มี เช่น คำให้การของพยานและผู้เสียหายที่ดำเนินการไปแล้ว คำให้การก่อนหน้าของผู้ต้องสงสัย รายงานทางนิติวิทยาศาสตร์ หลักฐานทางกายภาพ และรูปภาพและข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ โดยผู้สัมภาษณ์ควรประเมินความเกี่ยวข้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่มีอยู่ และระบุช่องโหว่ของข้อมูลที่ควรแก้ไขก่อนและระหว่างการสัมภาษณ์
95. เมื่อเตรียมการสัมภาษณ์ และตลอดกระบวนการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ควรใช้ความระมัดระวังเพื่อหลีกเลี่ยง 'ความลำเอียงเพื่อยืนยันความคิดของตนเอง (confirmation bias)' โดยผู้สัมภาษณ์ควรหาหลักฐานหรือคำอธิบายที่นอกเหนือไปจากสมมติฐานหรือความคิดเห็นเบื้องต้นของผู้สัมภาษณ์เอง ซึ่งรวมถึงข้อมูลใดๆ ที่ขัดกับความบริสุทธิ์ของผู้ถูกสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์จะยึดเป้าประสงค์ในการสัมภาษณ์เอาไว้เท่าที่จะทำได้ ด้วยการรักษาทัศนคติแบบเปิดกว้างไว้ตลอดกระบวนการรวบรวมข้อมูล ผู้สัมภาษณ์ควรพิจารณาคำอธิบายที่เป็นไปได้อื่น ๆ ที่จะสำรวจในระหว่างการสัมภาษณ์เพื่อขจัดข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังตรวจสอบและกำหนดเงื่อนไขเพื่อการตัดสินใจโดยอาศัยข้อมูลที่ครบถ้วน
96. การสัมภาษณ์แต่ละครั้งต้องมีแผนการสัมภาษณ์ซึ่งกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ เช่น เป้าประสงค์ของการสัมภาษณ์ คำถามเฉพาะที่จะถาม วิธีการบันทึกข้อมูล เวลา สถานที่สัมภาษณ์ และบุคคลอื่นที่จะอยู่ในห้องสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์ที่มี

74. Principle 26 of the Body of Principles; Lisbon Declaration §7; Istanbul Protocol §65.

75. S. O'Mara (ค.ศ. 2020) "Interrogating the Brain: Torture and the Neuroscience of Humane Interrogation" in Interrogation and Torture, Barela et al., eds. (เชิงอรรถที่ 24)

- ประสิทธิภาพควรมีการจำกัดเวลาและเน้นที่เป้าประสงค์อย่างชัดเจน⁷⁶ แผนการต่างๆ ควรมีความยืดหยุ่นเป็นองค์ประกอบ เนื่องจากการสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะแตกต่างกันไป และการแลกเปลี่ยนข้อมูลจะเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา
97. การรู้วิธีและเวลาในการนำเสนอหลักฐานและข้อมูลในระหว่างการสัมภาษณ์เป็นทักษะสำคัญสำหรับผู้สัมภาษณ์ โดยควรอยู่ในขั้นตอนการเตรียมการของผู้สัมภาษณ์ด้วย ช่วงเวลาในการเปิดเผยหลักฐานที่อาจนำไปใช้ได้เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสำหรับการพิจารณาความน่าเชื่อถือของสิ่งที่ผู้ถูกสัมภาษณ์กล่าวมา หากนำเสนอหลักฐานเร็วเกินไป ข้อมูลใดๆ ที่ให้ในภายหลังอาจสะท้อนถึงสิ่งที่ผู้ถูกสัมภาษณ์เรียนรู้ในระหว่างการสัมภาษณ์หรือคิดว่าควรพูด มากกว่าที่จะเป็นผลจากความทรงจำของผู้ถูกสัมภาษณ์ที่แท้จริง⁷⁷ การวางแผนเรื่องช่วงเวลาที่เหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลจึงสามารถลดความเสี่ยงที่ความทรงจำของผู้ถูกสัมภาษณ์จะบกพร่องได้ กลยุทธ์ในการเปิดเผยหลักฐานใดๆ ต้องสอดคล้องกับกฎหมายระดับประเทศเกี่ยวกับสิทธิของผู้ต้องสงสัย เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ เพื่อให้สามารถโต้แย้งความถูกต้องตามกฎหมายของการจับกุมหรือกักขังได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 98. ในการเตรียมการ ผู้สัมภาษณ์ควรพิจารณาว่าพวกเขาจะบันทึกสิ่งที่พูดอย่างไร ก่อนการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ควรแนะนำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์และทนายความของผู้ถูกสัมภาษณ์ทราบถึงวิธีการบันทึกการสัมภาษณ์เสมอและขอความยินยอมจากผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยผู้ถูกสัมภาษณ์ต้องได้รับข้อมูลที่เพียงพอและมีอิสระในการให้ความยินยอมนั้น
 99. การบันทึกเสียงและภาพช่วยให้ผู้สัมภาษณ์มีสมาธิกับการสัมภาษณ์ได้ และช่วยประหยัดเวลาหากมีกระบวนการยุติธรรมใดๆ เกิดขึ้น การบันทึกภาพและเสียงการสัมภาษณ์ทั้งหมดยังเป็นหลักประกันพื้นฐานที่สำคัญต่อการปฏิบัติที่โหดร้ายอีกด้วย⁷⁸ โดยหากดำเนินการอย่างถูกต้องแล้ว บันทึกการสัมภาษณ์นั้นจะสมบูรณ์และเป็นจริง⁷⁹ การใช้เทคโนโลยีนี้ช่วยอำนวยความสะดวกในการตรวจสอบข้อกล่าวหาว่าเรื่องการปฏิบัติที่โหดร้าย ซึ่งเป็นผลประโยชน์ร่วมกันของผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ ในกรณีที่มีการกล่าวหาว่าประพฤติมิชอบ
 100. หากมีการจัดเตรียมอุปกรณ์บันทึกแล้ว แต่ไม่ได้นำมาใช้ ควรบันทึกเหตุผลและข้อกล่าวอ้างโดยเฉพาะไว้ รวมถึงควรมีการบันทึกกรณีที่มีการหลีกเลี่ยงไม่ดำเนินการตามนโยบายของฝ่ายหรือหน่วยงานใด ๆ เป็นข้อมูลไว้ด้วย การบันทึกการสัมภาษณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ใด ๆ จะต้องเก็บไว้ในระยะเวลาที่เหมาะสมและจัดทำขึ้นเพื่อให้บุคคลที่กำหนดสามารถตรวจสอบได้⁸⁰
 101. ผู้สัมภาษณ์ควรตรวจสอบทุกแง่มุมของกิจกรรมก่อนการสัมภาษณ์และการปฏิบัติต่อผู้ถูกสัมภาษณ์ รวมทั้งบันทึกการคุมตัวไว้ด้วย เพื่อให้สามารถประเมินผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกิจกรรมก่อนหน้าที่อาจมีต่อการสัมภาษณ์
 102. ผู้สัมภาษณ์ควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการให้หลักประกันพื้นฐานทั้งหมดก่อนการสัมภาษณ์จริง โดยรวมถึงการทำงานร่วมกับตัวแทนทางกฎหมาย สิ่งนี้มีส่วนในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์ เนื่องจากการแสดงให้เห็นว่าผู้สัมภาษณ์เคารพในสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีของผู้ถูกสัมภาษณ์ และเพิ่มโอกาสในการได้รับข้อมูลที่เชื่อถือได้

76. J.J. Cabell, S.A. Moody & Y. Yang, “Evaluating effects on guilty and innocent suspects: an effect taxonomy of interrogation techniques” *Psychology, Public Policy, and Law* ฉบับที่ 26 เล่มที่ 2 (ค.ศ. 2020). D. Davis, & R.A. Leo, “Interrogation-related regulatory decline: ego depletion, failures of self-regulation, and the decision to confess”, *Psychology, Public Policy, and Law* ฉบับที่ 18 เล่มที่ 4 (ค.ศ. 2012)

77. Granhag & Hartwig “The strategic use of evidence technique”, (เชิงอรรถที่ 31)

78. Rule 9(c) of the Luanda Guidelines; ECtHR คดี Doyle v. Ireland, Application no. 51979/17 คำพิพากษาวันที่ 23 พฤษภาคม ค.ศ. 2019, §99; CPT, 12th General Report, CPT/Inf(ค.ศ. 2002)15, §36; ดูเพิ่มเติม Fair Trials International and Hungarian Helsinki Committee, Meeting report – Experience-sharing Event on Audio-visual Recording of Interrogations in Criminal Proceedings วันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 2018

79. การบันทึกเสียงและภาพควรมีทั้งผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ในภาพวิดีโอ การบันทึกโดยเน้นไปที่ผู้สัมภาษณ์อย่างเดียวจะบิดเบือนความคิดของผู้ที่อาจมาควิดีโอในภายหลังได้ (เช่น ผู้พิพากษาหรือคณะลูกขุน) ดู G.D. Lassiter, L.J. Ware, M.J. Lindberg, & J.J. Ratcliff, “Videotaping custodial interrogations: toward a scientifically based policy”, in *Police Interrogations and False Confessions*, Lassiter & Meissner, eds. (เชิงอรรถที่ 8)

80. Principle 23 of the Body of Principles.

103. ผู้สัมภาษณ์มีหน้าที่พิจารณาความต้องการของผู้ถูกสัมภาษณ์ที่เจ้าหน้าที่ระบุไว้ก่อนหน้า รวมถึงประเมินสถานการณ์ว่ามีความเปราะบางเพิ่มขึ้นหรือไม่ (รวมถึงสภาวะทางอารมณ์ของผู้ถูกสัมภาษณ์) และเตรียมดำเนินการกับผู้ถูกสัมภาษณ์ด้วยวิธีการที่เหมาะสม เช่น ผู้ถูกสัมภาษณ์อาจต้องการให้มีบุคคลภายนอกเข้าร่วมด้วย เช่น ตัวแทนทางกฎหมาย และผู้อนุบาลสำหรับเด็กหรือผู้ถูกสัมภาษณ์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือทางสติปัญญา
104. ผู้สัมภาษณ์ควรสังเกตอารมณ์ของตนเองอย่างต่อเนื่องในส่วนของความรู้สึกที่มีต่อผู้ถูกสัมภาษณ์ เพื่อให้สามารถควบคุมความสงบและควบคุมตนเองตลอดการสัมภาษณ์ได้ หากไม่สามารถทำได้ ควรมอบหมายให้ผู้สัมภาษณ์คนอื่นรับช่วงต่อ

ระหว่างการสัมภาษณ์ - การสร้างและรักษาความสัมพันธ์

105. ผู้สัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพสามารถปรับตัวได้ รับฟังอย่างตั้งใจ สื่อสารความเห็นอกเห็นใจ และสร้างความน่าเชื่อถือโดยการซักถามด้วยวิธีการที่ไม่บีบบังคับ มีมนุษยธรรม มีจริยธรรม ถูกต้องตามกฎหมาย และให้ผลประโยชน์กับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ได้แก่ ผู้สัมภาษณ์ ผู้ถูกสัมภาษณ์ และหน่วยงานรวบรวมข้อมูล ผู้สัมภาษณ์ตระหนักดีว่าบทบาทของผู้สัมภาษณ์คือการปฏิบัติการเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ดีที่สุดสำหรับการตัดสินใจ และศาลเท่านั้นที่เป็นผู้ตัดสินว่ามีความผิดหรือบริสุทธิ์
106. การพัฒนาความสัมพันธ์เป็นอีกสิ่งสำคัญที่ช่วยให้การรวบรวมข้อมูลมีประสิทธิภาพ โดยในระหว่างการสัมภาษณ์ หลักการสร้างความสัมพันธ์นำมาซึ่งการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ที่มีลักษณะพิเศษ กล่าวคือ มีการเคารพและไว้วางใจกัน แนวคิดแบบไม่ตัดสินกัน ภาษากายที่ไม่ก้าวร้าว ความเอาใจใส่ และความอดทน ซึ่งจะช่วยลดผลกระทบของความไม่สมดุลของอำนาจซึ่งมีอยู่เป็นปกติวิสัยในกระบวนการสัมภาษณ์
107. ผู้สัมภาษณ์ควรใช้เวลาในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์ และหากมีความจำเป็น ผู้สัมภาษณ์ควรระบุข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิและขั้นตอนการสัมภาษณ์อีกครั้งให้ชัดเจน ซึ่งรวมถึงความช่วยเหลือเกี่ยวกับการสื่อสาร ทั้งจากล่ามและบุคคลภายนอกอื่นๆ หากผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่แน่ใจเกี่ยวกับสิทธิของตน ผู้สัมภาษณ์ควรอธิบายอีกครั้งและตรวจสอบยืนยันว่าผู้ถูกสัมภาษณ์เข้าใจดีแล้ว ในกรณีของผู้ต้องสงสัยในคดีอาญา ผู้สัมภาษณ์ควรเตือนผู้ต้องสงสัยเหล่านั้นว่า พวกเขามีสิทธิที่จะไม่พูดและคำให้การของพวกเขาอาจถูกใช้เป็นหลักฐานในการโต้แย้งตัวพวกเขาเองได้
108. ทัศนคติที่เข้าร่วมการสัมภาษณ์จะทำหน้าที่เป็นแหล่งข้อมูลด้านกฎหมาย เป็นพยานสังเกตการณ์เรื่องความเป็นธรรมของกระบวนการ รวมถึงคอยประกันความเข้าใจผิด การบิดเบือนความจริง และความพยายามที่จะดำเนินการสัมภาษณ์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย มาตรการเหล่านี้ช่วยเพิ่มมูลค่าหลักฐานของข้อมูลที่รวบรวมระหว่างการสัมภาษณ์
109. ผู้สัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพควรสร้างความสัมพันธ์ในการทำงานซึ่งเคารพกันและกันและมีความเป็นมืออาชีพกับทนายความ ทนายความที่เข้าร่วมมีสิทธิถามคำถาม ขอคำชี้แจง นำเสนอหลักฐานเพื่อโต้เถียง แย้งคำถามที่ไม่เป็นธรรมหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในส่วนของผู้สัมภาษณ์ และระมัดระวังสิทธิของลูกคำโดยรวม
110. หากผู้ถูกสัมภาษณ์ต้องการให้มีทนายความอยู่ด้วย แม้ว่าผู้ถูกสัมภาษณ์จะได้ละสิทธิไปก่อนหน้านี้แล้วก็ตาม การสัมภาษณ์จะถูกระงับไว้จนกว่าทนายความจะเข้าร่วม
111. ผู้สัมภาษณ์ควรเอาใจใส่สภาพจิตใจและร่างกายของผู้ถูกสัมภาษณ์ตลอดการสัมภาษณ์ ผู้ถูกสัมภาษณ์ควรมีช่วงเวลาพักผ่อนอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง รวมถึงอาหารและเครื่องดื่มในปริมาณที่เพียงพอ
112. การกำหนดจุดมุ่งหมายตั้งแต่เริ่มดำเนินการสัมภาษณ์จะนำไปสู่กระบวนการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ผู้สัมภาษณ์ควรสนับสนุนให้ผู้ถูกสัมภาษณ์สื่อสาร หากผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่เข้าใจเรื่องใดหรือเชื่อว่าตนถูกเข้าใจผิด ควรเชิญผู้ถูกสัมภาษณ์ให้รายละเอียดที่เกี่ยวข้องมากที่สุด ใช้เวลาให้มากที่สุดก่อนตอบคำถาม ถามคำถาม และพูดว่าพวกเขาต้องการอะไรหรือไม่

เทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูล

113. การฟังอย่างกระตือรือร้นช่วยผู้สัมภาษณ์ในการประมวลผลข้อมูลที่ได้รับจากผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยผู้สัมภาษณ์จะแสดงให้เห็นว่าพวกเขาจับฟังสิ่งที่ผู้ถูกสัมภาษณ์กำลังพูดและพยายามทำความเข้าใจ ผู้สัมภาษณ์จะระมัดระวังไม่เข้าไปผู้ถูกสัมภาษณ์โดยไม่ได้ตั้งใจ ด้วยการใช้วาจาหรือสื่อใดๆ รวมทั้งเสียง ท่าทาง หรือคำถามต่างๆ ซึ่งอาจตีความเป็นการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่บุคคลนั้นกำลังพูด
114. ควรเชิญให้ผู้สัมภาษณ์ได้อธิบายด้วยคำพูดของผู้สัมภาษณ์เองถึงการมีส่วนร่วมของพวกเขาในเรื่องที่กำลังตรวจสอบโดยละเอียดนี้ หรือความรู้หรือความทรงจำในเรื่องดังกล่าว และควรอนุญาตให้ผู้สัมภาษณ์ให้คำตอบได้อย่างเต็มที่ ซึ่งจะสามารถตรวจสอบรายละเอียดเพิ่มเติมเพื่ออุดช่องโหว่หรืออธิบายความคลาดเคลื่อนต่างๆ ได้
115. โดยทั่วไปแล้ว ผู้สัมภาษณ์ไม่ควรขัดจังหวะหรือกระวนกระวายใจของผู้ถูกสัมภาษณ์ และต้องเอาใจใส่ข้อมูลจากผู้ถูกสัมภาษณ์ให้มาเสมอ เพื่อสังเกตรายละเอียดที่สำคัญและกำหนดหัวข้อเฉพาะที่ต้องการติดตามผล การไม่ขัดจังหวะนั้นให้เสริมด้วยการใช้ความเงียบในสถานการณ์ที่เหมาะสม การนิ่งเงียบเป็นการส่งสัญญาณไปยังผู้ถูกสัมภาษณ์ว่าสามารถใช้เวลาหยุดเพื่อคิดทบทวนได้ และผู้สัมภาษณ์ยินดีที่จะรอเพื่อให้ได้รายละเอียดเพิ่มเติม
116. ประเภทของคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์มีส่วนทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการและผลลัพธ์โดยรวม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้ข้อมูลซึ่งให้โดยสมัครใจและบกพร่องน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ คำถามแต่ละข้อควรมีจุดประสงค์และถามในลักษณะที่ไม่เป็นการตัดสิน ภาษาที่ใช้ควรชัดเจนและหลีกเลี่ยงคำทางเทคนิคหรือศัพท์แสงและตัวย่อต่างๆ
117. คำถามปลายเปิดต่างๆ เช่น 'อธิบายให้ฉันฟัง' 'บอกฉัน' หรือ 'โปรดอธิบาย' ช่วยลดความเสี่ยงที่ความทรงจำของผู้ถูกสัมภาษณ์จะเสียหายได้ โดยมีแนวโน้มที่ผู้ถูกสัมภาษณ์จะให้รายละเอียดเพิ่มเติมและคำตอบที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าคำตอบนั้นได้มาด้วยอิทธิพลของผู้สัมภาษณ์
118. เมื่อมีการตอบคำถามปลายเปิดแล้ว คำถามเชิงลึก เช่น 'ใคร' 'อะไร' และ 'ที่ไหน' อาจจำเป็นเพื่อเก็บรายละเอียดเพิ่มเติม โดยช่วยให้ได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมหาช่องโหว่และความไม่สอดคล้องกันเฉพาะส่วนที่ต้องการสำรวจเพิ่มเติม ทั้งนี้ผู้ถูกสัมภาษณ์อาจเปิดเผยสิ่งที่พวกเขาไม่เคยเปิดเผยมาก่อน
119. การใช้ข้อมูลเชิงกลยุทธ์นี้สามารถชี้แนวทางในการสัมภาษณ์ได้ เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ดึงออกมาเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์
120. การสรุปสิ่งที่ผู้ถูกสัมภาษณ์พูดอย่างถูกต้องอาจช่วยให้การสัมภาษณ์ดำเนินไปในทางที่ดี และช่วยให้ผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์จดจำรายละเอียดที่สำคัญได้ อย่างไรก็ตาม การสรุปที่เลือกใช้คำพูดไม่อาจทำให้ข้อมูลของผู้ถูกสัมภาษณ์บกพร่องและทำให้เกิดอคติหรือเป็นข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ ผู้ถูกสัมภาษณ์อาจตีความบทสรุปที่ไม่ถูกต้องเป็นข้อบ่งชี้ว่าผู้สัมภาษณ์ไม่ได้ฟังหรือพยายามบิดเบือนข้อมูลของผู้ถูกสัมภาษณ์

การเผชิญหน้ากับความไม่เต็มใจ

121. ผู้สัมภาษณ์อาจพบกับผู้ถูกสัมภาษณ์ที่ไม่เต็มใจที่จะพูดคุยด้วย ผู้สัมภาษณ์จึงควรเตรียมตัวไว้ก่อนว่าจะรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าวอย่างไร การที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่ต้องการหรือไม่ตกลงยินยอมตอบคำถามอาจเป็นทางเลือกที่ตรงตรงมาแล้ว เช่น ผู้ต้องสงสัยในคดีอาญามีสิทธิที่จะไม่พูดและบางคนเลือกจะใช้สิทธินี้ เราต้องเคารพการตัดสินใจของผู้ถูกสัมภาษณ์ในเรื่องนี้เสมอ และไม่กระทบต่อสิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์ในการถูกสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์
122. สาเหตุที่ผู้ถูกสัมภาษณ์อาจลังเลที่จะพูดคุยอาจรวมถึงความวิตกกังวลทั่วไปหรือความไม่มั่นใจต่อกระบวนการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากบุคคลนั้นไม่เคยตกอยู่ในสถานการณ์ดังกล่าวมาก่อน ความกลัวก็มีส่วนเช่นกัน เช่น กลัวตำรวจและเจ้าหน้าที่รัฐอื่นๆ หรือกลัวว่าจะมีผลกระทบสะท้อนกลับมาถึงตนเองหรือผู้อื่นหากคนอื่นรู้ว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ได้พูดคุยกับ

เจ้าหน้าที่ ผู้ถูกสัมภาษณ์อาจได้รับผลกระทบทางจิตใจจากสิ่งที่พวกเขาได้เห็น ได้ยิน หรือผ่านมา ความไม่เต็มใจที่จะพูดคุย อาจเป็นเพราะปฏิกิริยาส่วนตัวของผู้ถูกสัมภาษณ์ต่อผู้สัมภาษณ์หรือล่ามก็ได้

123. กรณีที่ผู้ถูกสัมภาษณ์อาจเต็มใจให้ข้อมูลแต่ไม่สามารถทำได้ก็เป็นไปได้เช่นกัน โดยอาจเพราะพวกเขาไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ให้เริ่มต้นด้วย หรือพวกเขาไม่สามารถลงรายละเอียดได้ อาจเป็นไปได้ว่าเวลาหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ประสบมา ทำให้พวกเขาลืมรายละเอียดเดิมหรือไม่สามารถเรียกคืนความทรงจำได้
124. ผู้สัมภาษณ์จะเพิ่มโอกาสในการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพได้ ด้วยการแสดงออกว่าผู้สัมภาษณ์ตระหนักรู้และเคารพต่อเหตุผลที่บางคนไม่เต็มใจที่จะพูดคุย ตลอดจนชี้แจงว่าจะเก็บข้อมูลที่ให้มาเป็นความลับภายในขอบเขตที่กฎหมายอนุญาต และเคารพในการปฏิเสธที่จะพูดคุยอย่างต่อเนื่อง ผู้สัมภาษณ์ไม่ควรวินิจฉัยในเชิงลบจากกรณีที่ถูกสัมภาษณ์ไม่สามารถ หรือปฏิเสธที่จะตอบคำถาม และไม่ควรถ้วนตัดสินเมื่อผู้ถูกสัมภาษณ์อาจให้การที่เป็นการยอมรับต่ออาชญากรรมหรือ ถ่ายทอดข้อมูลที่ทำให้เกิดความลำบากใจ

การระงับการสัมภาษณ์

125. ผู้สัมภาษณ์จะระงับการสัมภาษณ์เพื่อติดตามข้อมูลที่ได้รับหรือดำเนินการสอบถามเพิ่มเติมได้ โดยถือเป็นกรณีที่เหมาะสม และอนุญาตให้กระทำได้ในทำนองเดียวกัน ทนายความหรือผู้ถูกสัมภาษณ์อาจขอหยุดพักได้ เช่น เพื่อพักผ่อนหรือปรึกษา เป็นการส่วนตัว การปฏิเสธไม่ยอมรับคำขอดังกล่าวอาจส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่รวบรวมได้จากการสัมภาษณ์
126. หากผู้ถูกสัมภาษณ์ต้องการการรักษาพยาบาล ผู้สัมภาษณ์ต้องระงับการสัมภาษณ์โดยทันทีและให้การดูแลอย่างทันที่
127. การประกันว่าคุณจะไม่ถูกสอบสวนในฐานะพยานเพื่อหลีกเลี่ยงข้อกำหนดทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการซักถามในฐานะ ผู้ต้องสงสัย⁸¹ เป็นกรณีจำเป็นและสำคัญ หากบุคคลที่ถูกสัมภาษณ์ในฐานะพยานในตอนแรก กลายเป็นผู้ต้องสงสัย ในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ควรหยุดสัมภาษณ์ทันที ทั้งนี้ เพื่อเตือนผู้ถูกสัมภาษณ์ให้ชัดเจนว่า สถานะของผู้ถูกสัมภาษณ์เปลี่ยนไปเป็นผู้ต้องสงสัยแล้ว และผู้สัมภาษณ์ควรแจ้งให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ทราบถึงสิทธิในฐานะผู้ต้องสงสัย ตลอดจนให้เวลาและจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้ตระหนักถึงสิทธิเหล่านั้น

81. A/71/298 (เชิงอรรถที่ 3)

บทสรุปการสัมภาษณ์ - การประเมินผลและการวิเคราะห์

128. ผู้สัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพควรสิ้นสุดการสัมภาษณ์ด้วยความเคารพและเป็นมืออาชีพ สิ่งนี้จะเพิ่มโอกาสในการรักษาช่องทางการสื่อสารในอนาคตเอาไว้ หลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดใดๆ ที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนทำให้ความไว้วางใจต่อสถาบันภาครัฐเพิ่มมากขึ้น
129. ผู้สัมภาษณ์ควรทบทวนข้อมูลที่ได้รับจากผู้ถูกสัมภาษณ์ (และทนายความ หากเข้าร่วมการสัมภาษณ์ด้วย) และเมื่อมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร (ซึ่งไม่ใช่การบันทึกเสียงหรือภาพวิดีโอ) ให้เชิญผู้ถูกสัมภาษณ์ลงนามเพื่อยืนยันความถูกต้องของบันทึกดังกล่าว นอกจากนี้ ควรมีการบันทึกไว้ในกรณีที่มีการแก้ไขใดๆ ใน นอกจากนี้ หากเป็นกรณีสำคัญแล้ว ควรมีการบันทึกการปฏิเสธใดๆ ของผู้ถูกสัมภาษณ์ในการลงนามในบันทึกการสัมภาษณ์ไว้ด้วย⁸² ทั้งนี้ ควรมีการจัดเตรียมสำเนาบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรใดๆ ให้กับผู้ถูกสัมภาษณ์และทนายความ (หากเกี่ยวข้อง)⁸³ จากนั้น ผู้สัมภาษณ์ควรให้ข้อมูลที่เหมาะสมแก่ผู้สัมภาษณ์เกี่ยวกับขั้นตอนต่อไปของกระบวนการ
130. เมื่อการสัมภาษณ์เสร็จสิ้น ผู้สัมภาษณ์ต้องแน่ใจว่าข้อมูลที่อยู่ในระหว่างกระบวนการนั้นอยู่ภายใต้ระดับความเป็นส่วนตัวและการคุ้มครองข้อมูลที่เหมาะสม ซึ่งอาจรวมถึงการประกันว่าข้อมูลดังกล่าวจะไม่ถูกเปิดเผยต่อสาธารณะหรือต่อสถาบันใดๆ ในลักษณะที่อาจเป็นอันตรายต่อสิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์
131. การประเมินและวิเคราะห์เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้กระบวนการสัมภาษณ์ประสบความสำเร็จ แม้ว่าเวลาที่ใช้ไปกับการดำเนินการดังกล่าวอาจแตกต่างกันไปตามความรุนแรงของแต่ละกรณี แต่ก็ไม่ควรดำเนินการด้วยความรีบร้อน ผู้สัมภาษณ์ควรประเมินและวิเคราะห์ในเรื่องดังต่อไปนี้
- ก. คุณค่าและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้รับและข้อมูลนั้นสอดคล้องกับหลักฐานที่มีอยู่แล้วอย่างไร ช่องโหว่ของข้อมูล และข้อมูลข่าวกรองอื่นๆ ที่รวบรวมมา
 - ข. การสอบถามเพิ่มเติมประการใดที่จำเป็นเพื่อให้การสอบสวนหรือการดำเนินการสืบหน้า
 - ค. มีการให้หลักประกันพื้นฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

82. ดู ตัวอย่างเช่น Rule 9(e)(v) of the Luanda Guidelines; CPT, 2nd General Report, CPT/Inf(92)3, §39

83. Principle 23(2) of the Body of Principles.

หลักการที่ 3

ความเปราะบาง

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการระบุถึง และการจัดการกับความต้องการของผู้ให้สัมภาษณ์ในสถานการณ์ที่เปราะบาง

การเตรียมการสำหรับผู้ถูกสัมภาษณ์

132. เมื่อตกเป็นผู้ที่ต้องถูกสัมภาษณ์แล้ว ผู้ถูกสัมภาษณ์แทบทุกคนพบว่าตนเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่เปราะบาง เนื่องจากดุลอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันโดยปกติวิสัย ด้วยลักษณะของปฏิสัมพันธ์ต่างๆ กับเจ้าหน้าที่นั่นเอง ความไม่สมดุลของอำนาจจะมากเป็นพิเศษโดยเฉพาะเมื่อผู้ถูกสัมภาษณ์ถูกควบคุมตัว ดังนั้น ผู้ถูกสัมภาษณ์จึงต้องพึ่งพาเจ้าหน้าที่อย่างเต็มที่ในการใช้สิทธิมนุษยชนของผู้ถูกสัมภาษณ์
133. ผู้สัมภาษณ์จำเป็นต้องตระหนักถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นเนื่องจากความไม่สมดุลของอำนาจ และปฏิบัติตามขั้นตอนเพื่อบรรเทาผลกระทบดังกล่าว ดังนั้น การประกันการคุ้มครองผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกคนภายใต้กฎหมาย เป็นการเพิ่มมูลค่าของข้อมูลที่รวบรวมได้มากที่สุดในเวลาเดียวกัน ความไม่สมดุลของอำนาจอาจทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์รู้สึกอย่างไรก็ได้ ตั้งแต่รู้สึกวิตกกังวลเล็กน้อยไปจนถึงกลัวสุดขีด ซึ่งปฏิกิริยาดังกล่าวอาจมีผลกระทบต่อการตอบสนองทางร่างกายสติปัญญา และอารมณ์ของบุคคลนั้นต่อการถูกสอบสวนได้ โดยอาจเป็นอุปสรรคขัดขวางความเข้าใจของผู้ถูกสัมภาษณ์ในคำถามที่ถาม ตลอดจนความหมายโดยนัยของคำตอบของผู้ถูกสัมภาษณ์ นอกจากนี้ ยังอาจส่งผลต่อความสามารถของผู้ถูกสัมภาษณ์ในการตัดสินใจด้วยตนเองโดยพิจารณาจากข้อมูลที่ได้รับเพื่อประโยชน์สูงสุดของตนเอง หรือเพื่อให้ข้อมูลที่ลงรายละเอียดและถูกต้อง และกรณีที่เลวร้ายที่สุด ในจุดที่ผู้ถูกสัมภาษณ์บางสัมผัสถึงความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้น อาจลดทอนความสามารถของผู้ถูกสัมภาษณ์ในการนึกถึงความทรงจำและให้ข้อมูลเท็จ
134. การปฏิบัติตามคำแนะนำในหลักการเหล่านี้ช่วยสร้างความมั่นใจให้กับผู้ถูกสัมภาษณ์ และจะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ไม่บีบบังคับ โดยจะเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการป้องกันการใช้อำนาจในทางที่ผิดโดยผู้สัมภาษณ์ ซึ่งเป็นบ่อนทำลายความสมบูรณ์ของกระบวนการสัมภาษณ์ ตลอดจนช่วยจำกัดแนวทางปฏิบัติด้วย 'การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ' ซึ่งมีความเสี่ยงสูงที่จะก่อให้เกิดการปฏิบัติที่โหดร้าย

บุคคลที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางเพิ่มขึ้น

135. ผู้ถูกสัมภาษณ์บางคนจะประสบกับสถานการณ์ที่มีความเปราะบางเพิ่มขึ้น เมื่อบางส่วนของ การสัมภาษณ์มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัจจัยเสี่ยงเฉพาะอื่นๆ ในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้ถูกสัมภาษณ์จะมีความต้องการอื่น รวมถึงสิทธิต่างๆ เพิ่มเติม ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ต้องการให้เจ้าหน้าที่ดูแลตรงส่วนนี้ให้⁸⁴ ปัจจัยเสี่ยงดังกล่าวอาจรวมถึง
- ก. อายุ เพศสรีระ (Sex) เพศภาวะ (Gender) อัตลักษณ์หรือการแสดงออกทางเพศ หรือรสนิยมทางเพศ
 - ข. สัญชาติหรือชาติพันธุ์
 - ค. ภูมิหลังทางวัฒนธรรมหรือศาสนา
 - ง. ความพิการทางร่างกาย สติปัญญา หรือจิตใจ
 - จ. ปัญหาในด้านการสื่อสาร
 - ฉ. ปัญหาในด้านการทำความเข้าใจ (รวมถึงอุปสรรคทางภาษา)
 - ช. ไม่สามารถอ่าน และ/หรือเขียนได้
 - ซ. สภาวะที่เกี่ยวข้องกับอายุ เช่น ภาวะสมองเสื่อม
 - ณ. อยู่ในกลุ่มชนกลุ่มน้อยหรือกลุ่มคนชายขอบตามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม
136. เมื่อยอมรับว่า “ความเปราะบาง” เป็นแนวคิดที่มีพลวัตและมีการพัฒนา ลักษณะของสถานการณ์อื่นๆ จึงอาจทำให้มีความเปราะบางเพิ่มขึ้นเช่นกัน ได้แก่
- ก. สถานะทางสุขภาพ เช่น การบาดเจ็บ การเจ็บป่วย ความเครียด ความวิตกกังวล การเสพติดหรือใช้เกินขนาด (intoxication) สภาวะป่วยทางจิตใจหลังจากต้องเผชิญกับเหตุการณ์กระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรง (post-traumatic stress disorder หรือ PTSD) หรือสภาวะอื่นๆ ที่ทำให้อ่อนแอหรือเกิดการเปลี่ยนแปลง
 - ข. เหตุการณ์กระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงในอดีต รวมถึงเคยเป็นเหยื่อหรือพบเห็นการล่วงละเมิดหรือการละเมิดสิทธิมนุษยชน
 - ค. สถานะการย้ายถิ่นฐาน เช่น ผู้ขอลี้ภัยหรือผู้ลี้ภัย แรงงานข้ามชาติที่ยังไม่ได้รับการรับรอง แรงงานข้ามชาติที่เดินทางเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมาย หรือเหยื่อการค้ามนุษย์
 - ง. กำลังตั้งครร์ก ให้นมบุตร หรือผู้ดูแลขั้นปฐมภูมิ (primary caretaker) และไม่ได้รับโอกาสให้เลือกจัดการดูแลด้วยวิธีอื่น
 - จ. ลักษณะของความผิดที่อยู่ในระหว่างสอบสวน เช่น การกระทำอนาจาร ความผิดทางการเมือง หรือการก่อการร้าย⁸⁵
137. ความเสี่ยงอาจผันผวนโดยขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น บริบท วัฒนธรรม และเวลา ลักษณะที่บ่งบอกถึงช่องโหว่ที่เพิ่มขึ้น อาจเป็นลักษณะถาวรหรือชั่วคราวก็ได้ ในบางกรณี ความเปราะบางที่เพิ่มขึ้นของบุคคลใดอาจมองเห็นได้ชัดหรือมีการบันทึกข้อมูลไว้แล้ว โดยที่ในกรณีอื่นๆ อาจไม่สามารถรับรู้ได้หรือไม่ปรากฏชัดในทันที ในทำนองเดียวกัน ก็อาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายๆ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกันอยู่ซึ่งก่อให้เกิดประสบการณ์จริงและประสบการณ์ชีวิตเฉพาะตัวไม่เหมือนคนอื่น เช่นเดียวกับความเปราะบางที่เพิ่มขึ้นเป็นการเฉพาะในการเลือกปฏิบัติและการปฏิบัติที่โหดร้าย

84. Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (CEDAW), A/RES/34/180 วันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1979; International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination (CERD), General Assembly resolution 2106 (XX) วันที่ 21 ธันวาคม ค.ศ. 1965; Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CPRD), A/RES/61/106 วันที่ 24 มกราคม ค.ศ. 2007; International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of their Families, A/RES/45/158 วันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1990; ดูเพิ่มเติม United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples, A/RES/61/295 วันที่ 2 ตุลาคม ค.ศ. 2007; the Bangkok Rules, United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice (The Beijing Rules), A/RES/40/33 วันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ. 1985; Havana Rules; International Commission of Jurists (ICJ), Yogyakarta Principles – Principles on the application of international human rights law in relation to sexual orientation and gender identity มีนาคม ค.ศ. 2007

85. ดูตัวอย่างเช่น A/68/295, Interim Report of the Special Rapporteur on torture วันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 2013 §§67-72

138. ด้วยเหตุเรื่องอายุ เด็กๆ มักตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางเพิ่มขึ้นในระหว่างการสัมภาษณ์ ซึ่งต้องมีการใช้มาตรการพิเศษเพื่อประกันว่าเด็กได้รับการคุ้มครองอย่างเพียงพอ ดังนั้นผู้สัมภาษณ์ที่ได้รับการฝึกอบรมเฉพาะทางจึงเหมาะสมจะเป็นผู้สัมภาษณ์เด็ก นอกจากนี้ ควรมีการพิจารณาถึงวิธีที่ดีที่สุดในการสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก ตลอดจนสถานที่และเวลาที่จะสัมภาษณ์ ในการสัมภาษณ์เด็กที่เป็นเหยื่อและเป็นพยานควรใช้ผู้สัมภาษณ์ที่ได้รับการฝึกอบรมเฉพาะทาง.
139. เมื่อเด็กตกเป็นผู้ต้องสงสัย จะต้องไม่ถูกซักถามหรือร้องขอให้ให้การหรือลงนามในเอกสารใดๆ เกี่ยวกับฐานความผิดซึ่งเด็กตกเป็นผู้ต้องสงสัยโดยปราศจากการเข้าร่วมและความช่วยเหลือของทนายความและคนกลางซึ่งโดยหลักการแล้วหมายถึงผู้ใหญ่ที่เด็กไว้วางใจ⁸⁶ ทั้งนี้ เด็กไม่สามารถสละสิทธิในการมีทนายความได้⁸⁷
140. ผู้สัมภาษณ์ควรตระหนักว่าพฤติกรรมบางอย่างอาจเพิ่มความเปราะบางของบุคคลได้ และดูให้แน่ใจว่าพฤติกรรมนั้นไม่ส่งผลกระทบต่อคำตอบคำถามของผู้ถูกสัมภาษณ์ ซึ่งรวมถึง
- ก. การทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์คล้อยตาม (Suggestibility) ซึ่งผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยเฉพาะเด็กและผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือทางสติปัญญา มักถูกโน้มน้าวให้ลงมือได้ง่ายและมีความเสี่ยงอย่างมากที่จะถูกถามด้วยคำถามนำหรือคำถามที่ทำให้เข้าใจผิด หรืออยู่ภายใต้ความกดดันจากการสอบสวนและกลอุบาย ซึ่งอาจทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นเท็จหรือไม่น่าเชื่อถือ
 - ข. การยินยอมโดยปริยาย (Acquiescence) หมายถึง แนวโน้มที่จะตอบรับยืนยันโดยไม่ผ่านกระบวนการคิด โดยมักทำไปเพื่อให้การสัมภาษณ์เสร็จสิ้นเร็วที่สุด
 - ค. การปฏิบัติตาม (Compliance) โดยผู้ถูกสัมภาษณ์พูดในสิ่งที่คิดว่าผู้สัมภาษณ์ต้องการได้ยินเพื่อให้ได้รับการตอบสนองจากผู้ถูกสัมภาษณ์พึงพอใจ และหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย
141. ปังเจกบุคคลอาจตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางเพิ่มขึ้นเนื่องจากอคติในกระบวนการของสถาบัน การเลือกปฏิบัติหรือการขาดความตระหนัก การฝึกอบรม หรือโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม สถานการณ์ที่ล้มเหลวเหล่านี้สามารถส่งผลกระทบต่อโครงสร้างและนโยบายของสถาบัน และ/หรือวิจรณ์ญาณและการดำเนินการของแต่ละบุคคล

การระบุและการจัดการสถานการณ์ที่มีความเปราะบางสูง

142. เจ้าหน้าที่ควรให้การคุ้มครองเพิ่มมากขึ้นและใช้มาตรการพิเศษที่ออกแบบมาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะตัวและสิทธิใดๆ ของบุคคลต่างๆ ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการไม่เลือกปฏิบัติและการปกป้องจากการถูกบังคับให้ให้การเป็นพยานแก่ตนเอง ซึ่งอาจต้องให้หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายและด้านกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างกัน
143. ก่อนดำเนินการสัมภาษณ์ เจ้าหน้าที่ควรประเมินว่าผู้ถูกสัมภาษณ์อยู่ในสถานการณ์ที่เปราะบางหรือไม่ และพวกเขาต้องการความเอาใจใส่เป็นพิเศษหรือไม่ โดยการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ต้องเป็นไปอย่างยืดหยุ่นและเฉพาะตัว ผู้สัมภาษณ์และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ควรพิจารณาและกำหนดเป็นกรณี ๆ ไปว่าควรให้ผู้สัมภาษณ์คนอื่น เช่น ผู้สัมภาษณ์เพศอื่น หรือได้รับการฝึกอบรมเฉพาะทาง หรือควรปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านหรือไม่ ทั้งนี้ บางขั้นตอนควรกำหนดไว้ในกฎหมายส่วนขั้นตอนอื่นๆ จะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้สัมภาษณ์
144. ในการประเมินและระบุถึงความต้องการต่างๆ ของผู้ถูกสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ควรตั้งคำถามและพูดคุยเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เป็นปัญหาให้น้อยที่สุด วิธีนี้ช่วยลดความเสี่ยงในการทำให้ความจำของผู้ถูกสัมภาษณ์เปลี่ยนแปลงหรือเสื่อมเสียไป ก่อนที่จะมีการซักถามอย่างเป็นทางการ

86. ดู ตัวอย่างเช่น UNICEF Europe and Central Asia Regional Office, *Guidelines on Child-Friendly Legal Aid* ตุลาคม ค.ศ. 2018; Committee of Ministers of the Council of Europe, *Guidelines of the Committee of Ministers of the Council of Europe on child-friendly justice* วันที่ 17 พฤศจิกายน ค.ศ. 2010 §512, 88

87. Art. 37(d) and 40(2)(b)(ii) of the CRC; ดูเพิ่มเติม CRC/C/GC/10 §549-50

145. ทั้งนี้ ความเปราะบางไม่ใช่สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อผู้ถูกสัมภาษณ์ในการให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้เสมอไป เราสามารถจัดการกับความเปราะบางนี้ได้ด้วยการสนับสนุน เช่น ผู้ถูกสัมภาษณ์ที่มีปัญหาการได้ยินหรือการพูดอาจต้องการล่ามหรือเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือที่มีความสามารถ การปรึกษากับผู้ที่รู้จักผู้ถูกสัมภาษณ์ดี เช่น สมาชิกในครอบครัวหรือนักสังคมสงเคราะห์ สามารถช่วยให้ผู้สัมภาษณ์มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์ได้
146. บันทึกฉบับสมบูรณ์ซึ่งจัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เกี่ยวกับการประเมินความเปราะบางต่างๆ ตลอดจนขั้นตอนที่ผู้สัมภาษณ์ดำเนินการเพื่อสนับสนุนผู้ถูกสัมภาษณ์ถือเป็นหลักประกันพื้นฐานที่สำคัญ การบันทึกดังกล่าวช่วยระบุขั้นตอนที่จำเป็นในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมในกระบวนการรวบรวมข้อมูล และความปลอดภัยของผู้ถูกสัมภาษณ์ ในกรณีการสัมภาษณ์ผู้ต้องสงสัย ผู้สัมภาษณ์ควรแจ้งตัวแทนทางกฎหมายของผู้ถูกสัมภาษณ์ถึงความเปราะบางใดๆ ที่พบและขั้นตอนที่ผู้สัมภาษณ์ได้ดำเนินการเพื่อรองรับความต้องการของผู้ถูกสัมภาษณ์
147. ผู้สัมภาษณ์ที่มีหน้าที่ซักถามผู้ถูกสัมภาษณ์ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางสูงควรได้รับการฝึกอบรมเฉพาะทางหรือได้รับความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญที่เหมาะสมหากสามารถทำได้ ในกรณีที่ผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นเด็ก กระบวนการสัมภาษณ์ต้องเป็นไปตามขั้นตอนของผู้เชี่ยวชาญและดำเนินการโดยผู้สัมภาษณ์ที่ผ่านการฝึกอบรมมาเป็นพิเศษ
148. ผู้สัมภาษณ์ควรดำเนินการตามสมควรเพื่อให้แน่ใจว่าสถานที่และสภาพแวดล้อมในการสัมภาษณ์จะไม่สร้างความทุกข์ใจให้กับผู้ถูกสัมภาษณ์ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางมากขึ้น
149. บุคลากรทุกคนที่ดำเนินการสัมภาษณ์ รวมทั้งตำรวจและเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายอื่นๆ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ข่าวกรองและทหาร ควรได้รับการฝึกอบรมเป็นเฉพาะเพื่อการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพ ตามหลักการที่ระบุไว้ในเอกสารฉบับนี้ โดยจะช่วยให้บุคลากรดังกล่าวเข้าใจ เตรียมพร้อมสำหรับการสัมภาษณ์ และดำเนินการสัมภาษณ์ได้ตามกฎหมายระหว่างประเทศและภายในประเทศ ระเบียบของสถาบันต่างๆ และมาตรฐานวิชาชีพสูงสุด
150. ควรมีการสอนเทคนิคในการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพทั่วทั้งหน่วยงานเพื่อส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงในเชิงสถาบันต่อนโยบายและวิธีการต่างๆ ตามแนวทางปฏิบัติด้วยการเปิดรับความคิดเห็น ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้จากผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกกลุ่ม
151. ควรส่งเสริมให้มีการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพระดับสูงด้วยการสรรหาเจ้าหน้าที่ซึ่งต้องมีการแข่งขันสูงและเป็นไปอย่างเข้มงวด ตามเกณฑ์การคัดเลือกและกระบวนการที่สร้างบุคลากรที่มีทักษะหลากหลายสำหรับการสัมภาษณ์

หลักการที่ 4

การฝึกอบรม

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นการประกอบวิชาชีพแขนงหนึ่ง ซึ่งต้องมีการฝึกอบรมเฉพาะด้าน

การฝึกอบรมเฉพาะทาง

152. การฝึกอบรมเฉพาะทางจะช่วยให้มั่นใจว่าผู้สัมภาษณ์ได้เตรียมตัวและกำหนดโครงสร้างการสัมภาษณ์อย่างสม่ำเสมอ การฝึกอบรมควรสอนวิธีปฏิบัติจากการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเทคนิคการสัมภาษณ์บางประการช่วยให้สามารถดึงข้อมูลความทรงจำที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ และลดความเสี่ยงในการได้รับข้อมูลที่เป็นเท็จ
153. เนื้อหาการฝึกอบรมการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพควรรวมถึงการสร้างความสำคัญของการสัมภาษณ์ โดยกำหนดให้เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการสืบสวนหรือรวบรวมข้อมูลในวงกว้าง และท้ายที่สุดคือกระบวนการยุติธรรม โดยไม่คำนึงถึงเขตอำนาจศาล การเน้นย้ำถึงประสิทธิภาพของการสัมภาษณ์และหลักประกันพื้นฐานใดๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งสำคัญในการประกันการปฏิบัติตามพันธกรณีเชิงบวกของรัฐที่มีต่อการใช้สิทธิมนุษยชนของแต่ละบุคคล และเพื่อป้องกันการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย⁸⁸
154. องค์ประกอบหลักของการฝึกอบรมการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่
- ก. ฝึกให้เปิดรับฟังความคิดเห็นและหลีกเลี่ยงอคติ
 - ข. การวางแผนและเตรียมความพร้อมเชิงกลยุทธ์
 - ค. การสร้างและรักษาความสัมพันธ์
 - ง. การระบุและตอบสนองความต้องการเฉพาะตัวของผู้ถูกสัมภาษณ์
 - จ. การปฏิบัติตามกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ
 - ฉ. การตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการให้หลักประกันพื้นฐานต่างๆ ตลอดกระบวนการสัมภาษณ์
 - ช. การใช้เทคนิคการตั้งคำถามที่สนับสนุนด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์
 - ซ. การใช้ทักษะการฟังอย่างกระตือรือร้นและทำให้ผู้สัมภาษณ์ตอบคำถามอย่างเต็มที่
 - ฌ. การโต้ตอบกับผู้ถูกสัมภาษณ์ที่ไม่เต็มใจให้สัมภาษณ์
 - ฎ. การโต้ตอบกับทนายความของผู้ถูกสัมภาษณ์
 - ฏ. การเริ่มต้นและสิ้นสุดการสัมภาษณ์อย่างมืออาชีพ
 - ถ. การวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้
 - ธ. การประเมินกระบวนการสัมภาษณ์เพื่อพัฒนาทักษะ

88. Art. 10 of the UNCAT

155. การฝึกอบรมการสัมภาษณ์ควรมีเพียงพอสําหรับการปลูกฝังพื้นฐานทางทฤษฎีที่จำเป็น ตลอดจนความรู้ในทางปฏิบัติ และเพื่อรวมช่วงฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้งเข้าไปด้วย โดยใช้สถานการณ์จำลองการปฏิบัติงานจริง พร้อมข้อเสนอแนะจากหัวหน้างานและเพื่อนร่วมงาน
156. การมีส่วนร่วมของผู้ที่เคยถูกสัมภาษณ์และผู้เชี่ยวชาญอื่นๆ (เช่น บุคลากรทางการแพทย์ ล่าม และผู้สนับสนุนอื่นๆ) ในช่วงการฝึกด้วยการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นฐาน (Scenario-based learning) สามารถเสริมสร้างประสบการณ์การฝึกอบรมได้
157. ควรให้การฝึกอบรมเพิ่มเติมแก่ผู้สัมภาษณ์ คนกลาง และล่ามที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสัมภาษณ์บุคคลที่มีความเปราะบางสูง เช่น เด็กและผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย การฝึกอบรมดังกล่าวควรให้คำแนะนำในการสังเกตติดตามสภาวะทางจิต (Psychological well-being) ของผู้ถูกสัมภาษณ์ และหากจำเป็น ให้ระงับการสัมภาษณ์และขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการฝึกอบรมอย่างเหมาะสม⁸⁹
158. บุคลากรที่จัดการและกำกับดูแลผู้สัมภาษณ์ควรได้รับการฝึกอบรมด้วย ซึ่งส่งผลให้บุคลากรไม่เพียงแต่ได้พัฒนาทักษะการสัมภาษณ์ของตนเองเท่านั้น แต่ยังสามารถเรียนรู้วิธีประเมินคุณภาพโดยรวมของการสัมภาษณ์เพื่อให้ข้อเสนอแนะและการสนับสนุนที่เหมาะสมแก่ผู้สัมภาษณ์
159. บุคคลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เช่น ผู้พิพากษา อัยการ เจ้าหน้าที่ควบคุมตัว และนายฝ่ายจำเลย ควรได้รับฟังการบรรยายสรุปเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพด้วย โดยจะช่วยพัฒนาความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทและความท้าทายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และเอื้ออํานวยการตรวจสอบหรือประเมินจากภายนอก หากมีการร้องเรียนเกิดขึ้น
160. การใช้เทคโนโลยีในการฝึกอบรมสามารถช่วยปรับปรุงคุณภาพของการสัมภาษณ์ในอนาคต และสร้างข้อมูลอันมีค่าสำหรับการวิจัยต่อไป ซึ่งรวมถึงการใช้อุปกรณ์สอดแทรกเพื่อบันทึกการฝึกอบรม รวมถึงใช้การสัมภาษณ์ต่างๆ ที่มีการบันทึกข้อมูลไว้ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์มาเป็นอย่างดีในช่วงการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน
161. ควรส่งเสริมความร่วมมือด้านการฝึกอบรมระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย บุคลากรทางทหารและข่าวกรอง หน่วยงานกำกับดูแล นักวิชาการ และพันธมิตรระหว่างประเทศ ควรสนับสนุนให้นักวิชาการและนักวิจัยอิสระเผยแพร่การศึกษาที่เกี่ยวข้องต่อสาธารณะและให้การศึกษาดังกล่าวสามารถเข้าถึงได้
162. ควรปรับปรุงโครงการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอเพื่อสะท้อนถึงวิวัฒนาการของมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ การนำการวิจัยและเทคนิคที่พัฒนาไปซึ่งได้รับการตรวจสอบแล้วมาใช้ในทางปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอสามารถเสริมความแข็งแกร่งให้กับโครงการฝึกอบรมได้⁹⁰

89. Art. 13 of the CRPD; Rule 12 of the Beijing Rules; ดูเพิ่มเติม Guidelines on Justice in Matters involving Child Victims and Witnesses of Crime, ECOSOC Resolution 2005/20 วันที่ 22 กรกฎาคม ค.ศ. 2005

90. Art. 11 of the UNCAT.

การพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

163. ความรู้และทักษะในการสัมภาษณ์นั้นจำเป็นต้องรักษาไว้ตลอดเวลา การนำหลักการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพรวมเข้าไปในโครงการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง จะช่วยให้มั่นใจได้ว่าสถาบันมีความมุ่งมั่นในการสัมภาษณ์อย่างมีจริยธรรมและมีประสิทธิภาพ
164. องค์ประกอบที่สำคัญสำหรับการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ คำมั่นสัญญาจากผู้นำ การฝึกอบรมเสริมเป็นประจำ และการฝึกอบรมทบทวนเพื่อปรับปรุงเทคนิคต่างๆ แก้ไขข้อผิดพลาด และนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องล่าสุดต่อผู้สัมภาษณ์
165. โครงการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่องจะช่วยให้หน่วยงานต่างๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานผู้กำกับดูแล สามารถติดตามและวัดผลการสัมภาษณ์ ระบุการฝึกอบรมที่ต้องทำเพิ่มเติม ปรับปรุงการใช้เทคโนโลยีที่กำลังพัฒนาและปรับความรู้จากการวิจัยให้ทันสมัย

หลักการที่ 5

ความรับผิดชอบ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพต้องดำเนินการด้วยสถาบันที่โปร่งใสและตรวจสอบได้

กระบวนการและการพิจารณาระดับองค์กร

166. มาตรฐานกระบวนการดำเนินการ จรรยาบรรณ หรือข้อกำหนดเชิงสถาบันอื่นๆ ของหน่วยงานที่มีอำนาจมีส่วนช่วยให้การสัมภาษณ์มีประสิทธิภาพและขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงในวัฒนธรรมสถาบัน
167. ตามมาตรา 11 ของอนุสัญญาต่อต้านการทรมานแห่งสหประชาชาติ เจ้าหน้าที่ที่ต้องทบทวนกฎเกณฑ์ คำสั่ง วิธีการ และแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์อย่างเป็นระบบ ละเอียดย และครอบคลุม⁹¹ จากการประเมินนี้ หน่วยงานสอบสวนควรใช้และกำหนดมาตรฐานขั้นตอนการปฏิบัติงาน นโยบาย และจรรยาบรรณเพื่อกำหนดมาตรฐานที่บังคับใช้ได้สำหรับตัวแทนผู้ดำเนินการสัมภาษณ์ บรรทัดฐานดังกล่าวต้องสอดคล้องกับมาตรฐานการปฏิบัติที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากลสำหรับเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและเจ้าหน้าที่อื่นๆ ที่มีหน้าที่ดำเนินการสัมภาษณ์
168. การทบทวนโดยเจ้าหน้าที่อย่างสม่ำเสมอดังกล่าว ควรมีการประเมินระดับของทรัพยากรทางการเงินที่ใช้ลงทุนในการสัมภาษณ์ รวมถึงการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมด้วย การทบทวนอย่างสม่ำเสมอช่วยให้มั่นใจได้ว่าการใช้และปฏิบัติตามมาตรฐานที่ตกลงร่วมกันในระดับประเทศจริง เสริมด้วยวัฏจักรการปรับปรุงกระบวนการ (cycle of improvement)
169. การทบทวนสามารถดึงเอาความรู้และความช่วยเหลือจากนักวิจัยอิสระ ผู้ปฏิบัติงานที่มีทักษะ และองค์กรที่มีประสบการณ์และความมุ่งมั่นในการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพออกมาได้
170. ควรนำหลักการความโปร่งใสและความรับผิดชอบไปใช้กับทุกระดับของหน่วยงาน รวมถึงในระดับบุคคล ฝ่ายกำกับดูแล และระดับองค์กร
171. ความโปร่งใสมีความสำคัญต่อการรักษาความเชื่อมั่นของสาธารณชนในความเที่ยงตรงของสถาบันและในการบริหารงานยุติธรรมโดยรวม โดยเจ้าหน้าที่ควรจัดให้มีกฎเกณฑ์ภายในและขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์
172. ต้องมีการประกันสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลแก่ผู้ถูกสัมภาษณ์ ครอบครัว ทนายความ และผู้ให้บริการทางกฎหมายอื่นๆ ตลอดจนการเข้าถึงกลไกการกำกับดูแลต่างๆ⁹²

91. Art. 11 of the UNCAT; ดูเพิ่มเติม A/HRC/RES/31/31, §§11-12; A/HRC/RES/46/15, §10

92. Art. 18 of the Convention on Enforced Disappearance; Art. 20 of the Optional Protocol to the Convention against Torture (OPCAT), A/RES/57/199 วันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 2002

173. ต้องมีการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทั้งหมดที่รวบรวมจากการสัมภาษณ์ โดยจะไม่ถูกนำไปใช้โดยไม่เหมาะสม รวมถึงต้องคำนึงถึงหลักการการรักษาความลับและความเป็นส่วนตัว ตลอดจนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูล⁹³

การเก็บข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

174. การกำหนดให้มีการบันทึกข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพนั้น เป็นมาตรการเบื้องต้นเพื่อความโปร่งใสและตรวจสอบได้ การเก็บรักษาบันทึกข้อมูลที่ดียังส่งเสริมให้สามารถระบุความเสี่ยงได้อย่างรวดเร็ว การวางแผนผลการดำเนินงาน การจัดสรรทรัพยากร กระบวนการตรวจสอบ และการวิจัย
175. เมื่อใดก็ตามที่บุคคลใดถูกควบคุมตัว จะต้องดำเนินการบันทึกข้อมูลการควบคุมตัวทันทีที่สามารถทำได้ โดยควรใช้การบันทึกในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์⁹⁴
176. การสัมภาษณ์ทุกครั้งจะต้องบันทึกไว้อย่างถูกต้อง โดยควรใช้เทคโนโลยีบันทึกภาพและเสียง ถึงแม้ว่าการใช้วิธีการบันทึกภาพและเสียงอาจต้องใช้เวลาในการดำเนินการ แต่วิธีนี้ให้ประโยชน์ที่เป็นรูปธรรมและสามารถเก็บรักษาได้ ตลอดจนข้อมูลที่บันทึกไว้จะเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้
177. การบันทึกภาพและเสียงจะช่วยเอื้ออำนวยการตรวจสอบข้อกล่าวหาเรื่องการปฏิบัติที่โหดร้ายในระหว่างการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นผลประโยชน์ทั้งของบุคคลที่อ้างว่าได้รับการปฏิบัติอย่างโหดร้าย และผู้สัมภาษณ์ที่ถูกกล่าวหาว่าปฏิบัติอย่างโหดร้าย

การป้องกันและการรายงาน

178. การเคารพและความมุ่งมั่นในการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพและหลักประกันพื้นฐานที่เกี่ยวข้องควรสะท้อนอยู่ในกฎเกณฑ์ภายใน จรรยาบรรณ และการประเมินผลการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
179. ทุกหน่วยงานที่ดำเนินการสัมภาษณ์ควรมีกลไกการร้องเรียนภายในและหน่วยสอบสวนที่ดำเนินการและกำกับดูแลด้วยตนเอง พร้อมด้วยสายการบังคับบัญชาภายในที่ชัดเจน การรายงานอย่างเป็นทางการเป็นกลาง การป้องกันการตอบโต้ต่างๆ และกระบวนการเฉพาะในการแก้ไข ลงโทษทางวินัย หรือนำเรื่องเข้าสู่กระบวนการสอบสวนทางอาญาใด ๆ เกี่ยวกับการทารุณหรือการละเมิดที่เกิดขึ้น⁹⁵
180. การไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ภายในเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ควรเป็นจุดเริ่มต้นของมาตรการโต้ตอบที่เหมาะสมของสถาบัน ตั้งแต่การให้เข้าฝึกอบรมขึ้นใหม่ไปจนถึงการดำเนินการทางวินัย การละเมิดพันธกรณีทางกฎหมายที่ร้ายแรง เช่น การห้ามทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายในรูปแบบอื่นๆ โดยเด็ดขาด ไม่ว่าในสถานการณ์หรือข้ออ้างใดๆ จะต้องถูกนำเข้าสู่กระบวนการทางอาญาและการลงโทษ⁹⁶ ควรจัดการกับการฝ่าฝืนวินัยหรือจรรยาบรรณที่ต่ออย่างเป็นกลางและเป็นไปตามสัดส่วนตามกฎหมายระหว่างประเทศและมาตรฐานว่าด้วยกระบวนการยุติธรรม
181. เจ้าหน้าที่รัฐต้องไม่เพิกเฉยต่อพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ไหนและในบริบทใดก็ตาม โดยไม่คำนึงถึงยศ วรรค หรือบทบาทของบุคคลใด

93. Art. 20 of the Convention on Enforced Disappearance; Art. 21 of the OPCAT.

94. Art. 17(3) of the Convention on Enforced Disappearance; principle 12 of the Body of Principles; ดูเพิ่มเติม Rule 9(c) of the Luanda Guidelines; ECtHR คดี Doyle v. Ireland §99.

95. ดู ตัวอย่างเช่น Principle 33, Body of Principles; Rule 37 of the Luanda Guidelines; CPT/Inf(2018)4, 27th General Report of the CPT ธันวาคม ค.ศ. 2017, pp. 25-31; CPT/Inf(2019)9, 28th General Report of the CPT เมษายน ค.ศ. 2019

96. Arts. 6-8 of the UNCAT.

182. ผู้กำกับดูแลต้องประเมิน ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ รายงาน หรือดำเนินการอื่นใดที่เป็นการยกระดับการรายงานพฤติกรรมที่ไม่เป็นมืออาชีพหรือการกระทำผิดโดยบุคคลที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาอย่างเหมาะสม⁹⁷
183. ควรมีการกำหนดและคุ้มครองหน้าที่ในการรายงานการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายด้วย โดยในกรณีที่เจ้าหน้าที่รู้สึกว่าจะไม่สามารถตั้งข้อสงสัยหรือโต้แย้งเพื่อนร่วมงานได้โดยตรง เจ้าหน้าที่ควรรายงานข้อกังวลของตนผ่านผู้จัดการสายงาน กลไกการรายงานของหน่วยงาน หรือช่องทางอื่นๆ ที่เหมาะสม รวมทั้งกลไกการกำกับดูแลอื่นๆ ทั้งนี้ หน้าที่ในการรายงานดังกล่าวควรนำมาใช้ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้รายงานรู้สึกว่าการตอบกลับข้อกังวลของพวกเขาไม่เหมาะสมด้วย
184. บุคคลใดก็ตามที่รายงานเรื่องการละเมิด เช่น "ผู้แจ้งเบาะแส" ควรได้รับการคุ้มครองอย่างเพียงพอจากการตอบโต้หรือการปฏิบัติในทางลบทุกรูปแบบ
185. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอื่นๆ เช่น นักกฎหมาย อัยการ และผู้พิพากษาที่พบเห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่ามีการกระทำผิดเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ มีหน้าที่แจ้งให้หน่วยงานทราบผ่านช่องทางที่เหมาะสมหรือรายงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ
186. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีบทบาทสำคัญในการป้องกันการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย และปรับปรุงแก้ไขวิธีปฏิบัติในการสัมภาษณ์ ซึ่งรวมถึงและโดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่ในการนำหลักฐานใดๆ ที่ได้จากการทรมาน การปฏิบัติที่โหดร้ายในรูปแบบอื่น การกระทำผิดในเชิงกระบวนการ หรือวิธีการบีบบังคับใดๆ ในรูปแบบใดๆ ออกจากกระบวนการพิจารณาคดี
187. การพึ่งพาคำสารภาพมากเกินไปในกระบวนการพิจารณาคดีทำให้เกิดแรงจูงใจที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สัมภาษณ์ที่จะมองว่าการสารภาพเป็นวัตถุประสงค์เพียงอย่างเดียวของการสัมภาษณ์ จึงควรหลีกเลี่ยงการพึ่งพาดังกล่าว

การกำกับดูแลโดยองค์กรภายนอกและการตรวจสอบอิสระ

188. หน่วยงานกำกับดูแลภายนอก เช่น สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน หน่วยงานตุลาการ หรือองค์กรกำกับดูแลผู้เชี่ยวชาญอื่นๆ ควรมีสิทธิเข้าถึงสถานที่ใดๆ ที่มีการสัมภาษณ์ผู้ต้องขัง รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ถูกคุมขังอยู่
189. หน่วยงานตรวจสอบภายนอกควรติดต่อกับบุคคลใดๆ ที่ถูกคุมขังโดยเป็นความลับได้ บุคคลที่ร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติที่โหดร้ายหรือการละเมิดที่กระทำโดยตัวแทนของรัฐต้องมีสิทธิในการสื่อสารโดยเสรีและเป็นความลับกับหน่วยงานตรวจสอบอิสระโดยไม่ต้องเกรงกลัวว่าจะถูกตอบโต้ด้วยวิธีการใดๆ ทั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสมเพื่อประกันความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อย
190. ตามหลักการหลักการเกี่ยวกับสถานะของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ⁹⁸ หรือหลักการปารีส หน่วยงานตรวจสอบภายนอกควรมีความเป็นอิสระและมีทรัพยากรเพียงพอที่จะดำเนินการวิเคราะห์สถานที่ที่ใช้ในการสัมภาษณ์อย่างละเอียด รวดเร็ว เป็นกลาง และยุติธรรม เพื่อประกันการเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีของบุคคล
191. รัฐภาคีของพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมานขององค์การสหประชาชาติ (Optional Protocol to the UN Convention against Torture) ต้องให้อำนาจแก่กลไกป้องกันการทรมานระดับชาติ (National Preventive Mechanisms) ในการเข้าเยี่ยมสถานกักขังโดยไม่ต้องแจ้งล่วงหน้า รวมถึงสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลและเอกสารต่างๆ ตลอดจนมีอำนาจดำเนินการสัมภาษณ์เป็นการส่วนตัวกับบุคคลที่ถูกกักขังและเจ้าหน้าที่⁹⁹

97. ดู ตัวอย่างเช่น CPT/Inf(2018)4, 27th General Report of the CPT ธันวาคม ค.ศ. 2017 §70

98. Principles relating to the Status of National Human Rights Institutions (The Paris Principles), A/RES/48/134 วันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1993

99. Arts. 19-20 of the OPCAT.

192. รัฐควรจัดตั้งระบบและกระบวนการเพื่อให้หน่วยงานตรวจสอบภายนอกสามารถเสนอข้อเสนอนี้เกี่ยวกับการปฏิบัติใดๆ ที่จำเป็น เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการสัมภาษณ์และหลักประกันพื้นฐานทางกฎหมาย หน่วยงานต่างๆ ควรเข้าหารือกับหน่วยงานภายนอกเกี่ยวกับข้อค้นพบและข้อเสนอนี้ต่างๆ
193. องค์การภาคประชาสังคมมีบทบาทสำคัญในการกำกับดูแลและสังเกตการณ์อย่างอิสระได้เช่นกัน เจ้าหน้าที่ควรต้อนรับการเข้าร่วมขององค์การภาคประชาสังคมและพิจารณาตามความเหมาะสมถึงรายงานที่องค์การภาคประชาสังคมจัดทำขึ้นจากการสังเกตการณ์สถานที่ซึ่งบุคคลถูกกักขังหรือถูกกักขังและดำเนินการสัมภาษณ์ โดยรวมถึงการสัมภาษณ์พยานและเหยื่อด้วย

การร้องเรียนและการสอบสวน

194. ผู้ถูกสัมภาษณ์ทุกคนมีสิทธิที่จะร้องเรียนถึงการทารุณใดๆ รวมถึงการปฏิเสธสิทธิหรือหลักประกันพื้นฐานใดๆ ข้อร้องเรียนดังกล่าวต้องได้รับการตรวจสอบโดยทันที อย่างละเอียดถี่ถ้วนและเป็นกลาง ผ่านช่องทางของที่หน่วยงานจัดเตรียมไว้¹⁰⁰
195. การเข้าถึงกลไกการร้องเรียนต้องง่าย เข้าถึงได้โดยตรง ไม่เสียค่าใช้จ่าย และเป็นความลับ ควรใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนสามารถเข้าถึงกลไกการร้องเรียนได้ โดยเฉพาะบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์ที่มีความเปราะบางมากขึ้น ผู้ร้องเรียนควรได้รับคำแนะนำที่ชัดเจนเกี่ยวกับกระบวนการร้องเรียน กลไกการอุทธรณ์ และผลการพิจารณา¹⁰¹
196. ควรมีการบันทึกข้อร้องเรียนทั้งหมดไว้ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด โดยข้อร้องเรียนดังกล่าวควรเป็นส่วนหนึ่งของบันทึกทางการเมื่อใดก็ตามที่มีการร้องเรียนโดยหรือในนามของผู้ถูกสัมภาษณ์ในระหว่างการสัมภาษณ์ การบันทึกอาจส่งผลให้ต้องระงับการสัมภาษณ์ไว้ชั่วคราว
197. ในกรณีที่ผู้สัมภาษณ์มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ถูกทำร้ายหรือถูกปฏิเสธสิทธิของตนก่อนการสัมภาษณ์ ควรแจ้งเจ้าหน้าที่หรือผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีหน้าที่จัดการกับข้อกล่าวหาดังกล่าว
198. เมื่อใดก็ตามที่มีเหตุให้เชื่อได้ว่าการทรมาน แม้จะไม่มีกรร้องเรียนก็ตาม จะต้องมีการสอบสวนอย่างถี่ถ้วน รวดเร็ว และเป็นกลาง ตามมาตรา 12 ของอนุสัญญาต่อต้านการทรมานแห่งสหประชาชาติ¹⁰²
199. สำหรับข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงรวมถึงการทรมาน ข้อร้องเรียนในเรื่องดังกล่าวควรตรวจสอบโดยหน่วยงานอิสระ รัฐควรจัดตั้งกลไกภายนอกสำหรับการสอบสวนและการร้องเรียนที่มีการดำเนินงานและการเงินเป็นอิสระจากทั้งหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและให้บริการเกี่ยวกับการดำเนินคดี หรือหน่วยงานอื่นใดที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อบุคคลที่ถูกกักขังหรือถูกกักขังในการดำเนินการให้เกิดประสิทธิภาพและเป็นอิสระนั้น กลไกดังกล่าวควรมีอำนาจในการสอบสวน การสนับสนุนทางการเมือง ทรัพยากรบุคคลและการเงิน และอำนาจในการออกคำแนะนำและการติดตามการปฏิบัติตามคำแนะนำนั้น
200. ผู้ร้องเรียนทุกคนควรได้รับการคุ้มครองจากผลกระทบและการตอบโต้ใดๆ ในทางลบอันเป็นผลมาจากการร้องเรียน¹⁰³

100. Arts. 12-13 of the UNCAT.

101. ดู ตัวอย่างเช่น Rule 37 of the Luanda Guidelines; CPT/Inf(2018)4, 27th General Report of the CPT ธันวาคม ค.ศ. 2017, pp. 25-31.

102. Art. 12 of the UNCAT.

103. Art. 13 of the UNCAT.

การเยียวยาและการชดใช้ความเสียหาย

201. การชดใช้เยียวยาเหยื่อการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่นๆ เป็นสิทธิมนุษยชนที่ส่งเสริมให้มีการรับผิดชอบและฟื้นฟูศักดิ์ศรี การชดใช้เยียวยาแสดงถึงการคัดค้านอย่างรุนแรงต่อการละเมิดพันธกรณีที่มีอยู่ และต้องรวมถึงการชดใช้ความเสียหาย ค่าชดเชย การฟื้นฟูสมรรถภาพ ความพึงพอใจ และการรับประกันว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์นี้อีก ทั้งนี้การเยียวยาควรได้สัดส่วนกับอันตรายที่ได้รับ¹⁰⁴
202. การเข้าถึงการเยียวยาจากการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่นๆ ต้องไม่มีเงื่อนไขว่าต้องมีการระบุตัวตน การสอบสวน หรือการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด เพียงแต่ต้องพิสูจน์ว่ามีกระทำความผิดจริงเท่านั้น¹⁰⁵
203. การตัดหลักฐานที่ได้จากการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายออกไป ถือเป็นสิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์และเป็นวิธีเยียวยาการกระทำผิดของผู้สัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพ¹⁰⁶

104. Art. 14 of the UNCAT; ดู A/RES/60/147, Basic Principles and Guidelines on the Right to a Remedy and Reparation for Victims of Gross Violations of International Human Rights Law and Serious Violations of International Humanitarian Law วันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 2005

105. มาตรา 14 of the UNCAT; CAT/C/GC/3, Committee Against Torture, General Comment No. 3 (ค.ศ. 2012), Implementation of article 14 by States parties วันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 2012 §3

106. A/HRC/30/37, United Nations Basic Principles and Guidelines on Remedies and Procedures on the Right of Anyone Deprived of Their Liberty to Bring Proceedings Before a Court, Report of the Working Group on Arbitrary Detention วันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ. 2015

หลักการที่ 6

การนำไปปฏิบัติ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพต้องใช้มาตรการระดับชาติที่เข้มแข็ง

204. ในการนำหลักการเหล่านี้ไปปฏิบัติ รัฐควรรับหลักการและนำไปพัฒนากรอบกฎหมาย นโยบาย ระเบียบข้อบังคับ และกรอบการบริหารของภาครัฐที่เหมาะสม และประกันว่าจะมีการกำกับดูแลด้านตุลาการในส่วนของหน่วยงานผู้มีอำนาจดำเนินการสัมภาษณ์ การดำเนินการดังกล่าวจะต้องใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่องและร่วมกัน โดยผู้ดำเนินการที่เกี่ยวข้องในระดับประเทศ
205. ด้วยการบังคับใช้มาตรการระดับชาติที่เข้มแข็งนี้ หน่วยงานผู้มีอำนาจได้แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นและการผูกพันตนในระยะยาวที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้
- จัดการทากรุณกรรมตลอดกระบวนการสัมภาษณ์ และประกันการปฏิบัติตามมาตรฐานสิทธิมนุษยชนสากล
 - จัดให้มีการฝึกอบรมการสัมภาษณ์ที่เหมาะสมและเพียงพอแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด
 - อำนวยความสะดวกในการร่วมมือกันระหว่างผู้เชี่ยวชาญ ผู้ปฏิบัติงาน และผู้กำหนดนโยบายในการออกแบบกลยุทธ์และหลักปฏิบัติในการสัมภาษณ์ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
 - ส่งเสริมการกำกับดูแลและความรับผิดชอบเกี่ยวกับกระบวนการสัมภาษณ์ การแก้ไขปัญหาการทุจริตเชิงสถาบันและวัฒนธรรมการลายนวลพินผิด
 - ปรับปรุงการทำงานของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและการบริหารงานยุติธรรม
206. ข้อผูกพันเหล่านี้ไม่เพียงเพื่อปรับปรุงนโยบายและแนวปฏิบัติเพื่อป้องกันการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายในรูปแบบใดๆ ก็ตาม และยกระดับหลักนิติธรรมเท่านั้น แต่ยังสร้างวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการทำให้ความปลอดภัยสาธารณะตามมาตรฐานสากลดียิ่งขึ้น

กรอบกฎหมายภายในประเทศ

207. รัฐควรทบทวนกรอบกฎหมายของรัฐอย่างเป็นระบบ ตลอดจนตราและเผยแพร่กฎหมาย กฎระเบียบ และเอกสารนโยบายต่างๆ ที่ควบคุมการปฏิบัติต่อบุคคลที่ถูกซักถาม รวมทั้งวิธีดำเนินการสัมภาษณ์ กฎหมายและกระบวนการดังกล่าวต้องเป็นไปตามพันธกรณีทางกฎหมายที่มีอยู่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศทุกประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการห้ามทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายในรูปแบบอื่นๆ โดยเด็ดขาด ไม่ว่าในสถานการณ์หรือข้ออ้างใดๆ¹⁰⁷

107. Art. 11 of the UNCAT; A/HRC/RES/31/31, § 11; A/HRC/RES/46/15, § 10.

208. หลักประกันพื้นฐานเกี่ยวกับการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพควรบัญญัติไว้ในกฎหมายและระเบียบข้อบังคับเช่นกัน รวมถึงการคุ้มครองอย่างน้อยที่สุดในเรื่องการแจ้งครอบครัวในทันที การเข้าถึงการตรวจสุขภาพ และการเข้าถึงทนายความ ในการนี้ รัฐต้องเสริมสร้างการเข้าถึงความช่วยเหลือทางกฎหมายและการป้องกันภัยที่สนับสนุนโดยรัฐก่อนและระหว่างการสัมภาษณ์ ให้เข้มแข็งมากขึ้น¹⁰⁸
209. การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายซึ่งเพียงพอให้พิจารณาว่าเป็นความผิดทางอาญา เป็นกุญแจสำคัญในการสนับสนุนให้มีการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่มีพฤติการณ์พิเศษใดที่จะนำมากล่าวอ้างเพื่อเป็นเหตุผลในการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายได้¹⁰⁹
210. กรอบกฎหมายควรประกันว่าคำสารภาพหรือคำให้การอื่นๆ ที่ได้มาจากการทรมานหรือการบีบบังคับในรูปแบบอื่น ๆ นั้นไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้นำมาใช้เป็นหลักฐานได้ เว้นแต่นำมาใช้พิสูจน์เกี่ยวกับการละเมิดด้วยการทรมานหรือการบีบบังคับดังกล่าว และเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่ามีการให้คำให้การจริง กฎหมายภายในประเทศต้องประกันว่าผู้ที่บีบบังคับและละเมิดต้องรับผิดชอบในการกระทำนั้น¹¹⁰

วัฒนธรรมและบทบาทหน้าที่เชิงสถาบัน

211. ผู้นำสถาบันควรทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพโดยสื่อสารถึงความมุ่งมั่นที่ชัดเจนและยั่งยืน ต่อการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวก การเปลี่ยนวัฒนธรรมสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์ต้องมีธรรมาภิบาลและการวางแผนอย่างรอบคอบ
212. สถาบันควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงกรอบกฎหมายและนโยบายระดับประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์ทั้งหมดได้ถูกรวมเข้ากับกฎและกระบวนการต่างๆ ของสถาบัน และมีการสื่อสารกันระหว่างบุคลากรของสถาบันโดยทั่วกัน บุคลากรที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการสัมภาษณ์ควรได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับผลการนำข้อกำหนดทางกฎหมายและนโยบายใหม่ไปใช้ในทางปฏิบัติ
213. การเปลี่ยนแปลงในการสัมภาษณ์ให้มีความหมายและมั่นคงนั้น รัฐต้องลงทุนในทรัพยากรมนุษย์และการเงินอย่างเพียงพอ ในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว โดยจะช่วยให้มั่นใจในการเสริมศักยภาพและความสามารถให้แข็งแกร่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านการฝึกอบรมเฉพาะทางและการมีอุปกรณ์บันทึกไว้ใช้งาน
214. ต้องใช้มาตรการต่างๆ เพื่อเป็นการประกันว่ากระบวนการยุติธรรมทางอาญาและหน่วยงานสอบสวนอื่นๆ ได้ดำเนินการตามพันธกรณีภายในประเทศและระหว่างประเทศ และการดำเนินการดังกล่าวมีความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้ผ่านกระบวนการทางศาลและโดยประชาชน
215. บทบาทหน้าที่เชิงสถาบันของหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและหน่วยงานรวบรวมข้อมูลอื่นๆ เสริมให้เข้มแข็งขึ้นได้ด้วยการสร้างความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องกับหน่วยงาน นักวิจัย และกลุ่มวิชาการอื่นๆ ความร่วมมือดังกล่าวซึ่งอาจขยายไปมากกว่าภายในประเทศ ทำให้ได้ผลการวิเคราะห์และข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพื่อสนับสนุนการพัฒนาปรับปรุงแนวปฏิบัติในการสัมภาษณ์

108. A/HRC/RES/31/31, paras. 4-9; A/HRC/RES/46/15, § 5.

109. Arts. 4-6 of the UNCAT.

110. Art. 15 of the UNCAT; A/HRC/RES/31/31, § 13; A/HRC/RES/46/15, § 22; A/HRC/25/60, § 68; A/71/298/, § 100 (เชิงอรรถที่ 3).

เจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ

216. ควรประกันและคุ้มครองความเป็นอิสระของฝ่ายตุลาการและการดำเนินคดีอาญา เพื่อให้สามารถเข้ามามีบทบาทอย่างเต็มที่ในการดำเนินการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพ¹¹¹ โดยรวมถึงความเป็นอิสระทางวิชาชีพและทางวิทยาศาสตร์เชิงนิติวิทยาศาสตร์ และความช่วยเหลืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
217. ในการให้หลักประกันขั้นพื้นฐาน เช่น สิทธิที่จะได้รับการดำเนินคดีอย่างเป็นธรรม หน่วยงานตุลาการต้องประกันให้มีการเคารพสิทธิของผู้ถูกสัมภาษณ์ตลอดเวลา โดยที่หน่วยงานตุลาการต้องทบทวนทั้งวิธีการสัมภาษณ์ การใช้สิทธิของผู้ต้องสงสัยในหลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายและด้านกระบวนการพิจารณา รวมถึงการเข้าถึงทนายความและผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์
218. หน่วยงานตุลาการควรจัดผลประโยชน์ต่างๆ ที่มุ่งหน่วยงานสอบสวนให้ดำเนินการด้วยวิธีการใดๆ ให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพ และส่งเสริมการใช้วิธีการที่มีจริยธรรมและมีการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์แทน
219. หน่วยงานตุลาการต้องประกันว่าหลักฐานที่ได้มาอย่างถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้นที่ยอมรับได้ในกระบวนการใดๆ และระมัดระวังถึงสิ่งบ่งชี้ใดๆ ที่ชี้ให้เห็นว่าคำให้การนั้นอาจได้มากจากการบีบบังคับหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย ทั้งนี้ตามหลักการของบทตัดพยานหลักฐาน (Exclusionary Rule) คำให้การใดๆ ที่ได้มาจากการทรมาน หรือการปฏิบัติที่โหดร้าย หรือการบีบบังคับอื่นๆ ต้องไม่ถูกนำเข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายใดๆ¹¹²
220. ผู้ต้องสงสัยและจำเลยควรถูกนำตัวมาอยู่ต่อเจ้าหน้าที่ตุลาการเพื่อรับทราบถึงความถูกต้องตามกฎหมายซึ่งเป็นพื้นฐานในการกักขังพวกเขา โดยในกระบวนการนี้ จะต้องมีการอนุญาตให้ผู้ต้องสงสัยและจำเลยโต้แย้งได้ เมื่อใดก็ตามที่มีเหตุให้เชื่อได้ว่าบุคคลที่ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ตุลาการอาจเป็นเหยื่อของการปฏิบัติที่โหดร้าย พนักงานอัยการและฝ่ายตุลาการจะต้องสอบสวนโดยตำแหน่งหน้าที่¹¹³ โดยควรขอให้ตรวจสอบสุขภาพทางนิติเวชศาสตร์ แม้จะไม่มีข้อกล่าวหาหรือคำร้องเรียนอย่างชัดเจน
221. ประการสุดท้าย หน่วยงานตุลาการต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่จำเป็นทั้งหมดเพื่อประกันว่าได้มีการนำตัวผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมและได้รับบทลงโทษที่เหมาะสม¹¹⁴

การเผยแพร่

222. รัฐควรเผยแพร่หลักการนี้ไปยังหน่วยงานบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และเจ้าหน้าที่ตุลาการที่เกี่ยวข้องทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและหน่วยงานรวบรวมข้อมูลอื่นๆ
223. การเผยแพร่ร่วมกับหน่วยงานกำกับดูแล องค์กรภาคประชาสังคม และประชาชนทั่วไป จะสร้างความเชื่อมั่นของพลเมืองในหน่วยงานสืบสวนสอบสวน
224. รัฐควรรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการโดยนำหลักการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการสอบสวนและการรวบรวมข้อมูลไปปฏิบัติ และรายงานการนำหลักการไปพัฒนาด้านต่างๆ ในหน่วยงานระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง

111. ดู ตัวอย่างเช่น A/HRC/13/L.19, Resolution of the Human Rights Council, 23 March 2010. ดูเพิ่มเติม Art. 14 of the International Covenant on Civil and Political Rights.

112. Article 15 of the UNCAT; ดูเพิ่มเติม A/HRC/25/60, paras. 66, 82

113. Article 12 of the UNCAT; ดูเพิ่มเติม CPT/Inf(2002)15-part, Developments concerning CPT standards in respect of police custody, 2002, §45.

114. ดู ตัวอย่างเช่น UN Guidelines on the Role of Prosecutors, Rule 16, 8th UN Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders, Havana, Cuba, 1990, Rule 16, and Standards of professional responsibility and statement of the essential duties and rights of prosecutors ซึ่งได้รับการรับรองโดย the International Association of Prosecutors ในวันที่ 23 เมษายน ค.ศ. 1999, Rule 4.3 (f)

หลักการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อการสอบสวนและการรวบรวมข้อมูล

หลักการที่ 1 รากฐานของหลักการ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพจะใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ กฎหมาย และจริยธรรมต่างๆ เป็นตัวชี้นำ

หลักการที่ 2 การนำไปปฏิบัติ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นกระบวนการที่ครอบคลุมการรวบรวมข้อมูลที่ต้องการและเชื่อถือได้ในขณะที่มีการให้หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

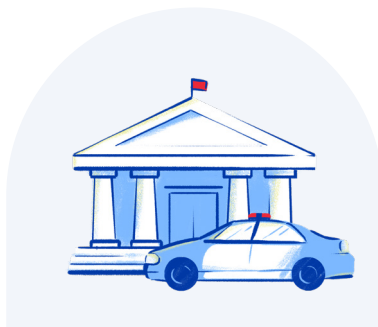
หลักการที่ 3 สถานการณ์ความเปราะบาง

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการระบุถึงและการจัดการกับความต้องการของผู้ให้สัมภาษณ์ในสถานการณ์ที่เปราะบาง

หลักการที่ 4 การฝึกอบรม

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นการประกอบวิชาชีพแขนงหนึ่งซึ่งต้องมีการฝึกอบรมเฉพาะด้าน

หลักการที่ 5 ความรับผิดชอบ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพต้องดำเนินการด้วยสถาบันที่โปร่งใสและตรวจสอบได้

หลักการที่ 6 การนำไปปฏิบัติ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพต้องใช้มาตรฐานการระดับชาติที่แข็งแกร่ง

“ หลักการการสัมภาษณ์เหล่านี้มีพื้นฐานมาจากวิทยาศาสตร์อันแม่นยำและประสบการณ์หลายทศวรรษของเจ้าหน้าที่สอบสวนทางอาญา หลักการเหล่านี้ได้ปรับปรุงการรวบรวมหลักฐานให้มีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพ และยังป้องกันการตัดสินผิดพลาดที่มีผลมาจากการทรมานและการบังคับสารภาพ หลักการเหล่านี้ได้ถูกออกแบบมาเพื่อคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ต้องสงสัยในคดีอาญา ผู้เสียหายและพยานต่างๆ และยังสร้างความไว้วางใจให้กับประชาชนต่อการบังคับใช้กฎหมาย ”

ผวน อี. เมนเดซ,

ประธานคณะร่วมของคณะกรรมการอำนาจการผู้เชี่ยวชาญ
อดีตผู้เสนอรายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการทรมาน

หลักการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อการสอบสวนและการรวบรวมข้อมูล

หลักการที่ 1 - รากฐานของหลักการ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพจะใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ กฎหมาย และจริยธรรมต่างๆ เป็นตัวชี้แนะ

หลักการที่ 2 - การนำไปปฏิบัติ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นกระบวนการที่ครอบคลุมการรวบรวมข้อมูลที่ต้องการและเชื่อถือได้ ในขณะที่มีการให้หลักประกันพื้นฐานทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หลักการที่ 3 – สถานการณ์ความเปราะบาง

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการระบุถึงและการจัดการกับความต้องการของผู้ให้สัมภาษณ์ ในสถานการณ์ที่เปราะบาง

หลักการที่ 4 – การฝึกอบรม

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพเป็นการประกอบวิชาชีพแขนงหนึ่ง ซึ่งต้องมีการฝึกอบรมเฉพาะด้าน

หลักการที่ 5 - ความรับผิดชอบ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพต้องดำเนินการด้วยสถาบันที่โปร่งใสและตรวจสอบได้

หลักการที่ 6 - การนำไปปฏิบัติ

การสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพต้องใช้มาตรการระดับชาติที่แข็งแกร่ง